

SWAZEK 20

(pracovní překlad pro osobní použití přeložila a upravila Pavla Dejmková)

J.M.J.

Fiat vždy a na věky

17. září 1926

Jak každá věc stvořená Bohem má své místo, zatímco ten, kdo se vymyká Boží vůli, své místo ztrácí.

Můj Ježíši, vzývám Tvou Svatou Vůli, aby Ona sama přišla napsat na papír ta nejpronikavější a nejmýlnější slova, ty nejvhodnější výrazy, aby se dala pochopit, aby vylíčila Království Nejvyššího Fiat těmi nejkrásnějšími barvami, tím nejplodnějším světlem, tím nejpřitažlivějším charakterem, aby do slov, která mi dáš napsat, vlila magnetickou sílu a mocný magnet; aby nikdo nemohl odolat a každý nechal se ovládnout Tvou Nejsvětější Vůli. A Ty, má Maminko, pravá svrchovaná Královno Nejvyššího Fiat, nenechávej mě samotnou; přijď vést mou ruku, dej mi plamen svého mateřského Srdce. A zatímco píš, chraň mě pod svým modrým pláštěm, abych mohla vykonat vše, co ode mne můj milovaný Ježíš chce.

Cítila jsem, jak do mě vše vkládá Nejvyšší Vůle, která mě vtahuje do svého nesmírného světla a dává mi vidět řád stvoření - jak každá věc zůstává na místě, které jí určil její Stvořitel. Má mysl bloudila a byla uchválena pohledem na řád, harmonii, nádheru a krásu celého Stvoření; a můj sladký Ježíš, který byl se mnou, řekl: „Má dcero, každé stvořené věci, která vyšla z Našich stvořitelových rukou, bylo přiděleno její místo a její zvláštní funkce; a všechny zůstávají na svém místě a oslavují neustálými chválami ono Věčné Fiat, které je ovládá, zachovává a dává jim nový život. A tak se právě díky pohybu Nejvyššího Fiat, který v nich vládne, zachovávají stále krásné, celé a nové. Také člověku bylo určeno jeho místo - vládá nad všemi stvořenými věcmi; s tím rozdílem, že zatímco všechny ostatní věci, které jsme stvořili, zůstaly přesně takové, jaké je stvořil Bůh - aniž by se kdy měnily, zvětšovaly nebo zmenšovaly -, Moje Vůle místo toho, aby člověku udělila svrchovanost nad všemi díly Našich rukou a tím projevila ještě větší lásku, udělila člověku schopnost neustále růst do krásy, ve svatosti, v moudrosti, v bohatství, až k tomu, že ho pozvedne Moje Vůle k Podobnosti jeho Stvořitele - vždy za předpokladu, že se nechá ovládat a vést, aby dal Nejvyššímu Fiat volné pole k tomu, aby v něm utvářel Svůj Božský život, aby tak utvářel tento neustálý růst dober, krásy a štěstí bez konce. Ve skutečnosti bez ovládnutí Mou Vůli nemůže nic být ani růst, ani krása, ani štěstí, ani řád, ani harmonie. Protože má Vůle je původcem, pánem a počátkem celého díla stvoření, všude, kde existuje, má tu ctnost, že zachovává své dílo krásné, tak jak je má Vůle vydala. Ale tam, kde Ona neexistuje, chybí komunikace Jejích vitálních zdrojů za účelem zachování díla dodaného Našima rukama. Chápete tedy, jak velkým zlem bylo pro člověka odstoupení od Mé Vůle?

Tak mají všechny věci, i ty nejmenší, své místo. Dá se říci, že jsou v bezpečí svého domova a nikdo se jich nemůže dotknout. Mají hojnost dober, protože ta Vůle, která v nich proudí, vlastní pramen všech dober. Všichni jsou v pořádku - harmonie je mírem všech. Na druhou stranu,

tím, že se člověk vzdalil Naší Vůli, ztratil své místo; zůstal bez Našeho domova, vystaven nebezpečí. Každý se ho může dotknout, aby mu uškodil; samotné živly jsou mu nadřazeny, protože mají Nejvyšší Vůli, zatímco on má poníženou lidskou vůli, která mu může dát jen neštěstí, slabosti a vášně. Poté, co ztratil člověk svůj původ, své místo, zůstal bez řádu, je od všech disharmonizován a netěší se žádnému klidu - ani sám v sobě. Proto lze říci, že je jedinou bytostí bloudící v celém Stvoření, jíž nic nepřísluší po právu, protože My dáváme vše tomu, kdo žije v Naší vůli, neboť je v Našem domě - je jedním z Naší rodiny. Vztahy, pouta synovství, která má tím, že v ní žije, mu dávají právo na všechna Naše dobra. Naproti tomu ten, kdo nežije v Životě Mé Vůle, přerušil náraz všechna pouta, všechny vztahy, a proto ho považujeme za něco, co Nám nepatří. Ach! Kdyby všichni věděli, co to znamená rozejít se s Naší Vůlí a do jaké propasti se propadají - všichni by se třásli strachy a soutěžili by, aby se vrátili do Království věčného Fiatu, aby zaujali zpět své místo, které jim určil Bůh.

Nuže, Má dcero, jelikož Má věčná dobrota chce člověku znovu darovat Mé Království Nejvyššího Fiat poté, co je tak nevděčně odmítl, nemyslíš, že je to ten nejkrásnější a největší dar, který mohu lidským pokolením dát? Abych jej však mohl dát, musím jej zformovat, konstituovat a dát poznat to, co se dosud o mé Vůli nevědělo - a to takovými poznatky o Boží Vůli, aby si tyto poznatky podmanily ty, kdo je poznají, aby si je zamilovali, ocenili a zatoužili v něm přijít a žít. Tyto znalosti budou pouty - ale ne vnucenými; spíše se sami, dobrovolně, nechají spoutat. Znalosti budou zbraněmi, vítěznými šípy, které si podmaní nové děti Nejvyššího Fiat. Víte však, co tyto vědomosti mají? Moc měnit přirozenost ve ctnost, v dobro, v mou Vůli, a to takovým způsobem, že je budou vlastnit jako svůj vlastní život."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Má lásko, Ježíši, když tyto vědomosti o Tvé rozkošné Vůli obsahují tolik ctnosti, proč jsi je nezjevil Adamovi, aby tím, že by je poznali potomci, více milovali a oceňovali tak velké dobro a jejich duše by byly disponovány pro dobu, kdy Ty, Božský Opravář, rozhodneš dát nám tento velký dar Nejvyššího Fiat?" "To je pravda" A Ježíš, pokračuje, dodal: "Má dcero, dokud Adam setrval v pozemském Edenu a žil v Království Nejvyšší Vůle, vlastnil veškeré poznání, nakolik je to pro tvora možné, o tom, co patřilo ke Království, které vlastnil. Jakmile však z Něj odešel, jeho intelekt byl zastřen; ztratil světlo svého Království a nedokázal najít vhodná slova, aby projevil vědomosti, které o Nejvyšší vůli získal. Ve skutečnosti mu chyběla samotná Božská Vůle, která by mu dala potřebné pojmy, aby mohl ostatním projevít to, co poznal. To z jeho strany; tím spíše, že pokaždé, když si vzpomněl na své odstoupení od Mé Vůle a na nejvyšší dobro, o které přišel, pocítil takovou tíseň, že se stal nemluvným - pohlcen bolestí nad ztrátou tak velkého Království a nad nenapravitelným zlem, které, ať Adam dělal, co mohl, mu nebylo dáno napravit. K jeho nápravě bylo zapotřebí právě toho Boha, kterého urazil. Ze strany svého Stvořitele nedostal žádný příkaz, a proto mu nebyla dána dostatečná schopnost jej projevít. Proč by měl projevovat poznání, kdyby mu nepřineslo dobro, které obsahuje? Teprve tehdy dávám dobro najevo, když ho chci dát. Nicméně i když Adam o Království mé vůle nemluvil obšírně, učil mnoho důležitých věcí, které se ho týkaly. Ve skutečnosti v prvních dobách dějin světa až do Noeho nepotřebovaly generace žádné zákony a neexistovaly žádné modloslužby ani různost jazyků; naopak, všichni uznávali svého jediného Boha a měli jeden jazyk, protože jim více záleželo na mé Vůli. Ale jak se od ní stále vzdalovali, vznikaly modloslužby a zlo se zhoršovalo. Proto Bůh považoval za nutné dát Svě zákony jako uchovatele pro lidská pokolení.

Kdo tedy plní Mou Vůli, nepotřebuje zákony, protože Má Vůle je život, je zákon - je pro člověka vším. Důležitost Království Nejvyššího Fiat je nesmírná a Já ji tak miluji, že dělám

víc než nové Stvoření a Vykoupení. Ve skutečnosti bylo při Stvoření mé všemohoucí Fiat vysloveno pouze šestkrát, aby bylo připraveno k tomu, aby vyšlo plně uspořádané. Ve Vykoupení jsem mluvil, ale protože jsem nemluvil o Království své Vůle, které obsahuje nekonečné poznání a nesmírná dobra, neměl jsem příliš rozsáhlé téma s mnoha slovy, protože vše, co jsem učil, mělo omezenou povahu a stačilo několik slov, aby to bylo známo. Ale k tomu, aby byla Má Vůle poznána, je zapotřebí mnoho, má dcero. Její dějiny jsou nesmírně dlouhé - uzavírají věčnost bez začátku a konce; proto, jakkoli mluvím, mám vždy co říci. Proto říkám - ach, kolik toho ještě! Je důležitější než cokoli jiného, obsahuje více vědění, více světla, více velikosti, více zázraků; proto je třeba více slov. Více proto, že čím více dávám najevo, tím více rozšiřuji hranice svého Království, aby bylo dáno dětem, které je budou vlastnit. Proto vše, co zjevuji o své Vůli, je novým stvořením, které vytvářím ve svém Království, aby se z něj těšili a vlastnili ho ti, kteří budou mít to dobro, že ho poznají. A tak při jejich projevování je z tvé strany zapotřebí velké pozornosti."

20. září 1926

Ten, kdo neplní Vůli Boží, je jako nebeské souhvězdí, které se pohybuje mimo své místo; je jako vykloubený úd. Pro toho, kdo plní Vůli Boží, je denní světlo; pro toho, kdo ji neplní, je nocí.

Poté, co jsem dopsala jednu knihu a musela začít psát další, pocítila jsem tíhu psaní a téměř rozhořčeně jsem si povzdechla. A můj sladký Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, se dal vidět, jak vrtí hlavou, a s povzdechem mi řekl: "Má dcero, co je to, co je to? Nechceš psát?" A já, téměř rozehvělá, když jsem viděla, jak kvůli mně vzdychá, jsem řekla: "Má lásko, chci to, co chceš Ty. Je pravda, že cítím oběť psaní, ale z lásky k Tobě udělám všechno." A tak jsem se rozhodla, že to udělám. A Ježíš dodal: "Má dcero, nepochopila jsi dobře, co to znamená žít v Mé Vůli. Zatímco jsi vzdychala, vzdychalo spolu s tebou i Stvoření a všichni, dokonce i Já sám, protože pro toho, kdo v ní žije, je člověk životem, člověk činem, člověk pohybem, člověk ozvěnou. Nemohou si pomoci, aby nedělali totéž společně, protože Bůh je prvotní pohyb, a protože všechny stvořené věci vzešly z pohybu plného života, není nic, co by nemělo Jeho pohyb - všechny obcházejí prvotní pohyb svého Stvořitele. Celé stvoření je tedy v mé Vůli; jeho obíhání je nepřetržité, rychlé, uspořádané; a ta, která v něm žije, má uprostřed něj své místo řádu, obíhá rychle, spolu se všemi, aniž by se kdy zastavila. Má dcero, tvůj vzdech lítosti vytvořil svou ozvěnu ve všech. A víš, co cítili? Jako by souhvězdí chtělo odejít ze svého místa - z řádu, ze svého rychlého oběhu kolem jejich Stvořitele. A při pohledu na toto nebeské souhvězdí, jako by vystupovalo z jejich středu, se všichni otřáslí a jako by jim to bránilo v jejich obcházení. Ale ihned obnoveny tvým pohotovým přilnutím pokračovaly spořádaně ve svém rychlém oběhu a velebily svého Stvořitele, který je udržuje připoutané k sobě, aby je přiměl obíhat kolem sebe.

Co bys řekla, kdybys viděla, jak jedna hvězda vychází ze středu ostatních a klesá ke dnu? Neřekla bys, že se vzdálila ze svého místa, že už nežije společným životem s ostatními, že je to ztracená hvězda? Taková je duše, která, žijíc v mé vůli, chtěla konat svou vlastní. Vzdaluje se ze svého místa, sestupuje z nebeské výšky, ztrácí společenství nebeské rodiny. Ztrácí se, vzdaluje se od mé Vůle; ztrácí se, vzdaluje se od světla, od síly, od svatosti, od božské podoby; ztrácí se, vzdaluje se od řádu, od harmonie, a ztrácí rychlost koloběhu kolem svého Stvořitele. Proto buď pozorná, protože v Království mé Vůle není lítosti ani hořkosti, ale vše je radost.

Nejsou tam žádná napětí, ale všechno je spontánnost, jako by stvoření chtělo dělat to, co chce Bůh - jako by to chtělo ono samo."

Když jsem to slyšela od svého sladkého Ježíše, vyděsila jsem se a pochopila jsem, jak velké zlo je konat vlastní vůli, a ze srdce jsem Ho prosila, aby mi dal dost milosti, aby mě nenechal upadnout do tak vážného zla. Zatímco jsem to však dělala, můj milovaný Dobrý Ježíš se vrátil, ale dal se vidět s téměř všemi vykloubenými údy, což Mu působilo nevýslovné bolesti. Vrhł se mi do náruče a řekl mi: "Má dcero, tyto vykloubené údy, které Mi působí tolik bolesti, jsou všechny duše, které neplní Mou Vůli. Tím, že jsem přišel na zem, jsem se ustanovil hlavou lidské rodiny a ony duše jsou mými údy. Tyto údy však byly utvořeny, spojeny, spoutány, a to prostřednictvím vitálních živin Mé Vůle. Jak v nich proudí, jsou uváděny do spojení s mým tělem a jsou posilovány, každá na svém místě. Má Vůle, jako soucitný lékař, nejenže nechává proudit své vitální a božské živiny, aby vytvořily nezbytný oběh mezi hlavou a končetinami, ale tvoří svůj dokonalý obvaz, aby končetiny zůstaly pevně spoutány pod hlavou. Protože v nich chybí Má Vůle, chybí to, co dává teplo, krev, sílu a příkaz z hlavy, aby byly všechny končetiny funkční; chybí to, co dělá obvaz, jsou-li končetiny vykloubené, chybí všechno. Dá se říci, že všechny komunikace mezi končetinami a hlavou jsou přerušeny a zůstávají v mém těle, aby mi působily bolest. Pouze Má Vůle uvádí Stvořitele a stvoření, Vykupitele a vykoupené, Posvětitelce a posvěcené do souladu a komunikace. Bez Ní jako by pro ně Stvoření a Vykoupení nebyly ničím, protože chybí to, co umožňuje proudit životu a darům, které obsahují. Samotné svátosti jim poslouží jako odsouzení, protože v nich chybí má Vůle, chybí to, co rozbíjí závoj svátostí, aby daly ovoce a život, které obsahují.

Proto je má Vůle vším; bez ní zůstávají Naše nejkrásnější díla, Naše největší zázraky, ubohým tvorům jako cizí, protože ona jediná je úložištěm všech Našich děl, a proto jen skrze ni mohou být tato díla vydána tvorům. Ach! Kdyby všichni věděli, co to znamená plnit či neplnit Mou Vůli - dali by se s Ní do souladu, aby obdrželi všechna možná myslitelná dobra a předání samotného Božského života."

Poté jsem konala své obvyklé úkony v Nejvyšší Vůli, a protože den už téměř svítal, říkala jsem: "Můj Ježíši, má Lásko, den právě začíná a já chci v Tvé Vůli projít všemi tvory, aby při vstávání ze spánku všichni povstali v Tvé Vůli, aby Ti vzdali úctu všech inteligencí, lásku všech srdcí, aby povstala všechna jejich díla a všechny jejich bytosti do světla, které tento den rozzáří nad všemi generacemi.

Zatímco jsem toto a další věci říkala, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, v mé Vůli nejsou dny ani noci, svítání ani západy slunce, ale její den je jeden - vždy v plnosti jejího světla. A ten, kdo v ní žije, může říci: 'Pro mě neexistují noci, ale vždy je den. Proto je můj den jeden. A jak duše působí, aby plnila mou Vůli a uskutečňovala svůj život v Ní, tvoří v rámci dne svého života tolik dalších světél, nejpłodnějších, která činí den mé Vůle, v němž žijí, slavnějším a krásnějším. Víš, pro koho se tvoří den a noc, svítání a západ slunce? Pro duši, která nyní plní mou Vůli a hned svou vlastní. Plní-li mou, tvoří den, plní-li svou, tvoří noc. Ta, která v ní plně žije, tvoří plnost dne. Ten, kdo v ní plně nežije, ale plní mou Vůli jen s námahou, tvoří svítání. Ten, kdo nařiká nad tím, čím disponuje, a chce se stáhnout, tvoří západ slunce. A pro toho, kdo vůbec neplní mou Vůli, je to vždy věčná noc - začátek oné věčné pekelné noci, která nikdy neskončí."

23. září 1926

Jak ten, kdo musí konat univerzální dobra, musí vše vynahradit. Tři roviny Boží Vůle.

Splývala jsem celá ve Svaté Boží Vůli, s bolestí v duši, že jsem neviděla svého sladkého Ježíše. Ach! Když jsem se snažila konat své skutky v Jeho Vůli, protože jsem Ho necítila spolu se mnou, cítila jsem, jak se mi část mého já vytrhává, a cítila jsem, jak se moje malá a ubohá existence bez Ježíše trhá na kusy. A modlila jsem se, aby se nade mnou slitoval a brzy se vrátil do mé ubohé duše. Pak se po mnoha útrapách vrátil, ale tak velmi utrápený kvůli lidské proradnosti. Zdálo se, že se národy na národy hašteří, až si připravují ložiska zbraní, aby proti sobě bojovaly, a chystají nečekané věci, aby vznikly bitvy. Jaké šílenství - jaká lidská zaslepenost. Zdá se, že už nemají zrak, aby viděli dobro, řád, harmonii, ale mají zrak jen na to, aby viděli zlo. Tato slepota je otupuje a tak dělají šílené věci.

Když jsem Ho viděla, jak se kvůli tomu trápí, řekla jsem Mu: 'Má Lásko, zanech tohoto smutku, Ty jim dáš světlo, a oni to neudělají. A kdyby bylo zapotřebí mých bolestí, jsem připravena, pokud všichni zůstanou v míru.' A tak jsem se rozhodla, že se vrátím. A Ježíš mi důstojně a přísně řekl: "Má dcero, ponechávám si tě pro sebe, abych v tobě utvořil své království Nejvyššího Fiat - ne pro ně. Nechal jsem tě trpět až příliš, abych ušetřil svět, ale oni si kvůli své zrádnosti nezaslouží, abych tě kvůli nim nechal trpět dál." "A co je tohle?" zeptala jsem se. Zatímco to říkal, zdálo se, že v rukou drží železnou tyč a chystá se ji hodit po stvořeních. Vyděsila jsem se a chtěla jsem Ježíše zbavit utrpení, a tak jsem Mu řekla: "Ježíši, můj Živote, prozatím se věnujme Tvému Království, abys byl rozveselen. Vím, že dát Ti prostor, abys o něm mohl mluvit, je Tvá radost a Tvůj svátek. Proto ať Tvé skutky plynou společně s mými, aby světlem Tvé Vůle, větším než slunce, pronikla všechna stvoření a já se mohla stát činem za každý čin, myšlenkou za každou myšlenku. Všechno uzavřu, všechny jejich činy jako by byly v mé moci, abych vykonala vše, co nečiní pro Tebe. Tak ve mně najdeš všechno a Tvé trápení odejde z Tvého Srdce. A Ježíš, souhlasíce s mými touhami, obešel mě spolu s nimi a pak mi řekl: "Má dcero, podívej, jakou moc obsahuje Má Vůle. Proniká všude jako světlo, rozšiřuje se, dává se každému činu, rozmnožuje se do nekonečna. Ale zatímco koná mnoho věcí a v každé věci se násobí, zůstává stále Jedna, taková, jaká je, zachovává všechny své činy, aniž by ztratila byť jediný z nich.

Hle, má dcero, první rovinu vykonanou v Mé Vůli ve jménu všech tvorů a pro všechny z nich vykonala Svrchovaná Královna; a dosáhla pro všechny tvory nejvyššího dobra, že na zem sestoupil vytoužený Vykupitel. Ten, kdo jedná za všechny a ve jménu všech a činí za všechny, si zaslouží univerzální dobra, která mohou sloužit všem. Druhou rovinu vykonanou v mé Nejvyšší vůli vykonalo mé Lidství. Objímal jsem všechny a všechno, jako by všichni byli jedno; uspokojoval jsem za všechny, nenechal jsem ani jeden skutek tvora, aniž bych v něm ustanovil svůj čin, a to tak, aby sláva, láska, klanění mému nebeskému Otci byly úplně pro každý skutek tvora. To podnítilo dobro mého příchodu na zem - získalo spásu a svatost pro všechny. A pokud to mnozí nepřijmou, je to jejich vina - nikoli vina Dárce. Proto můj život podnítil univerzální dobra pro všechny a otevřel jsem brány nebe pro všechny.

Třetí rovina bude provedena vámi. Proto vás ve všem, co děláte, nutím jednat pro všechny, objímat všechny, tvořit ve jménu každého jejich činy. Vaše rovina se musí vyrovnat té Mé, musí být sjednocena s rovinou Nebeské císařovny, a to poslouží k podnícení Království Nejvyššího Fiat. Nic nesmí uniknout tomu, kdo musí konat univerzální dobro, aby se na všechny tvory vázalo dobro, které chce konat. Abyste vše vynahradili, tvoří činy konané v mé

Vůli dvojí řetězy - ovšem řetězy světla, které jsou nejsilnější, nejdelší, nepodléhající přetržení. Nikdo nemá schopnost přetrhnout řetěz světla. Je to víc než sluneční paprsek, který nikdo nemůže roztříštit, a už vůbec ne mu zatarasit cestu, zabránit paprsku, aby svou délkou a šířkou dosáhl místa, kam chce. Tyto světelné řetězy svazují Boha, aby dával univerzální dobra, a stvoření, aby je přijímalo."

26. září 1926

Pouhé slovo "Boží vůle" obsahuje věčný zázrak. Jak se vše mění v lásku a modlitbu.

Cítila jsem se celá ponořená do Nejvyšší Vůle a moje ubohá mysl přemýšlela o mnoha obdivuhodných účincích, které Vůle Boží vyvolává. A můj vždy milý Ježíš mi řekl: "Má dcero, pouhé slovo 'Vůle Boží' obsahuje věčnou předzvěst, které se nikdo nevyrovná. Je to slovo, které zahrnuje všechno - nebe i zemi. Tato Vůle obsahuje tvůrčí pramen a neexistuje dobro, které by z ní nemohlo vzejít. Proto ten, kdo vlastní mou Vůli, na jejím základě získává po právu všechna dobra, která toto Fiat obsahuje. Získává tedy právo podobnosti se svým Stvořitelem; získává právo na Boží Svatost, na Jeho dobrotu, na Jeho lásku. Nebe a země jí náleží právem, protože vše vzniklo z tohoto Fiat. Díky rozumu se její práva vztahují na všechno. Proto největším darem, největší milostí, kterou mohu stvoření dát, je dát jí svou Vůli, protože všechna možná myslitelná dobra jsou s Ní spojena - a to právem, protože všechno patří Jí."

Poté se můj sladký Ježíš nechal spatřit, jak vychází z mého nitra, a díval se na mě, ale upíral na mě svůj pohled tak mocně, jako by se chtěl zobrazit - vtisknout se do mé ubohé duše. Když jsem to viděla, řekla jsem Mu: "Má Lásko, Ježíši, slituj se nade mnou, copak nevidíš, jak jsem ošklivá? Tvé strádání v těchto dnech mě učinilo ještě ošklivější. Cítím, že nejsem dobrá v ničem; dokonce i občůzky ve Tvé Vůli dělám s obtížemi. Ach, jak špatně se cítím! Tvé strádání je pro mě jako stravující oheň, který mě zcela spaluje a bere mi život konání dobra. Zůstává mi jen tvá rozkošná Vůle, která, poutajíc mě celou k Tobě, způsobuje, že nechci nic jiného než tvé Fiat a nevidím a nedotýkám se ničeho jiného než Tvé Nejsvětější Vůle."

A Ježíš, pokračujíc, dodal: "Má dcero, všude, kde je přítomna má Vůle, je vše svatost, vše láska, vše modlitba. Protože je tedy její pramen v tobě, tvé myšlenky, tvé pohledy, tvá slova, tlukot tvého srdce a také tvé pohyby - vše je láska a modlitba. Modlitbu netvoří forma slov - ne; je to Má působící Vůle, která ovládá celé tvé bytí a vytváří tolik malých pramenů tvých myšlenek, slov, pohledů, tlukotu srdce a pohybů, které vyvěrají z Nejvyšší Vůle. A stoupajíc k nebi, někteří se ve své němé řeči modlí, někteří milují, někteří se klaní, někteří žehnají; v souhrnu duši má Vůle nutí dělat to, co je svaté - co náleží Božské Bytosti. Proto duše, která má Nejvyšší Vůli jako život, je pravým nebem, které, i kdyby bylo němé, vypráví o Boží slávě a ohlašuje se jako dílo Jeho tvůrčích rukou. Jak krásné je vidět duši, v níž vládne má Vůle! Jak myslí, dívá se, mluví, hmatá, dýchá, pohybuje se, tvoří hvězdy, které zdobí její nebe, aby více vyprávěly o slávě Toho, který ji stvořil. Má Vůle vše objímá jako v jednom dechu a nic ze všeho dobrého a svatého nemůže duši uniknout."

28. září 1926

Velké utrpení Luisy kvůli tisku spisů. Ježíš je chce mít ve své péči. Ježíš tlačí na Otce, který se tím musí zabývat.

Cítala jsem se utlačovaná a jakoby drcená pod tíhou hlubokého ponížení, protože mi bylo řečeno, že se musí tisknout nejen to, co se týká Boží Vůle, ale i to, co se týká všech ostatních věcí, které mi můj milovaný Ježíš řekl. Moje bolest byla taková, že mi vzala i slova, abych byla schopna něco říci, aby to neudělali; nebyla jsem schopna ani modlit se ke svému milovanému Ježíši, aby to nedovolil. Všechno bylo ticho, uvnitř i vně mě. Pak mě můj milovaný Ježíš, pohybující se v mém nitru, přitiskl k sobě, aby mi vlil odvahu a sílu; a řekl mi: "Má dcero, nechci, abys na to, co jsi napsala, pohlížela jako na své, ale abys na to pohlížela jako na Mé a jako na něco, co ti nepatří. Nesmíš se do toho vůbec pouštět, Já se o všechno postarám. Proto chci, abys to svěřil do Mé péče; a když píšeš, chci, abys Mi to dala jako dar, abych si mohl dělat, co chci. Tobě bude ponecháno jen to, co potřebuješ, abys mohla žít podle Mé Vůle. Dal jsem ti tolik vzácných darů pro tolik poznání, kolik jsem ti jich zjevil; a ty - ty mi nechceš dát žádný dar?" "Ne, ne" odpověděla jsem. "Můj Ježíši, odpusť mi; sama bych nechtěla cítit to, co cítím. Ale pomýšlení, že to, co proběhlo mezi mnou a Tebou, poznají jiní, mě zneklidňuje a působí mi takovou bolest, kterou si sama nedokážu vysvětlit. Proto mi dej sílu; uvolňuji se v Tobě a všechno Ti odevzdávám.

A Ježíš dodal: "Má dcero, takhle se mi to líbí. To všechno vyžaduje moje sláva, triumf mé Vůle, ale Ona chce - vyžaduje, aby její triumf byl nejprve nad tebou. Nejsi šťastná, že se staneš vítězstvím, triumfem této Nejvyšší Vůle? Nechceš tedy přinést jakoukoli oběť, aby toto Nejvyšší království mohli poznat a vlastnit tvorové? I já vím, že velmi trpíš, když vidíš, že po mnoha letech tajemství mezi mnou a tebou, kdy jsem tě s takovou žárlivostí skrýval, nyní naše tajemství vycházejí najevo. Cítíš se silně zasažena. Ale když jsem to Já, kdo to chce, musíš to chtít i ty; proto buďme ve shodě a nedělej si starosti."

Poté mi dal spatřit velebného otce; Ježíš stál vedle něho, položil mu na hlavu svou svatou pravici, aby mu vlil pevnost, pomoc a vůli, a řekl mu: "Neboj se: Můj synu, pospěš si, neztrácej čas. Pomůžu ti, budu ti nablízku, aby vše šlo dobře a podle mé vůle. Tak jako mi záleží na tom, aby byla známa má Vůle, a tak jako jsem s otcovskou dobrotou diktoval spisy o Království Nejvyššího Fiat, tak budu pomáhat s tiskem. Budu uprostřed těch, kdo se jím budou zabývat, aby vše bylo řízeno Mnou. Proto si pospěšte, pospěšte."

2. října 1926

Jak jsou generace propojeny, a proto jsou někteří, kteří se modlí, někteří, kteří přijímají, a někteří, kteří vlastní. Jak Ježíš dává podle našich dispozic. Jeho slovo je nové stvoření. Jak v nebi nejsou žádná tajemství.

Cítala jsem se rozhořčená na nejvyšší míru kvůli nedostatku mého sladkého Ježíše. Ach, jak špatně jsem se cítila! Nemohla jsem už víc snést, ale když jsem se dostala téměř do krajnosti bolesti, pohnul se On v mém nitru a celé utrápené mi řekl: "Má dcero, dívám se na to, jak moc musím rozšířit hranice Království své vůle, abych ho dal do vlastnictví tvorům. Víím, že nemohou uchopit nekonečnost, kterou Království mé Vůle obsahuje, protože jim jako tvorům není dáno překročit a obsáhnout Vůli, která odpovídá Království, jež nemá hranice. Ve skutečnosti, protože jsou stvořené bytosti, jsou vždy omezené; ale i když jsou omezené, disponují více či méně statky a rozšířením hranic, které musí mít, podle jejich dispozic. Proto se dívám na potomstvo - na dispozice, které budou mít; a dívám se na ty v přítomnosti, abych viděl jejich dispozice, protože ti v přítomnosti se musí modlit, podněcovat a připravovat

království Nejvyššího Fiat pro potomstvo. A podle dispozic potomstva a podle zájmu těch současných stále rozšiřuji hranice svého Království, protože generace jsou na sebe tak navázány, že se to vždy děje takto: jedna se modlí, druhá připravuje, další podněcuje, další vlastní.

Totéž se stalo s mým příchodem na zem, abych utvořil Vykoupení. Nebyli to ti, kdo byli přítomni, kdo se modlili, vzdychali a plakali, aby získali Jeho dobra - ale ti, kdo žili před mým příchodem. Ti přítomní se z nich těšili a vlastnili je; a podle jejich dispozic a podle modliteb a dispozic těch v minulosti jsem rozšířil hranice dober Vykoupení. Ve skutečnosti dávám dobro jen tehdy, když může být pro tvory užitečné; pokud jim však nepřináší žádný užitek, proč je dávat? A tento užitek se jim dostává tím více, čím více jsou k tomu disponováni. Ale víš, kdy rozšiřuji jeho hranice? Když vám zjevím nové poznání týkající se Království Mé Vůle. Proto se předtím, než vám ji zjevím, na každého podívám, abych zjistil jeho dispozice - zda pro něho bude užitečná, nebo zda pro něho bude jako něco, co nebylo řečeno. A protože chci více rozšířit své hranice, abych tvorům dal více statků, více radostí, více štěstí, které mají vlastnit, ale oni nejsou disponováni, cítím se trápen a čekám na tvé modlitby, na tvé obchůzky v mé Vůli, na tvé bolesti, abych disponoval přítomnými i potomky. A pak se vrátím k novým překvapením mých projevů o mé Vůli.

Proto se trápím, když k tobě nemluví - Mé slovo je největší dar, je to nové Stvoření; a protože ho nemohu uvolnit ze sebe, protože stvoření nejsou disponována k jeho přijetí, cítím v sobě tíhu daru, který chci dát. Nemohu jej dát, zůstávám utrápený a mlčenlivý; a mé utrpení ještě více roste, když vidím, že jsi kvůli Mně utrápená. Kdybys věděla, jak cítím tvůj smutek - jak se mi všechno vlévá do Srdce! Má Vůle ho vnáší hluboko do intimního místa Mého Srdce, protože nemám dvě Vůle, ale jednu; a protože vládne v tobě, v důsledku toho vnáší tvé trápení hluboko do Mého nitra. Proto se modlí a nech svůj smutek nepřetržitě probíhat v Nejvyšším Fiat, abys mohla prosit, aby stvoření byla disponována, a Já se mohl vrátit, abych znovu promluvil."

Po těchto slovech se odmlčel a já jsem zůstala trápena ještě více než předtím. Cítila jsem veškerou tíhu, kterou Ježíš pocítoval kvůli nedostatečnému rozpoložení tvorů. Měla jsem pocit, že Ježíš ke mně prozatím již nepromluví, ale Ježíš, chtěje mě povzbudit z mého trápení a také povzbudit sebe, mi řekl: "Má dcero, odvahu, myslíš si, že vše, co proběhlo mezi mnou a tebou, bude známo? Ne, má dcero, oznámím ti to, co je nezbytné - to, co se týká Království Nejvyššího Fiat. Nebo spíše budu ještě velkorysejší ve srovnání s tím, co si stvoření z tohoto Mého Království vezmou, abych jim dal volné pole k tomu, aby postupovali stále dál a dál, abych jim umožnil rozšířit své vlastnictví v Nejvyšším Fiat, aby nikdy neřekli: 'dost - nemáme kam jít dosáhnout'. Ne, ne, použij takovou hojnost, aby člověk měl vždy co brát a mohl postupovat na své cestě. Ale i přes takovou hojnost nebudou všichni znát naše tajemství, stejně jako ne všichni vědí, co proběhlo mezi Mnou a Mou Maminkou, abychom vytvořili Království Vykoupení - překvapivé milosti, nesčetné laskavosti... Poznají je v nebi, kde nejsou žádná tajemství, zatímco na zemi poznali jen to, co jsem dal v přebytku pro jejich dobro.

Stejně tak učiním i s tebou. Pokud jsem se rozhlížel kolem sebe, bylo to pro ty, kdo chtějí přijít žít do Království Mé Vůle; ale pro tebe - pro malou dceru Mé Vůle, pro tu, která spolu se Mnou s tolika oběťmi toto Království utvářela - bude moci Má láska někdy říci "dost"? Nebo ti odepřít mé slovo? Nebo do tebe nevlévat nepřetržitý proud mých milostí? Ne, to nemohu, má malá dcero, to není v povaze mého Srdce ani mé Vůle, která obsahuje nepřetržitý, nikdy nepřerušovaný akt dávání - a dávání stále nových překvapení tomu, kdo nezná jiný život než

život mé Vůle. Vidíš-li Mě mlčenlivého, není to kvůli tobě, protože mezi Mnou a tebou není třeba slov, abychom si rozuměli - vzájemné vidění je vzájemné porozumění. Vlévám do tebe celého Sebe a ty do Mne; a tím, že do tebe vlévám Sebe, vlévám do tebe nové milosti a ty je přijímáš, protože to, co je nutné pro tebe, která musíš být prvotní příčinou, abys utvořila Království Věčného Fiat, nebude nutné pro ty, kteří v něm mají pouze žít. U tebe nejde jen o to, abys v Něm žila, ale abys Ho tvořila, proto musí tvůj Ježíš velmi oplývat, aby ti dal suroviny pro utváření tak svatého Království. To se děje i v nízkém světě: ten, kdo má tvořit království, potřebuje mnoho prostředků, mnoho surovin, zatímco ten, kdo má tvořit jen jedno město, jich potřebuje mnohem méně; a ten, kdo se jen stěhuje, aby v něm žil, může v tomto městě žít s velmi málo prostředky. Oběti, které musí přinést ten, kdo musí utvořit království, nejsou nutné pro ty, kdo se rozhodnou v tomto království žít. Proto chci, abys jen pracovala na utváření Království Nejvyššího Fiat, a tvůj Ježíš se postará o všechno ostatní."

6. října 1926

Nové mučednictví. Ten, kdo neplní Boží vůli, v sobě odřezává Božský život. Zbavení se spisů. Ježíš utěšuje Luisu a ukazuje jí, jak je vše zapsáno v hloubi její duše.

Byla jsem celá ponořená do živé bolesti z nedostatku mého sladkého Ježíše a říkala jsem si: "Můj Ježíši, jak můžeš nemít soucit s touto svou malou dcerou, která se cítí být zbavena Tebe, cítí, že jí život bereš. Není to jen jedna bolest, kterou cítím, která by byla snesitelnější, ale je to život sám, který cítím, že mi chybí. Jsem malá, jsem slabá, a když už pro nic jiného, tak alespoň pro mou přílišnou malost bys měl mít soucit s touto ubohou maličkou, která téměř nepřetržitě pocítuje, že jí chybí život, a bere si ho zpět jen proto, aby měla pocit, že zase umírá. Můj Ježíši, má Lásko, co je to za nové mučednictví - které jsem nikdy předtím nepocítila? Umírat několikrát za sebou a pak znovu umírat s pocitem, že mi chybí život, bez sladké naděje, že se vydám na cestu k mé nebeské vlasti.

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj vždy milující Ježíš se pohnul v mém nitru a něžným tónem mi řekl: "Máš pravdu, když říkáš, že ti chybí život, protože zbavena Mne cítíš, že ti chybí život tvého Ježíše. A s rozumem, maličká, jaká jsi, cítíš těžké mučednictví života, který v tobě končí. Ale musíš vědět, že Má Vůle je život, a pokaždé, když ji tvorové neplní a odmítají, je to Božský život, který v sobě odmítají a ničí. A myslíš si, že bolest, neustálé mučednictví mé Vůle je něco nepatrného? Když cítíš, že tolik skutků života, které chce dát vzniknout tvorům s tolika dobrotami, je useknuto jako smrtícím mečem? Místo tohoto Božského života, který v nich byl odříznut, nechávají povstat život vášní, hříchu, temnoty, slabosti. Neplněním mé vůle tvorové ztrácejí Božský život. Protože v Tobě vládne Boží Vůle, cítíš bolest z mnoha Božských životů, které stvoření odřízli. Copak nevíš, že k tomu, aby stvoření vytvořilo Království Božského Fiat, musí v tobě nalézt tolik Svých činů za tolik, kolik jich ztratilo? To je důvod střídání mé přítomnosti a mé nepřítomnosti, abych ti dal příležitost utvořit si mnoho úkonů podřízení se mé Vůli; aby do tebe vstoupily tyto úkony Božského života, které ostatní odmítli.

A pak, nevzpomínáš si, že když jsem ti zjevil tvé poslání ohledně Věčného Fiat, žádal jsem od tebe obět utrpení tolika smrtí za tolik tvorů, kolik jich přijde na denní světlo - za tolik, kolik jich odmítne život mé Vůle? Ach, Má dcero, neplnění Mé Vůle je Božský život, který tvorové odmítají! Není to jako nepropraktikovat ctnosti, kdy odmítají drahokamy, drahé kameny, ozdoby, oděvy, bez nichž se člověk nakonec obejde. Odmítat Mou Vůli naopak znamená odmítat

prostředky k životu - ničit pramen života; je to největší zlo, jaké může existovat. Proto si ten, kdo páchá takové velké zlo, nezaslouží žít; naopak, zaslouží si zemřít pro všechna obdarování. Nechceš tedy mé Vůli vynahradit všechny ty životy, které se od ní odřízli? Abys to mohla učinit, nehodí se, abys trpěla jedinou bolestí, nýbrž nedostatkem božského života - což je můj nedostatek. Aby v tobě mohla utvořit své Království, chce v tobě má Vůle nalézt všechna zadostiučinění, která jí tvorové nedali - všechny své životy, které v nich měla nechat vzniknout; jinak by to bylo Království bez základu, bez poskytnutí práv mé Vůle na spravedlnost a bez náležité náhrady. Věz však, že tvůj Ježíš tě neopustí na příliš dlouho, protože i já vím, že nemůžeš žít pod tlakem tak těžkého mučednictví."

Kromě toho jsem se cítila utrápená, protože když přišel velebný otec, který se musí zabývat tiskem spisů o Nejsvětější Vůli Boží, chtěl, abych mu dala všechny spisy, a nenechal mi ani ty, jejichž výtisky už měl. Trápilo mě pomyšlení, že nejintimnější věci mezi mnou a Ježíšem jsou venku a že nemohu ani znovu projít to, co mi Ježíš řekl o své svaté Vůli. A Ježíš, když se vrátil, mi řekl: "Má dcero, proč se tak trápíš? Musíš vědět, že všechno, co jsem tě přiměl napsat na papír, jsem nejprve napsal Já sám v hloubi tvé duše; a pak jsem tě přiměl, abys to dala na papír. Ba co víc, v tobě je napsáno více věcí než na papíře; proto až pocítíš potřebu znovu si projít to, co se týká pravd o Nejvyšším Fiat, podívej se do svého nitra a brzy znovu uvidíš, co chceš. Abys měla jistotu o tom, co ti říkám, podívej se hned teď do své duše a uvidíš v pořádku všechno, co jsem ti zjevil."

Zatímco to říkal, podívala jsem se do svého nitra a jediným pohledem jsem viděla všechno. Viděla jsem i to, co mi Ježíš řekl a co jsem opomněla napsat. Poděkovala jsem tedy svému milovanému Dobru a rezignovaně jsem mu nabídla svou těžkou oběť - všechno a prosila ho, aby mi za to dal milost, aby Jeho Vůle byla poznána, milována a oslavena.

9. října 1926

Království Boží Vůle je jako nové stvoření. Ježíšovo potěšení, když člověk slyší mluvit o Jeho Vůli.

Prováděla jsem svou obchůzku v Nejvyšší Vůli podle svého obvyklého způsobu a můj sladký Ježíš mi ukázal kouli světla v mém nitru. Jak jsem stále konala své úkony v Božské Vůli, zvětšovala se a paprsky, které z ní vycházely, se prodlužovaly; a můj vždy milovaný Ježíš mi řekl: "Čím častěji budeš v Mé Vůli opakovat své skutky, tím větší bude koule tohoto světelného glóbu a čím větší sílu světla bude mít, tím více se jeho paprsky budou moci rozšířit, aby osvětlily Království Věčného Fiat. Vaše činy, sloučené a rozpuštěné v mé Vůli, budou tvořit zvláštní slunce, které musí osvětlovat Království tak svaté. Toto slunce bude mít tvůrčí sílu a při rozšiřování svých paprsků zanechá stopu své svatosti, dobroty, světla, krásy a Boží podoby. Ti, kdo se nechají osvětlit jeho světlem, pocítí sílu nového nepřetržitého tvoření radosti, spokojenosti, dober bez konce. Protože tedy má Vůle ovládá všechny činy těch, kdo v ní žijí, bude Království mé Vůle nepřetržitým stvořením. Stvoření zůstane pod novým nepřetržitým působením této Nejvyšší Vůle, která ji bude udržovat tak pohlcenou, že pro její vlastní já nebude existovat žádné pole působnosti.

Proto tak miluji, aby Království mé Vůle bylo známo, pro velké dobro, které stvoření obdrží, a pro volné pole působnosti, které bude mít. Nejvyšší vůli nyní brání jejich vlastní "já"; až však bude poznána, její paprsky, oživující, pronikavé a plné živého světla, zastíní lidskou vůli, která

bude oslněna jejím zářivým světlem; a při pohledu na velké dobro, které může obdržet, poskytne mé vůli svobodu působení a dá jí naprostou vládu. Proto v tomto Království začne pro mou Vůli nová éra - nové Stvoření. Vydá vše, co ustanovila, aby dala tvorům, jako by vždy plnili její Vůli, poté, co musela tyto věci po mnoho staletí uchovávat jakoby v úschově v sobě, aby je pak uvolnila pro dobro dětí svého Království."

Poté jsem pokračovala v modlitbě. Zatímco jsem se však modlila, viděla jsem, že můj nejvyšší dobrý Ježíš ve velkém spěchu vychází z hloubi mého nitra, tlačí svazek světla, který byl nad Ním a držel Ho jakoby zastíněný pod ním, uvnitř mě, a bránil mi, abych Ho viděla. A tak, tlačíc ho ve spěchu, vyšel ven a já jsem Mu řekla: "Můj Ježíši, proč tak spěcháš? Je to snad něco, co Tě velmi zajímá?"

A Ježíš řekl: "Jistě, má dcero - je to skutečně věc, která Mě zajímá nejvíce. Víš, z tvého nitra jsem slyšel, jak otec, který si s sebou vzal tvé spisy, mluvil o Mé Vůli k těm, kteří ho obklopovali, s takovou láskou, že jsem se cítil zasažen hluboko ve svém Srdci. Chtěl jsem tedy z tebe vyjít, abych mu mohl naslouchat. Jsou to má vlastní slova, která jsem o své Vůli pronesl a která znějí mému sluchu. Slyším svou vlastní ozvěnu, a proto chci mít z jeho naslouchání veškerou radost a chci, abys ji měla i ty, jako odměnu za oběti, které jsi přinesla."

V tu chvíli jsem viděla, jak z Ježíše vychází paprsek světla, který se rozšířil natolik, že dosáhl až k místu, kde se nacházel ctihodný Otec, a investoval do něj, přiměl ho promluvit - a Ježíš byl celý utěšený, když slyšel mluvit o své rozkošné Vůli.

12. října 1926

Co to znamená být prvorozenou dcerou Boží Vůle. Jak se Ježíš cítí přitahován Svou Vůlí, aby navštívil duši a disponoval jí, aby byla s Ním.

Cítila jsem se ponořena do moře bolesti z nedostatku svého Nejvyššího Dobra, Ježíše, a jakkoli jsem Ho prosila, obcházela nebe i zemi, nebylo mi dáno najít Toho, po němž jsem tolik toužila. A tak mě vody bolesti, stále více a více bobtnající, utápěly smutkem a bolestí - ale tou bolestí, kterou může a umí dát jen Ježíš chudému a malému srdci, které miluje. A protože je malé, nemůže unést celou nesmírnost hořkých vod bolesti Jeho nedostatku, proto zůstává utopené a utlačené, čekající na Toho, po němž tolik toužím.

Tehdy, když jsem byla celá utlačovaná, se můj vždy milovaný Ježíš zjevil v mém nitru, uprostřed světelného oblaku, a řekl mi: "Prvorozená dcero mé vůle, proč se cítíš tak utlačovaná? Budeš-li myslet na své velké štěstí, tvůj útlak od tebe odejde. Víš, co znamená prvorozená dcera mé Vůle? Znamená to první dcera lásky našeho Nebeského Otce a první mezi všemi, která má být milována. Znamená to první dcera milosti, světla, první dcera slávy, první dcera, která vlastní bohatství svého Božského Otce, první dcera Stvoření. Jako prvorozená dcera Nejvyšší Vůle vlastní všechna pouta, všechny vztahy a všechna práva, která přísluší prvorozené dceři - se vším co dává Nebeský Otec, práva na vlastnictví všech Jeho dober.

To však není vše. Víš, co znamená prvorozená dcera, která má být zrozena z Mé Vůle? Znamená to nejen být první v lásce a ve všech věcech svého Stvořitele, ale uzavřít v sobě veškerou lásku a všechna dobra ostatních dětí. Jestliže tedy ostatní budou vlastnit každý svou část, ona jako prvorozená bude vlastnit, všechna dobra ostatních dohromady. A to právem a spravedlivě, protože jako prvorozené jí má Vůle svěřila vše - dala jí vše; proto je v ní původ

všech věcí, příčina, pro kterou bylo stvoření učiněno, účel, pro který Boží působení a láska vstoupily na pole. Ona, která měla být prvorozenou dcerou naší Vůle, byla prvotní příčinou veškerého Božího díla; proto v důsledku toho všechna dobra pocházejí od ní. Od ní pocházejí - k ní se vracejí. Pohleď tedy, jaké máš štěstí; nemůžeš plně pochopit, co to znamená mít prvenství v lásce a ve všech věcech svého Stvořitele."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem Mu: "Má lásko, co to říkáš? A pak, jaký prospěch mám z tak velkého štěstí, když mě o Tebe připravuješ? Všechna dobra se bez Tebe mění v hořkosti. A pak, mnohokrát jsem Ti řekla, že chci jen Tebe, protože Ty mi ve všem stačíš; a kdybych měla všechno, bez Tebe se všechno promění v mučednictví a nepopsatelnou bolest. Láska, milost, světlo, celé stvoření mi mluví o Tobě - dávají mi poznat, kdo jsi; a když Tě nenajdu, blouzním, upadám do smrtelných muk. Proto prvenství, práva prvorozeného - dej je, komu chceš; mně jsou lhostejná. Chceš-li mě učinit šťastnou, Ty sám, zůstaň se mnou - to mi stačí.

A Ježíš dodal: "Dcero moje, já sám bych ti neměl stačit, ani nechci, abys říkala, že ti na všem ostatním nezáleží. Ne, ne, pokud mi nestačí dát ti jen sebe, aniž bych ti dal všechny své věci, pokud mi záleží na tom, abys měla prvenství a byla prvorozenou dcerou, musíš se o to starat i ty. Copak nevíš, že Můj častý příchod je spojen s tím, že jsi Mou prvorozenou dcerou? Copak nevíš, že dokud Adam zůstal prvorozeným synem mé vůle, a měl tedy prvenství nad vším, často jsem ho navštěvoval? Protože v něm vládla Má Vůle, podával jsem mu všechny potřebné způsoby, aby byl se Mnou jako syn, který tvoří útěchu svého Otce. Mluvil jsem s ním jako se synem a on se Mnou jako se svým Otcem. Když se vzdálil od Mé Vůle, ztratil své prvenství, práva prvorozeného, a spolu s nimi ztratil i všechna Má dobra. Necítil již sílu udržet se v mé přítomnosti, ani já jsem se necítil přitahován božskou silou a Vůli jít k němu. Tak se přetrhala všechna jeho pouta se Mnou, nic mu už právem nepříslušelo a už Mě neviděl odhaleného, ale uprostřed blesků a zastíněného v mém světle - v tom světle Mé Vůle, které odmítl.

Nuže, copak nevíš, že prvenství, které Adam ztratil jako prvorozený syn Mé Vůle, přešlo na tebe a že musím uzavřít všechna dobra, která jsem měl uzavřít v něm, kdyby neodstoupil od Mé Vůle? Proto na tebe pohlížím jako na první stvoření, které vyšlo z Našich rukou - protože ta, která žije v mé Vůli, je pro svého Stvořitele vždy první; a i kdyby se narodila později v čase, nic to neříká: v Naší Vůli je vždy první ta, která z ní nikdy nevyšla. Hleď tedy - musíš se starat o všechno; sám Můj příchod je neodolatelnou silou Mé Vůle, která tě ke Mně přitahuje a disponuje tebou. Proto chci nejvyšší vděčnost kvůli tvému štěstí, že jsi prvorozenou dcerou Mé Vůle."

Nevěděla jsem, co odpovědět. Zůstala jsem zmatená a v intimním místě své duše jsem řekla: "Fiat, Fiat".

13. října 1926

Jak Boží Vůle vytvoří zatmění lidské vůle.

Splývala jsem celá ve Svaté Božské Vůli, a zatímco jsem v ní chodila a konala své skutky, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, každý skutek, modlitba a bolest, které duše učiní, aby vstoupily do světla Mé Vůle, se stávají světlem a tvoří další paprsek na slunci Věčné Vůle. Tyto paprsky tvoří nejkrásnější slávu, jakou může stvoření dát Božskému Fiat, a to takovým způsobem, že když vidí, že je takto oslaveno svým vlastním světlem, vkládá

do těchto paprsků nové poznatky, které se mění v hlasy a zjevují duši další překvapení o mé Vůli. Víš však, co tyto poznatky tvoří pro stvoření? Tvoří zatmění lidské vůle; a čím silnější je světlo a čím více je paprsků, tím silněji zůstává lidská vůle oslněna a zastíněna světlem mých vědomostí; takovým způsobem, že se cítí téměř bezmocná k jednání, a tak dává pole působení světla mé Vůli. Lidská vůle zůstává zaměstnána působením mé Vůli a chybí jí čas a místo k vlastnímu činu.

Je to jako s lidským okem, když se dívá na slunce: síla světla investuje do zornice a panuje nad ní, takže ji činí bezmocnou k pohledu na jiné věci; přesto však neztratila svůj zrak. Tuto moc má právě světlo: tomu, kdo se na něj dívá, bere jakýkoli jiný předmět a nedovoluje mu užívat si jiného světla. Nikdy nevezmu lidské vůli svobodu - velký dar, který byl člověku dán při jeho stvoření a díky němuž lze rozlišit tvory podle toho, zda chtějí být mými dětmi, nebo ne. Spíše však světlem poznání o mé vůli vytvořím více než sluneční paprsky, a kdo je chce poznat a pohlédnout na ně, bude tímto světlem obohacen; takovým způsobem, že zatmělá lidská vůle bude mít radost a lásku z pohledu na toto světlo a bude se cítit šťastná, že působení světla zaujímá místo jejího vlastního světla. Tak ztratí lásku a potěšení z ostatních věcí. Proto tolik mluvím o své vůli, aby tvořila silné světlo, protože čím je silnější, tím silnější je zatmění, které tvoří, aby zaměstnalo lidskou vůli.

Podívejte se na oblohu; je toho obrazem. Když se na ni podíváte v noci, uvidíte ji posetou hvězdami; ale když se na ni podíváte ve dne, hvězdy už pro lidské oko neexistují. Jsou však stále na svém místě na obloze, stejně jako v noci. Kdo měl takovou moc, že nechal hvězdy zmizet, zatímco za plného denního světla jsou přítomny? Slunce. Silou svého světla je zastínilo, ale nezničilo je. Ve skutečnosti, až Slunce začne zapadat, vrátí se, aby se ukázaly na nebeské klenbě. Zdá se, že se bojí světla, a tak se schovávají, aby dali pole působení slunečního světla, protože ve své němé řeči vědí, že slunce obsahuje více účinků dober pro zemi, a je správné, že dávají pole velkému působení slunce. Proto se jako poctu slunci nechávají zastínit jeho světlem. Jakmile však zatmění skončí, nechají se vidět - tam, na svém místě. Tak tomu bude mezi sluncem vědění o Nejvyšším Fiat a lidskými vůlemi, které se nechají osvitit těmito paprsky světla mého vědění: ty vytvoří zatmění lidských vůlí, které se při pohledu na velké dobro působení jejich světla zastydí a zaleknou se jednání s lidskou vůlí a dají volné pole působení světla Boží vůle. Proto čím více se v Boží Vůli modlíte a trpíte, tím více poznání přitahujete, aby se vám projevilo, a tím silnější se stává světlo, aby vytvořilo sladké zatmění lidské vůle. Tímto způsobem budu moci nastolit Království Nejvyššího Fiat."

15. října 1926

Kolik Božské vůle má člověk uzavřeno na zemi, tolik štěstí bude mít v nebi.

Pokračujíc ve svém obvyklém obcházení Nejvyšší Vůli, říkala jsem si: "Můj Ježíši, Tvá Vůle vše objímá a uzavírá a já, ve jménu prvního tvora, který vyšel z Tvých Stvořitelských rukou, až po toho posledního, který bude stvořen, hodlám napravit všechny protiklady lidských vůlí, které byly učiněny proti Tvé, a přijmout do sebe všechny úkony Tvé obdivuhodné Vůli, které tvorové odmítli, abych je všechny opětovala láskou a uctíváním; tak, aby každý Tvůj čin odpovídal jednomu mému činu, abys byl spokojen a mohl vítězně kralovat na zemi, když najdeš můj malý čin jakoby dvojmo umístěný v každém Tvém činu. Není snad pravda, že Tvé Věčné Fiat chce

v lidských činech nalézt oporu, na níž by mohlo vládnout? Proto Ti v každém Tvém činu nabízím ten svůj jako pole, na němž můžeš položit své království."

Zatímco jsem o tom přemýšlela a říkala to, můj vždy milý Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Dceruško mé Vůle, je spravedlivé, nutné, je to právo obou stran - jak tvé, tak mé Vůle - aby ten, kdo je dítětem mé Vůle, následoval mnohost úkonů mé Vůle a aby je má Vůle přijala do svých úkonů. Otec by byl nešťastný, kdyby necítil svého syna po svém boku, aby ho syn následoval ve svých činech; ani syn by se necítil být otcem milován, kdyby se otec, odloživ ho stranou, nenechal následovat svým synem. Proto dcera mé vůle a nově zrozená v ní znamená právě toto: následovat všechny její činy jako věrná dcera. Ve skutečnosti musíš vědět, že ve Stvoření vstoupila má Vůle do oblasti působení v lidských činech stvoření; ale aby mohla působit, chce mít činy stvoření ve svých vlastních, aby mohla vykonat své dílo a mohla říci: "Mé Království je uprostřed mých dětí a přímo v důvěrném místě jejich činů". Ve skutečnosti platí, že kolik si tvor vezme z mé Vůle, tolik v ní rozšiřuji své království a ona rozšiřuje své království v mé Vůli - ovšem podle toho, nakolik se nechá ovládnout ve svých činech. Tímto způsobem ona rozšiřuje své hranice v mém království a já dávám a ona bere stále více radosti, štěstí, dober a slávy.

Ve skutečnosti je stanoveno, že v nebeské vlasti obdrží tolik slávy, blaženosti a štěstí, kolik mé Vůle uzavřela ve své duši na zemi. Jejich sláva se bude měřit právě tou Mou Vůli, kterou budou jejich duše vlastnit; nebudou moci přijmout ani více, protože jejich schopnost a šíře je tvořena právě tou Božskou Vůli, kterou vykonali a vlastnili, když žili na zemi. A i kdyby jim Má velkorysost chtěla dát víc, chyběl by jim prostor, který by to pojal, a přetékaloby to ven.

Nyní, má dcero, ze všeho, co má Vůle ustanovila, aby dávala tvorům, ze všech Jejích činů, si vzali málo - dosud věděli málo, protože Její království nejenže neznali, ale ani nevlastnili. Proto v nebi nemůže dát všechnu svou úplnou slávu ani všechny radosti a štěstí, které má, protože se nachází uprostřed dětí, které jsou neschopné a malého vzrůstu. Proto s velkou láskou a touhou očekává čas Svého Království - aby mělo Svou úplnou vládu a mohlo ze Svého Fiat dávat vše, co ustanovilo, aby dávalo tvorům, a proto formuje děti, které jsou schopny přijímat všechna Jeho dobra. Pouze díky těmto dětem - dětem Království mé Vůle - bude v nebeské vlasti dovršena sláva všech Blažených, protože ti uzavřeli to, co chtěla má Vůle, a dali Ji volné pole působnosti a panství. Proto budou mít podstatnou slávu, protože budou mít kapacitu a prostor, aby ji mohli pojmout. Skrze ně budou mít ostatní náhodnou slávu a všichni dohromady se budou těšit z úplné slávy a plného štěstí mé Vůle. Království Nejvyššího Fiat tak bude plným triumfem nebe a země."

Ted' jsem si říkala: "V modlitbě Otče náš nás náš Pán učí modlit se "bud' vůle tvá". Proč nyní říká, že chce, abychom v ní žili?"

A Ježíš, vždy vlídný, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, 'staň se tvá vůle', které jsem učil v modlitbě Otče náš, znamená, že se každý má modlit, aby alespoň plnil Boží vůli. To platí pro všechny křesťany a pro všechny časy; nikdo se také nemůže nazývat křesťanem, pokud se nesnaží plnit Vůli svého Nebeského Otce. Nepřemýšlela jsi však o další poznámce, která následuje bezprostředně po ní: "jako v nebi, tak i na zemi". 'Na zemi jako v nebi' znamená žít v Božské Vůli; znamená to modlit se, aby Království mé Vůle přišlo na zem, abychom v něm mohli žít. V Nebi nejen plní mou Vůli, ale žijí v ní - mají ji jako svou vlastní věc a jako své vlastní království. Kdyby Ji plnili, ale nevlastnili, jejich štěstí by nebylo plné, protože pravé štěstí začíná v hloubi duše. Plnit Boží vůli neznámá vlastnit Ji, ale podřizovat se jejím

příkazům. Žít v ní naopak znamená vlastnit ji. Proto je v modlitbě Otče náš ve slovech 'staň se tvá vůle' modlitba, aby všichni plnili Nejvyšší vůli, a ve slovech 'na zemi jako v nebi', aby se člověk vrátil do té Vůle, z níž vyšel, aby znovu získal své štěstí, ztracené statky a vlastnictví svého Božského království."

17. října 1926

Jak duše obchází celé Stvoření a Vykoupení a žádá o Fiat. Fiat je základem.

Zdá se, že se neobejdu bez pokračování svého obcházení Nejvyšší Vůle. Cítím, že je mým pravým domovem, a jen tehdy jsem spokojená, když v ní obcházím, protože nacházím vše, co patří mému sladkému Ježíši, a na základě Jeho Vůle je vše, co patří Jemu, také moje. Proto mám svému milovanému Dobru co dát; ba co víc, je toho tolik, co Mu mohu dát, že nikdy neskončím s tím, abych Mu dala všechno. A tak zůstávám s touhou vrátit se zpět a pokračovat ve své obchůzce, abych Mu mohla dát vše, co patří k Jeho obdivuhodné Vůli.

Zatímco jsem obcházela a myslela na velké dobro, které Nejvyšší Vůle přináší duši, modlila jsem se k Ježíši, aby Ho brzy dal poznat všem, aby se mohli podílet na tak velkém dobru. A abych toho dosáhla, říkala jsem Mu, jakmile jsem došla ke každé stvořené věci: "Přicházím na slunce, abych dělala společnost Tvé Vůli, která v něm vládne a panuje, s celou nádherou svého majestátu. Ale zatímco Ti dělám společnost na slunci, modlím se, aby bylo poznáno Tvé Věčné Fiat, a tak jako vítězně kraluje na slunci, aby přišlo vítězně kralovat i uprostřed stvoření. Hle, také slunce se k Tobě modlí - všechno jeho světlo se mění v modlitbu a rozprostírá se nad zemí, investuje svým světlem do rostlin a květin, hor a plání, moří a řek, a modlí se, aby Tvé Fiat bylo na zemi jedno a aby souznělo se všemi tvory. Nejsem tedy jediná, kdo se modlí, ale modlí se Síla samotné tvé Vůle vládnoucí ve Slunci. Modlí se světlo; modlí se jeho nesčetné účinky, barvy, které obsahuje - všichni se modlí, aby tvé Fiat vládlo všemu. Můžeš odolat tak velké mase světla, která se modlí Silou tvé vlastní Vůle? A já, tak malá, jak jsem, zatímco Ti dělám společnost v tomto slunci, žehnám, klaním se, oslavuji Tvou obdivuhodnou Vůli s tou nádherou a slávou, s jakou Tvá vlastní Vůle oslavuje sama sebe ve svých dílech. Tedy jen ve tvorech nenalézá Tvá Vůle dokonalou slávu Svých děl? Proto přijď - ať přijde tvé Fiat.

Přítom však cítím, jak se celé světlo slunce modlí, aby přišlo Věčné Fiat; nebo spíše je to sama Jeho obdivuhodná Vůle, která, investujíc světlo, se modlí. A já, když ji tam nechám, jak se modlí, přecházím do ostatních stvořených věcí, abych vykonala svou malou návštěvu, abych dělala malou společnost rozkošné Vůli v každém jejím úkonu, který vykonává v každé stvořené věci. Tak procházím nebesy, hvězdami, mořem, aby se nebesa modlila, hvězdy modlily, moře se svým šuměním modlilo, aby Nejvyšší Fiat bylo poznáno a vítězně vládlo všem stvořením, stejně jako v nich vládne On. Potom, když putujeme všemi stvořenými věcmi, abychom dělali společnost Božskému Fiat a z nitra každé věci prosili, aby přišlo kralovat na zemi - jak je krásné vidět a slyšet celé stvoření, jak se modlí, aby Jeho království přišlo do středu tvorů. Pak sestupuji do všeho, co můj sladký Ježíš vykonal při Vykoupení - do Jeho slz, do Jeho dětských sténání, do Jeho skutků, kroků a slov, do Jeho bolestí, do Jeho ran, do Jeho krve, a dokonce i do Jeho smrti, aby Jeho slzy prosily, aby přišlo Jeho Fiat, Jeho sténání a vše, co vykonal, to vše v chóru, aby prosilo, aby se poznalo Jeho Fiat a aby právě Jeho smrt způsobila, že ve tvorech znovu povstane život Jeho Božské Vůle.

Potom, zatímco jsem dělala tyto a jiné věci -a bylo by příliš dlouhé, kdybych chtěla říct všechno -, můj sladký Ježíš, tisknouc mě k sobě, mi řekl: "Dceruško mé Vůle, musíš vědět, že má Vůle opustila Sama sebe a vládne v celém stvoření, aby dala stvořením prostor k tolika návštěvám, kolik jich stvořila. Chtěla společnost stvoření v němž řeči celého vesmíru. Jak těžká je izolace této Vůle, tak svaté, která chce posvěcovat, ale nenajde nikoho, s kým by se o svou svatost podělila; je tak bohatá a touží dávat, ale nenajde nikoho, komu by mohla dávat; je tak krásná, ale nenajde nikoho, koho by mohla zkrášlit; je tak šťastná, ale nenajde nikoho, koho by mohla učinit šťastným. Být schopna dávat - chtít dávat, a nemít nikoho, komu by se dalo dávat, je vždycky smutek a nevýslovná bolest; a ještě bolestnější je zůstat sám. Proto když má Vůle vidí, že na pole stvoření vstupuje tvor, který jí dělá společnost, cítí se potěšena a cítí, že se naplňuje účel, pro který zanechala v každé stvořené věci vládnout Sebe. Ale to, co jí činí ještě šťastnější a oslavenější, je to, že když se dostaneš ke každé stvořené věci, prosíš, aby Její Fiat bylo poznáno a vládlo všemu, a pohneš samotnou Mou Vůli ve slunci, v nebi, v moři - ve všem, aby ses modlila, aby přišlo Království Mé Vůle. Ve skutečnosti, protože mé Fiat je v tobě, lze říci, že je to sama má Vůle, která se modlí a hýbe všemi mými díly, a dokonce i mými slzami a vzdechy, aby přišlo Království mé Vůle.

Nemůžeš pochopit, jakou spokojenost mi dáváš - jak se dotýká mého Srdce a mé vlastní Vůle, když slyším, jak se všechna naše díla modlí, protože chtějí naše Fiat. Vidiš tedy mou spokojenost, protože vidím, že pro sebe nic nežádáš - ani slávu, ani lásku, ani milosti. A když vidíš, že tvá nepatrnost nemůže získat tak velké království, procházíš všemi mými díly, kdekoli je přítomen úkon mé Vůle, konáš jeho službu a dáváš mému vlastnímu Fiat říci: "Přijď tvé království. Ó, prosím, ať je známo, milováno a vlastněno lidskými pokoleními. Božská Vůle, která se modlí spolu s našimi díly a spolu se svou malou dcerou, je největší předzvěstí. Je to síla rovnající se Naší, která se modlí, a je nemožné, abychom nesplnili to, o co prosí. Jak svaté, jak čisté, vznešené a plně Božské je království Naší Vůle - bez stínu toho, co je lidské. Naše vlastní Fiat bude Jeho základem, Jeho základem a Jeho hloubkou, která se rozprostírá dole, uprostřed i nad těmito dětmi nebeské rodiny, učiní jejich krok pevným a Království Mé Vůle pro ně neotřesitelným."

19. října 1926

(bez názvu)

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj zbožňovaný Ježíš se zjevil v mém nitru se sluncem, které sestoupilo z nebe a soustředilo se na Jeho hrudi. A jak jsem se modlila, dýchala, pohybovala a konala své skutky v Jeho Vůli, získávalo to světlo a Ježíš se v mé duši více rozšiřoval a zabíral více prostoru. Zůstala jsem překvapená, když jsem viděla, že všechno, co dělám, získává světlo z Ježíšovy hrudi a že se Ježíš ve mně zvětšuje a rozšiřuje a já jsem jím více naplněna. Poté mi řekl: "Má dcero, mé Božství je nový nepřetržitý akt, a protože má Vůle je jeho režimem, uskutečňováním Našich skutků, nositelkou tohoto nového aktu, má plnost tohoto nového aktu, a proto je Má Vůle stále nová ve svých skutcích, nová ve svém štěstí, v radosti a stále nová v projevech svého poznání.

Proto ti říkám stále nové věci o mém Fiat - protože vlastní zdroj novot. A jestliže se mnohé věci zdají být podobné, jako by se držely za ruce, je to důsledek nekonečného světla, které

obsahují: jsouce neoddělitelné, zdají se být světly, která jsou všechna spojena dohromady. Světlo obsahuje podstatu barev, které jsou jako mnohé nové a odlišné úkony, jež světlo vlastní; nelze říci, že by existovala jen jedna barva, ale spíše všechny barvy s rozmanitostí všech odstínů - světlé, silné a tmavé. To, co však tyto barvy zkrášluje a činí je zářivějšími, je skutečnost, že jsou vloženy silou světla; jinak by to byly barvy bez přitažlivosti a bez krásy. Stejně tak i mnohá poznání, která vám byla dána o Mé Vůli, protože pocházejí z Jejího nekonečného světla, jsou investována světlem, a proto se zdá, že se drží za ruce - že vypadají podobně. Ve své podstatě jsou však víc než barvy - stále nové v pravdách, nové ve způsobu, jakým je přinášejí, nové v dobru, které přinášejí, nové v posvěcení, které sdělují, nové v podobenstvích, nové v kráse. A snad i jen jedno nové a dodatečné slovo obsažené v různých projevech o mé Vůli je vždy božskou barvou a je novým věčným úkonem, který stvoření přijímá - úkonem, který nikdy nekončí, v milosti, v dobru, ve slávě.

Víte, co znamená vlastnit tyto poznatky o mé Vůli? Je to, jako kdyby člověk vlastnil minci, která má tu ctnost, že z ní vzniká tolik mincí, kolik chce; a tím, že vlastní pramenné dobro, je konec chudobě. Stejně tak tyto mé vědomosti disponují světlem, svatostí, silou, krásou a bohatstvím, které neustále vyvěrají. Ti, kdo je budou vlastnit, budou tedy mít zdroj světla, svatosti; proto pro ně skončí temnota, slabost, ošklivost hříchu, chudoba božských dober. Všechno zlo skončí a oni budou vlastnit zdroj svatosti.

Pohleď, toto světlo, které vidíš jako soustředěné v mé hrudi, je má Nejvyšší Vůle. Když vyzařuješ své skutky, vzniká světlo, které se ti sděluje a přináší ti nové poznatky o mém Fiat, které tím, že tě vyprazdňují, rozšiřují místo, v němž se mohu v tobě více rozšířit. A jak se stále rozšiřuji, tvůj přirozený život, tvá vůle - celá tvá osobnost, končí, protože dáváš místo Mně a Já se zabývám tím, že v tobě stále více utvářím a rozšiřuji Království Nejvyššího Fiat. Tak budeš mít větší prostor, abys v něm mohla obcházet a pomáhat Mi v díle nového utváření Mého Království uprostřed tvorů."

Pak jsem pokračovala ve svých úkonech v nekonečném nebi Boží Vůle a mohla jsem se vlastní rukou dotknout toho, jak ve všem, co vyšlo z věčného Fiat, jak ve Stvoření, tak ve Vykoupení a Posvěcení, je mnoho bytostí a nespočet věcí - všechny nové a odlišné mezi sebou. Nanejvýš se podobají, drží se za ruce, ale ani jedna bytost či věc nemůže říci: "Jsem stejný jako ten druhý". I ten nejmenší hmyz, ta nejmenší květina nese znak novosti. A tak jsem si pomyslela: "Je skutečně pravda, že Fiat Božského Majestátu obsahuje ctnost - zdroj nového nepřetržitého činu! Jaké je to štěstí nechat se ovládat tímto všemocným Fiat - být pod vlivem nového, nikdy nepřerušovaného činu." A tak jsem si uvědomila, že je to štěstí. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš se vrátil, pohlédl na mě s nevýslovnou láskou a nazval vše kolem sebe. Na Jeho přání se kolem Ježíše ocitlo celé stvoření a dobra Vykoupení a On mou ubohou duší připoutal ke všemu stvoření a Vykoupení, aby mi umožnil přijmout všechny účinky všeho, co Jeho obdivuhodná Vůle učinila. A dodal: "Má dcero, ta, která se nechá ovládnout mou Vůlí, je pod vlivem všech jejích činů a přijímá účinky a život toho, co jsem učinil ve Stvoření a Vykoupení. Všechno je s ní ve vztahu a je s ní svázáno."

22. října 1926

Velké dobro, které přinese Království Božího Fiat. Jak bude ochráncem před veškerým zlem. Tak jako Panna, ač neudělala žádný zázrak, učinila velký zázrak, že dala stvořením Boha, tak tomu bude i u té, která má dát poznat Království: učiní velký zázrak, že dá Boží Vůli.

Přemýšlela jsem o svaté Boží Vůli a řekla jsem si: "Ale, co bude velkým dobrem tohoto Království Nejvyššího Fiat?" Řekla jsem si, že to bude velké dobro. Ježíš přerušil mé přemýšlení, jako by spěchal, pohnul se v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, co bude tím velkým dobrem?! Co bude tím velkým dobrem?! Království mého Fiat bude zahrnovat všechna dobra, všechny zázraky a nejsenzačnější divy; ba co víc, bude je všechny dohromady překonávat. A jestliže "zázrak" znamená dát zrak slepému, narovnat mrzáka, uzdravit nemocného, vzkřísit mrtvého atd. bude mít Království mé Vůle uchovávací výživu a pro toho, kdo do něj vstoupí, nebude hrozit nebezpečí, že oslepne, zmrzačí se nebo onemocní. Smrt již nebude mít moc nad duši, a pokud ji bude mít nad tělem, nebude to smrt, ale přechod. Bez potrav y hříchu a pokleslé lidské vůle, která způsobila zkaženost těl, a se zachovávající potravou Mé Vůle nebudou těla podléhat rozkladu a zkaženosti tak strašlivě, aby to nahánělo strach i těm nejsilnějším, jak se to děje nyní; ale zůstanou složená ve svých hrobech a budou čekat na den vzkříšení všech.

Myslíš, že je větší zázrak vrátit zrak ubohému slepci, narovnat mrzáka, uzdravit nemocného nebo mít zachovávající prostředek, aby oko nikdy neztratilo zrak, aby člověk vždy chodil rovně a aby byl vždy zdravý? Domnívám se, že uchovávací zázrak je větší než zázrak poté, co se stalo neštěstí. V tom je velký rozdíl mezi královstvím Vykoupení a královstvím Nejvyššího Fiat: v prvním byl zázrak pro ubohé nešťastníky, jako je tomu dnes, kteří leží jedni v jednom neštěstí, druhí v jiném. Proto jsem dal příklad i navenek, že jsem udělil mnoho různých uzdravení, která byla symbolem uzdravení, jež jsem udělil duším a která se snadno vracejí k jejich slabosti. Druhý bude zachovávající zázrak, protože moje Vůle má tuto zázračnou moc: kdo se jí nechá ovládnout, nebude podléhat žádnému zlu. Proto nebude muset činit zázraky, protože je bude uchovávat vždy zdravé, svaté a krásné - hodné té krásy, která vyšla z Našich stvořitelských rukou při stvoření.

Království božského Fiat bude činit velký zázrak, jímž zažene všechno zlo, všechna neštěstí a všechny strachy, protože nebude činit zázrak v jednom okamžiku nebo za jedné okolnosti, ale bude děti svého Království udržovat u sebe činem neustálého zázraku, aby je uchránilo před jakýmkoli zlem a nechalo je rozlišovat jako děti svého Království. To v duších; ale také v těle dojde k mnoha změnám, protože hřích je vždy živnou půdou všeho zla. Jakmile bude hřích odstraněn, nebude zde žádná potrav a pro zlo; tím spíše, že Má Vůle a hřích nemohou existovat společně, proto i lidská přirozenost bude mít své blahodárné účinky.

Nyní, má dcero, když musím připravit velký zázrak Království Nejvyššího Fiat, činím s tebou, prvorozenou dcerou své Vůle, totéž, co jsem činil se Svrchovanou Královnou, svou Maminkou, když jsem musel připravit Království Vykoupení. Přitáhl jsem si Ji tak blízko k sobě, tak jsem Ji zaměstnával v jejím nitru, abych s Ní mohl společně tvořit zázrak Vykoupení, který byl tolik potřebný. Bylo tolik věcí, které jsme měli společně udělat, předělat, dokončit, že jsem musel před Jejím zevnějškem skrýt ty věci, které by se daly nazvat zázraky, s výjimkou Její dokonalé ctnosti. Tím jsem Ji učinil svobodnější, aby mohla překonat nekonečné moře Věčného Fiat, aby mohla mít přístup k Božskému Majestátu, aby získala království Vykoupení.

Co by bylo větší: že Nebeská Královna dala zrak slepým a řeč němým, nebo zázrak, že Věčné Slovo sestoupilo na zem? To první by byly zázraky náhodné, pomíjivé a individuální; to druhé je naopak zázrakem trvalým - a je pro každého, dokud o něj stojí. Proto by první zázrak nebyl

ničím ve srovnání s druhým. Ona byla pravým sluncem, které zastínilo všechno, zastínilo v sobě samotné Otcovo Slovo a nechalo ze svého světla vyklíčit všechna dobra, všechny účinky a zázraky, které Vykoupení přineslo. Jako slunce však vytvářela dobra a zázraky, aniž by dovolila, aby byla viděna nebo aby se na ni poukazovalo jako na prvotní příčinu všeho. Ve skutečnosti jsem všechno dobro, které jsem na zemi vykonal, vykonal proto, že Císařovna nebes dosáhla toho, že držela Svou říši nad Božstvím; a se Svou říší Mě vzala z nebe, aby Mě dala tvorům.

Nyní činím totéž s vámi, abych připravil Království Nejvyššího Fiat. Držím tě u sebe; nutím tě překračovat Jeho nekonečné moře, abych ti umožnil přístup k Nebeskému Otcovi, abys Ho mohla prosit, vítězit nad Ním, vládnout Mu, abys získala Fiat Mého Království. Abych v tobě naplnil a spotřeboval všechnu zázračnou sílu, která je potřebná k vytvoření tak svatého Království, udržuji tě, abys byla ve svém nitru neustále zaměstnána prací mého Království; nutím tě, abys neustále obcházela, abys předělávala - dokončovala vše, co je potřeba a co by všichni měli udělat, aby vytvořili velký zázrak mého Království. Navenek nedovolím, aby se v tobě objevilo něco zázračného, kromě světla mé Vůle.

Někdo může říci: "Jak je to možné? Požehnaný Ježíš zjevuje tomuto stvoření tolik předzvěstí o tomto Království božského Fiat a dobra, která přinese, předčí Stvoření i Vykoupení; ba co víc, bude korunou jednoho i druhého. Ale navzdory tolika dobrům na ní nelze navenek vidět nic zázračného jako potvrzení velkých dober tohoto království Věčného Fiat; zatímco ostatní svatí bez zvěstování těchto velkých dober dělali zázraky na každém kroku. Když se však obrátí zpět, aby se zamysleli nad mou drahou Maminkou, nejsvětější ze všech stvoření, a nad velkým dobrem, které v sobě uzavřela a které přinesla stvořením, není nikdo, kdo by se jí mohl rovnat. Ona učinila velký zázrak, když v sobě počala Božské Slovo, a předzvěst, že každému stvoření dala Boha. A před tímto velkým, nikdy předtím neviděným a neslyšeným zázrakem, že dokázala dát věčné Slovo tvorům, jsou všechny ostatní zázraky dohromady jako malé plamínky před sluncem. Nuže, ten, kdo musí učinit nejvíce, nemá potřebu činit nejméně. Stejně tak před zázrakem Království mé Vůle obnoveného uprostřed tvorů budou všechny ostatní zázraky malými plamínky před velkým sluncem mé Vůle. Každý výrok, pravda a projev o ní je zázrakem, který vyšel z mé Vůle jako ochránce před vším zlem. Je to jako připoutat tvory k nekonečnému dobru, k větší slávě a k nové kráse - plně Božské.

Každá pravda o mém Věčném Fiat obsahuje větší moc a zázračnou ctnost, než kdyby byl vzkříšen mrtvý, uzdraven malomocný, slepý znovu nabyt zraku nebo němý řeči. Ve skutečnosti má slova o svatosti a moci mého Fiat vzkřísí duše k jejich původu, uzdraví je z malomocenství, které způsobila lidská vůle. Dají jim zrak, aby viděly statky Království mé Vůle, protože dosud byly jako slepé; dají řeč mnohým němým, kteří byli schopni říci mnoho jiných věcí, ale jen pro mou Vůli byli jako mnozí němí bez řeči. A pak, ten zázrak, že každému stvoření může dát Božská Vůle, která obsahuje všechna dobra - co jim nedá, až bude mít v držení děti svého Království? Proto vás všechny zaměstnávám prací na tomto mém Království - a je toho mnoho, co je třeba udělat, aby se připravil velký zázrak, že Království Fiat bude poznáno a vlastněno. Proto buďte pozorní při překračování nekonečného moře Mé Vůle, aby byl nastolen řád mezi Stvořitelem a stvořením; tak budu moci skrze vás uskutečnit velký zázrak, že se člověk vrátí ke Mně - do původu, z něhož vzešel."

Pak jsem přemýšlela o tom, co je napsáno výše, zejména o tom, že každé slovo a projev o Nejvyšší Vůli je zázrak, který z Ní pochází. A Ježíš, aby potvrdil, co mi řekl, dodal: "Má dcero,

když jsem přišel na zem, co myslíš, že bylo větším zázrakem: moje slovo, evangelium, které jsem hlásal, nebo to, že jsem dal život mrtvým, zrak slepým, sluch hluchým atd. Ach! Má dcero, největším zázrakem bylo mé slovo, mé evangelium; tím spíše, že samotné zázraky pocházejí z mého slova. Základ, podstata všech zázraků pocházela z mého stvořitelského slova. Svátosti, samo stvoření, trvalý zázrak, měly život z mého slova; a sama má Církev má mé slovo, mé evangelium, jako režim a základ. Proto mé slovo, mé evangelium byly většími zázraky než zázraky samotné - pokud měly život, bylo to díky mému zázračnému slovu. Proto si buď jistá, že slovo tvého Ježíše je největším zázrakem. Mé slovo je jako prudký vítr, který běží, buší do sluchu, vstupuje do srdcí, zahřívá, očišťuje, osvěcuje a obchází od národa k národu; pokrývá celý svět a putuje po všech staletích. Kdo kdy může dát smrt a pohřbit jediné mé slovo? Nikdo. A i když se někdy zdá, že mé slovo mlčí a je jakoby skryté, nikdy neztrácí svůj život. Když se to nejméně čeká, vyjde ven a jde všude. Uplynou staletí, v nichž všechno - lidé i věci - bude zahlceno a zmizí, ale mé slovo nikdy nepomine, protože obsahuje Život - zázračnou moc Toho, který ho vyslovil.

Proto potvrzují, že každé slovo a projev, který ti dávám o mém věčném Fiat, je největším zázrakem, který bude sloužit Království mé Vůle. Proto na tebe tolik tlačím a tolik mi záleží na tom, aby ani jedno slovo nebylo tebou neprojeveno a nenapsáno - protože vidím, že se ke Mně vrací Můj zázrak, který přinese tolik dobra dětem Království Nejvyššího Fiat."

24. října 1926

Jak není nic svatějšího a nic nositelem veškerého štěstí než Boží Vůle. Jak Stvoření a Vykoupení a všechny jejich činy slouží k nastolení Království Nejvyššího Fiat.

Prováděla jsem svou obvyklou obchůzku v Božské Vůli a do každé věci jsem vkládala své "Miluji Tě" a prosila, aby Království Fiat přišlo a bylo poznáno na zemi. A když jsem dosáhla všech skutků, které můj sladký Ježíš vykonal ve Vykoupení, prosila jsem v každém skutku o příchod Jeho Království; a pomyslela jsem si: "Dříve, když jsem tolik obcházela, jak v celém Stvoření, tak ve Vykoupení, vkládala jsem jen své "miluji Tě", svou adoraci, své "děkuji Ti". A teď, proč se neobejdu bez prosby o Království Fiat? Cítím, že bych chtěla všechno přemoci - to nejmenší a největší, nebe i zemi, samotné Ježíšovy činy i Ježíše samotného - a vynutit si, aby všechno a všichni mohli říci spolu se mnou: "Chceme království Nejvyššího Fiat. Chceme, aby vládlo a dominovalo uprostřed nás." Tím spíše, že ho chtějí všichni; samotné Ježíšovy činy, Jeho život, Jeho slzy, Jeho krev, Jeho rány, říkají zevnitř: "Kéž přijde naše království na zemi". Vstupuji tedy do Ježíšova činu a opakuji spolu s ním: "Kéž brzy přijde království Božího Fiat".

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš vystoupil z mého nitra a s nevýslovnou něhou mi řekl: "Má dcero, ta, která se narodila v mé Vůli, cítí, jak v ní proudí Jeho život, a jakoby přirozeně chce pro všechny to, co má. A protože má Vůle je nesmírná a obklopuje všechno a všechny, ta, která Ji vlastní, putuje po všech věcech, které obklopuje, aby Ji prosila a získala, aby sestoupila na zem a vytvořila Svě království. Musíš však vědět, že abys mohla vládnout a říkat, co chceš, ve všech věcech, které vzešly z mé Vůle a uzavírají Ji, musela jsi je nejprve poznat a pak je milovat, aby ti láska mohla dát právo vlastnit je a přimět je dělat a říkat, co chceš. Proto jsi předtím, když jsi procházela všechna má díla, vtiskla své "miluji Tě", "zbožňuji Tě", "děkuji Ti" - poznávala jsi má díla a zmocňovala se jich.

Nyní, po tomto ovládnutí, co většího, svatějšího a krásnějšího, co je nositelem všeho štěstí pro lidská pokolení, si můžeš uprostřed mých děl a spolu s nimi přát než příchod Království mé vůle? Tím spíše, že ve Stvoření to bylo Království Vůle, které jsem chtěl nastolit uprostřed tvorů. A také v království Vykoupení, všechny mé skutky, samotný můj Život, jejich původ, jejich podstata - hluboko v nich to byl Fiat, o který žádaly, a pro Fiat byly stvořeny. Kdybyste mohli nahlédnout do každé mé slzy, do každé kapky mé Krve, do každé bolesti a do všech mých skutků, našli byste v nich Fiat, o které žádaly; směřovaly ke Království mé Vůle. A i když se zdánlivě zdálo, že směřují k vykoupení a záchraně člověka, byla to cesta, kterou otvíraly, aby dosáhly Království mé Vůle.

To se stává i tvorům, když se rozhodnou zmocnit se nějakého království, domu nebo země: neocitnou se v něm a neovládnu ho v jediném okamžiku, ale musí si k němu razit cestu. Kdoví kolik utrpení, bojů a stoupaní po schodech, aby se v něm ocitli a pak se ho zmocnili.

Má dcero, kdyby všechny činy a bolesti, které mé Lidství vytrpělo, neměly za svůj původ, podstatu a život obnovení Království mého Fiat na zemi, vzdálil bych se a ztratil bych záměr Stvoření - což se nemůže stát, protože jakmile si Bůh stanoví záměr, musí a může ho získat. Pokud ve všem, co děláš, trpíš a říkáš, neprosíš o mé Fiat a nemáš mou Vůli jako původ a podstatu, vzdaluješ se a neplníš své poslání. A je nutné, abys uprostřed mých děl obcházela stále dokola mou Vůli a prosila, celá v chóru, o příchod Nejvyššího Fiat - abys spolu s celým stvořením a se všemi mými díly, která jsem vykonal při Vykoupení, byla naplněna až po okraj všemi úkony, které jsou potřebné před Nebeským Otcem, aby se na zemi projevilo a podnítilo Království mé Vůle.

Nyní musíš vědět, že celé Stvoření a všechna má díla vykonaná při Vykoupení jako by se unavila čekáním a ocitla se ve stavu vznešené a bohaté rodiny, jejíž děti jsou přiměřeně urostlé, pohledné, neobyčejně inteligentní, vždy dobře oblečené a obdivuhodně upravené. Právě ony dělají mezi všemi ostatními vždy ten nejlepší dojem. Nyní, po takovém velkém bohatství, postihlo tuto rodinu neštěstí: jedno z těchto dětí, degradujíc se, sestupuje ze své urozenosti a chodí stále špinavé; dělá nehodné a nehezké činy, které zneuctívají urozenost rodiny. A jakkoli se snaží, aby vypadal dobře spolu se svými bratry, nedaří se mu to; naopak, je stále horší a horší, až se stává terčem posměchu a posměchu všech. Celá rodina má neustálý smutek; a jakkoli cítí zneuctění tohoto syna, nemohou ho zničit a říci, že k nim nepatří nebo že nepochází od téhož otce, k němuž patří oni.

V takovém stavu se nachází celé stvoření a všechna díla mého Vykoupení. Jejich původem je božská ušlechtilost; všechna mají Vůli svého nebeského Otce jako jednotnou, jako panství a jako život; proto se všechna díla udržují ve své ušlechtilosti - krásná, důstojná, čistá, okouzlující krásy a hodná té Vůle, která je vlastní. Po tak velké slávě a cti měla tato nebeská rodina tu smůlu, že jeden jediný - člověk -, který pochází od téhož Otce jako oni, se ponížil a uprostřed jejich velké slávy a krásy je stále špinavý, dělá hloupé činy - nehodné a podlé. Nemohou popřít, že k nim patří, ale nechtějí ho mít ve svém středu tak špinavého a hloupého; proto se všichni jako unavení modlí, aby Království mé vůle přišlo do středu tvorů, aby jeden byl vznešeností, ctí a slávou této rodiny. A když vidí, že malá dcera mé Vůle přichází do jejich středu a obdivuje je, prosí a nutí všechny prosit o příchod Království Nejvyššího Fiat do středu tvorů, cítí se všichni potěšeni, protože konec jejich smutku je blízko."

26. října 1926

Jak ve všech činech, které Ježíš konal, bylo jeho cílem Království Nejvyššího Fiat. Adam cítí, že se mu vrací čest, kterou ztratil.

Když jsem pokračovala ve sjednocování se s činy, které Ježíš vykonal při Vykoupení, můj vždy milovaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, podívej se, jak všechny činy, které jsem vykonal při vykoupení člověka, a dokonce i zázraky, které jsem vykonal během svého veřejného života, neměly jiný účel než přivolat Království Nejvyššího Fiat do středu tvorů; a při jejich konání jsem prosil svého Nebeského Otce, aby Ho dal poznat a obnovil uprostřed lidských pokolení. Jestliže jsem slepým daroval zrak, mým prvním činem bylo zahnat temnotu lidské vůle - hlavní příčinu slepoty duše a těla, aby světlo mé Vůle osvítilo duše mnoha slepých a oni získali zrak, aby mohli pohlédnout na mou Vůli, aby Ji milovali, a aby i jejich těla byla zbavena ztráty zraku. Když jsem hluchým daroval sluch, prosil jsem nejprve svého Otce, aby získali sluch, aby slyšeli hlasy, vědomosti, zázraky mé božské Vůle, aby mohla vstoupit do jejich srdcí jako cesta, skrze kterou je ovládne, a aby na světě už nebylo hluchých - ani duší, ani těl. Také u mrtvých, které jsem vzkřísil, jsem žádal, aby duše mohly znovu povstat v mé Věčné Vůli - i ty, které byly zkažené a z nichž lidská vůle udělala víc než mrtvoly. A když jsem vzal provazy, abych vyhnal znesvěcovatele z chrámu, byla to lidská vůle, kterou jsem vyháněl, aby mohla vstoupit Moje, vládnoucí a panující, a oni mohli být ve svých duších skutečně bohatí a nepodléhat již přirozené chudobě. Když jsem triumfálně vstoupil do Jeruzaléma, uprostřed triumfu zástupů, obklopen ctí a slávou, byl to triumf Mé vůle, který jsem nastolil uprostřed národů.

Nebylo činu, který jsem učinil během svého pobytu na zemi a do něhož bych nevložit svou Vůli jako prvořadý čin, který měl být znovu ustanoven uprostřed tvorů, protože na tom mi záleželo nejvíce. Kdyby tomu tak nebylo nebo kdybych tak nečinil - kdybych ve všem, co jsem konal a vytrpěl, neměl Království Nejvyššího Fiat jako prvořadý čin, který má být obnoven uprostřed tvorů - můj příchod na zem by přinesl pokolením poloviční dobro - nikoli úplné, a sláva mého Nebeského Otce by Mnou nebyla zcela obnovena. Ve skutečnosti, protože má Vůle je původem každého dobra a jediným cílem Stvoření a Vykoupení, je proto konečným naplněním všech Našich děl. Bez mé Vůle by Naše nejkrásnější díla zůstala v rámci a bez dokončení, protože Ona jediná je korunou Našich děl a pečeti, že Naše dílo je dokončeno. Proto pro čest a slávu samotného díla Vykoupení mělo mít jako prvotní akt účel Království mé vůle."

Poté jsem začínala svou obchůzku v Božské Vůli a vešla jsem do pozemského Edenu, kde Adam vykonal první čin odstoupení své vůle od Božské, a řekla jsem svému sladkému Ježíši: "Má Lásko, chci zničit svou vůli ve Tvé, aby nikdy neměla život, aby Tvá Vůle měla život ve všem a navždy, abych napravila první čin, který vykonal Adam, a vrátila Tvé Nejvyšší Vůli všechnu slávu, jako by od Ní Adam nikdy neodstoupil. Ó, jak ráda bych mu vrátila čest, kterou ztratil, protože konal svou vlastní vůli a odmítl Tvou. A hodlám tento čin vykonat tolikrát, kolikrát stvoření vykonalu svou vlastní vůli - příčinu všeho zla, a odmítlo Tvou - původ a zdroj všech dober. Proto Tě prosím, aby brzy přišlo Království Nejvyššího Fiat, aby všichni, od Adama až po všechny tvory, kteří konali svou vlastní vůli, získali čest a slávu, kterou ztratili, a aby Tvá Vůle získala triumf, slávu a Svě naplnění.

Nyní, když jsem to říkala, mé nejvyšší Dobro, Ježíš, byl pohnut a dojat a učinil mi přítomným mého prvního otce Adama, ať mi sám s důrazem lásky řekne vše zvláštní: "Blahoslavená dcero, konečně můj Pán Bůh po tolika staletích vydal na světlo světa toho, kdo měl myslet na to, aby mi vrátil čest a slávu, kterou jsem bohužel ztratila tím, že jsem plnil svou vůli. Jak cítím, že se

mé štěstí zdvojnásobilo. Až dosud nikdo nepomyslel na to, aby mi vrátil čest, kterou jsem ztratil. Proto hluboce děkuji Bohu za to, že tě vydal na světlo, a děkuji tobě, dceři mně nejdražší, že jsi na sebe vzala závazek vrátit Bohu slávu, jako bych jeho vůli nikdy neurazil, a mně velkou čest, aby uprostřed lidských pokolení bylo znovu zřízeno království Nejvyššího Fiat. Je správné, že ti přenechávám místo, které mi bylo určeno jako prvnímu stvoření, jež vyšlo z rukou našeho Stvořitele."

Poté mi můj milovaný Ježíš, přitisknuv mě k sobě, řekl: "Má dcero, nejen Adam, ale celá nebesa čekají na tvé činy v Mé Vůli, aby se jim dostalo pocty, kterou jim jejich lidská vůle odňala. Musíš vědět, že jsem do tebe vložil více milosti, než jsem vložil do Adama, aby tě má Vůle mohla ovládnout a vítězně nad tebou panovat a aby se tvá Vůle cítila poctěna tím, že nikdy nebude mít život a přenechá místo mé Vůli. Do něj jsem nevložil své Lidství jako jeho pomoc a sílu, protože jsem ji tehdy neměl. Vložil jsem ji však do tebe, abych ti poskytl všechny potřebné pomoci, aby tvá Vůle zůstala na svém místě a Moje mohla vládnout a spolu s tebou následovat své obchůzky v mé věčné Vůli, aby založila její Království."

Když jsem to uslyšel, překvapeně jsem řekla: "Můj Ježíši, co to říkáš? Zdá se mi, že mě chceš pokoušet a dělat si ze mě legraci. Jak je možné, že jsi do mě vložil více milosti než do Adama?"

A Ježíš: "Jistě, jistě, má dcero. Musel jsem to udělat tak, aby tvá vůle byla podepřena jiným Božským lidstvím, abys nezakolísala, ale zůstala pevná v mé Vůli. Nedělám si z tebe tedy legraci, ale říkám ti to, abys Mi odpovídala a byla pozorná."

29. října 1926

Jak Bůh ve všech stvořených věcech soustředil svou lásku k člověku. Vylití lásky při jeho stvoření a to, jak ho Fiat učinil živým na odraz svého Stvořitele.

Pokračovala jsem ve svém obcházení celého stvoření, abych sledovala každý čin Nejvyšší Vůle v každé stvořené věci; a můj vždy milující Ježíš vyšel z mého nitra, aby mě doprovázel celým prostorem nebeské klenby. A když jsme dorazili ke každé stvořené věci, Ježíš dával začátky radosti a lásky. Pak se zastavil a řekl mi: "Má dcero, stvořil jsem nebesa a soustředil jsem v nich svou Lásku k člověku, a abych mu poskytl větší potěšení, posázel jsem je hvězdami. Nemiloval jsem nebesa, ale člověka na nebesích a pro něj jsem je stvořil. Jak silná a veliká byla Má Láska, když nad hlavou člověka rozšířila tuto modrou klenbu, ozdobenou nejbohatšími hvězdami, jako pavilon, který nemohou mít ani králové, ani císaři. Nespokojil jsem se však s tím, že jsem svou Lásku k člověku soustředil do nebes, která mu měla sloužit jako čirá rozkoš. Chtěje se s ním kochat v lásce, chtěl jsem stvořit slunce a soustředit v něm tolik Lásky k člověku. Miloval jsem člověka ve slunci - ne slunce samo o sobě, a proto jsem do něj vložil lásku z nutnosti, protože slunce bylo pro zemi nezbytné, muselo sloužit rostlinám a blahu člověka; lásku ke světlu, které ho mělo osvětlovat, a lásku k ohni, který ho měl zahřívat. Kolik darů a účinků produkuje tato planeta, jichž je nespočet - nepřetržitý zázrak umístěný v nebeské klenbě, který sestupuje se svým světlem ku prospěchu všech -, tolik zvláštností lásky jsem soustředil ve slunci pro člověka.

Ach, kdyby jen tvor věnoval pozornost Mé Lásce, kterou mu Slunce přináší, jak šťastný bych se cítil a odměněn za velkou lásku, kterou jsem vložil do tohoto Mého Božského Příbuzného a nositele Mé Lásky a Mého Světla. Zatímco moje Nejvyšší Vůle působila a tvořila Sama život

každé stvořené věci, aby se jako život dala lidským pokolením i skrze ně, moje Lásky, razící si cestu v mém Věčném Fiat, se v nich soustředila, aby milovala člověka. Tak jsem v každé stvořené věci - ve větru, v moři, v drobné květině, v malém ptáčkovi, který zpívá - ve všem soustředil svou Lásku, aby mu všechny věci přinášely lásku. Aby však člověk mohl slyšet, pochopit a přijmout Můj jazyk lásky, měl Mě milovat, jinak by pro něj celé stvoření zůstalo jakoby němé a bez života.

Nyní, poté, co jsem vše stvořil, jsem svými tvůrčíma rukama zformoval přirozenost člověka; a jak jsem tvořil kosti, jak jsem prodlužoval nervy, jak jsem formoval srdce, stále jsem soustřeďoval svou Lásku. A poté, co jsem ho oblékl do masa a vytvořil z něj nejkrásnější sochu, jakou by žádný jiný tvůrce nikdy nedokázal vytvořit, jsem se na něj podíval a miloval jsem ho tak, že jsem nemohl zdržet svou Lásku, ta se přelila; a dýchal jsem na něj a vléval do něj život.

Ale nebyli jsme spokojeni. V přemíře lásky jsme ho chtěli obdarovat Nejsvětější Trojicí, dali jsme mu intelekt, paměť a vůli a podle jeho stvořitelských schopností jsme ho obohatili všemi částicemi Naší Božské Bytosti. Celé Božství mělo v úmyslu milovat člověka a vlévat do něj Sebe. Od prvního okamžiku svého života pociťoval veškerou sílu Naší Lásky a z hloubi svého srdce vyjadřoval svým vlastním hlasem lásku ke svému Stvořiteli. Ó, jak šťastní jsme se cítili, když jsme slyšeli Naše dílo, sochu, kterou jsme stvořili, mluvit, milovat Nás - a to s dokonalou láskou. Byl to odraz Naší Lásky, který z něj vycházel - lásky, která nebyla znečištěna jeho vůlí, a proto byla jeho láska dokonalá, protože vlastnil plnost Naší Lásky. Do té doby nám ze všech věcí, které jsme stvořili, ani jedna neřekla, že Nás miluje. Když jsme nyní uslyšeli, že Nás člověk miluje, Naše radost, Naše spokojenost byla tak veliká, že jsme ho jako naplnění Našeho svátku ustanovili králem celého vesmíru a nejkrásnějším klenotem Našich stvořitelských rukou. Jak krásný byl člověk v prvních dobách svého stvoření. Byl Naším odrazem a tyto odrazy mu daly tolik krásy, že uchvátil Naši Lásku a učinil ho dokonalým ve všech jeho činech. Dokonalá byla sláva, kterou vzdával svému Stvořiteli; dokonalá byla jeho adorace, jeho láska, jeho skutky. Jeho hlas byl tak harmonický, že zněl celým stvořením, protože vlastnil Boží harmonii a harmonii onoho Fiat, které mu dalo život. Všechno v něm mělo řád, protože Naše Vůle mu přinesla řád jeho Stvořitele; učinila ho šťastným a přiměla ho růst k Naší podobě a podle Našich slov: "Učiňme člověka k Našemu obrazu a podobě.

Každý jeho čin, vykonaný v jednotě světla Nejvyššího Fiat, byl odstínem Božské krásy, kterou získal. Každé jeho slovo bylo dalším harmonickým tónem, který zazněl. Vše v něm bylo láskou, ve všem pěl chválu Naší slávě, Naší moci a nekonečné Moudrosti a vše - nebesa, slunce i země - mu přinášelo radost, štěstí a lásku Toho, který ho stvořil.

Kdybys mohla utvořit sochu tak, jak by se ti nejlépe líbila, a pak bys do ní vlila celou sebe, dala jí všechny životní zdroje a říší své lásky bys jí vdechla život - jak moc bys ji nemilovala? A jak moc bys nechtěla, aby ona milovala tebe? Jaká by byla tvá žárlivost na lásku, aby ti zůstala k dispozici, a to taková, že bys nesnesla ani jediný úder srdce, který by nebyl celý pro tebe? Ach, ve své soše bys pohlédla na sebe, a tedy na každou maličkost, která by nebyla udělána pro tebe - cítila bys, jak se ti dere na mysl.

Stejně tak Já. Všechno, co pro Mne stvoření neudělá, jsou slzy, které cítím; tím spíše, že země, která ji živí, je Moje; slunce, které ji ozařuje a hřeje, je Moje; voda, kterou pije, jídlo, které přijímá, jsou Moje. Všechno je Moje - žije na můj úkor; a zatímco Já jí dávám všechno, ona - ta krásná socha - není pro Mne. Jaký by tedy měl být můj zármutek, urážka a pohoršení, které se mi od této sochy dostává? Přemýšlej o tom ty sama, má dcero. Nyní musíš vědět, že jediné

Má Vůle Mi může vrátit mou sochu - krásnou, takovou, jakou jsem ji stvořil, protože Má Vůle je uchovatelkou všech Našich děl a nositelkou všech Našich úvah, a to tak, že duše žije z Našich úvah. Pokud miluje, ty jí podávají dokonalost Naší lásky; pokud pracuje, dokonalost Našich děl - zkrátka vše, co dělá, je v ní dokonalé, a tato dokonalost jí dává tolik odstínů různých božských krás, až to Stvořitele, který ji stvořil, nadchne. Proto tak miluji, aby se Nejvyšší Fiat dal poznat a utvořil své království uprostřed lidských pokolení - aby nastolil řád mezi Stvořitelem a stvořením a aby s ní znovu spojil Naše dobra. Tuto moc má pouze Naše Vůle; bez ní nemůže být mnoho dobrého a Naše socha se k Nám nemůže vrátit tak krásná, jak vyšla z Našich tvůrčích rukou."

1. listopadu 1926

Co Nejvyšší Fiat činí v každé stvořené věci a jaké lekce dává tvorům, aby přišlo a kralovalo uprostřed nich.

Prováděla jsem svou obvyklou obchůzku po celém Stvoření, abych mohla milovat a oslavovat tak, jak miluje a oslavuje samo Božské Fiat, ve všech stvořených věcech. Ale zatímco jsem to dělala, pomyslela jsem si: "Můj sladký Ježíš mě nutí obcházet celé Stvoření, abych téměř dosáhla Jeho Vůle ve všech Jeho činech, abych Mu dělala společnost, abych Mu dávala své "Miluji Tě", své "Děkuji Ti", své "Zbožňuji Tě" a abych prosila, aby brzy přišlo Jeho Království. Nevím však, co všechno tato Božská Vůle v každé stvořené věci činí - ráda bych Ji poznala, aby se můj čin sjednotil s Jejím.

Zatímco jsem o tom přemýšlela, vyšel z mého nitra můj vždy milý Ježíš, veškerá dobrota, a řekl mi: "Je správné, aby malá dcera mé Vůle věděla, co dělá Ten, od něhož pochází. Musíš vědět, že Mé Věčné Fiat nejen naplňuje celé Stvoření a je životem každé stvořené věci, ale udržuje všechny Naše vlastnosti rozprostřené po celém Stvoření. Ve skutečnosti mělo Stvoření sloužit jako pozemský ráj pro lidskou rodinu, a proto mělo být ozvěnou blahoslavenství a nebeských štěstí. Kdyby neobsahovalo radosti a spokojenost nebeské vlasti, jak by mohlo tvořit štěstí pozemské vlasti? Tím spíše, že jedna byla Vůle - Ta, která blahořečila Nebe, i Ta, která měla učinit šťastnou zemi. Nuže, chceš-li vědět, co dělá má Vůle na nebesích - v té modři, která je vidět vždy pevně a rozprostírá se nad hlavami všech, není bodu, v němž by nebesa nebyla vidět; jak v noci, tak ve dne zůstávají stále na svém místě. Tak v nich Naše Vůle udržuje rozprostřenou Naši Věčnost, Naši Pevnost, která se nikdy nemění. Zůstává stále ve Své dokonalé rovnováze, ani se nikdy nemění za žádných okolností; a zatímco miluje a oslavuje Naši Věčnost - Naši neochvějnou Bytost, činí zemi šťastnou a říká člověku: "Hleď - ber si za vzor nebesa, která jsou stále rozprostřena nad tvou hlavou. Buď vždy pevný v dobrém, tak jako Já. Odtud jsem vždy rozprostřen, abych tě člověče chránil jako druhé nebe zalidněné hvězdami. Hvězdy se tvým očím zdají být tak spjaty s nebesy, že by se dalo říci, že jsou dcerami nebes - ...takže i ty buď pevný v dobru a nebe tvé duše bude zalidněno hvězdami.

A tak při svém obcházení stvoření, když dorazíš k nebesům, i ty, spojená s Naší Vůlí, miluj a oslavuj Naši věčnost, Naše neochvějné Bytí, které se nikdy nemění, a modli se, aby učinilo tvory pevnými v dobru, aby byli odrazem nebes a mohli se těšit ze štěstí, které přináší dobro, jež je nepřetržitě a nikdy nepřerušované.

Pak pokračuj v obcházení prostoru stvoření a dorazíš ke Slunci, sféře, která je zemi blíže než nebesa, abys stvořením přineslo pramen pozemského štěstí, podobenství blahoslavenství a

přichuť štěstí nebeské vlasti. Chceš tedy vědět, co dělá Má Vůle na slunci? Oslavuje Naše nekonečné světlo, Naše nesčetné chutě. Miluje a oslavuje Naše nekonečné sladkosti, nepopsatelné odstíny Našich krás; a svým žářem odráží Naši nesmírnou Lásku.

Ó, jak slunce zpívá Naši chválu; jak miluje a oslavuje Naši božskou Bytost. Tak jako Naše Božství, odhalené, blahorečí celou nebeskou vlast stále novými činy, stejně tak slunce, věrná ozvěna svého Stvořitele, nebeský nositel Nejvyššího Majestátu, zahalené svým světlem, v němž dominuje a vládne Má Vůle, přináší zemi pozemské štěstí. Přináší své světlo a teplo, přináší sladkost a téměř nesčetné chutě rostlinám, bylinám, plodům, přináší teplo a vůni květům a tolik různých odstínů krásy, že potěší a zkrášlí celou přírodu. Ó, jak slunce - či spíše Má Vůle ve slunci - prostřednictvím rostlin, plodů a květů nabízí lidským pokolením skutečné pozemské štěstí. A pokud si ho plně neužívají, je to proto, že se vzdálili od oné Vůle, která vládne ve Slunci; a lidská vůle, stavějící se proti Božskému, Božské štěstí rozbíjí. Má Vůle, zahalená ve světle slunce, zatímco miluje a opěvuje Naše Božské vlastnosti, z výšky své sféry říká člověku: "Ve všem, co děláš, buď vždy světlem, jako jsem Já, aby tě světlo zcela proměnilo v žár a ty ses stal jediným plamenem lásky ke svému Stvořiteli. Podívej se na mě: tím, že jsem vždy světlem a žářem, mám sladkost; takovou, že ji předávám rostlinám a z rostlin tobě. Budeš-li vždy světlem a žářem, budeš i ty vlastnit božskou sladkost. Ve své duši již nebudeš mít žluč ani hněv; budeš vlastnit chutě a různé odstíny krás Nejvyšší bytosti. Budeš sluncem jako já; tím spíše, že Bůh mě stvořil pro tebe a ty jsi byl stvořen pro Něho, proto je správné, že jsi více sluncem než já.

Vidíš, má dcero, kolik věcí máš dělat sjednocená s mou Vůlí v té sféře slunce. Musíš zpívat chválu, milovat a oslavovat Naše světlo, Naši lásku, Naše nekonečné sladkosti, Naše nesčetné chutě, Naši nepochopitelnou krásu. Musíš podněcovat ve stvoření všechny božské vlastnosti, které slunce obsahuje, aby nalezením božských vlastností v jejich středu mohla Má Vůle nezakrytá a s plným triumfem zavládnout uprostřed lidských pokolení.

A nyní, má dcero, sestoupíme do dolní části země; vstoupíme do moře, v němž se hromadí nesmírné masy křišťálově čisté vody - symbolu božské čistoty. Tyto vody stále krácejí - nikdy se nezastaví. Nemají hlas, a přece šumí; jsou bez života, a přece tak silné, že tvoří vlny tak vysoké, že zaplavují a rozbíjejí lodě, národy a věci, aby pak sestoupily na svůj břeh. A poté, co strhnou věci, které investovaly, klidně, jako by nic neudělaly, pokračují ve svém obvyklém reptání.

Ó, jak Má Vůle v moři pěje chválu, miluje a oslavuje Naši Moc, Naši sílu, Náš věčný pohyb, který se nikdy nezastaví! A jestliže Naše Spravedlnost tvoří své spravedlivé hučící vlny, takové, že strhávají města a národy, jako klidné moře po bouři, Náš mír není nikdy narušen a Moje Vůle, zahalená mořskými vodami, říká člověku: "Buď čistý jako tyto křišťálově čisté vody. Chceš-li však být čistý, krácej stále k nebi, jinak bys zahrňoval, stejně jako by tyto vody, tak čisté, zahrňovaly, kdyby stále neproudily. Ať je šumění tvé modlitby nepřetržité, chceš-li být silný a mocný jako já - chceš-li srazit nejsilnější nepřátele i svou vzpurnou vůlí, která mi brání odhalit se a vyjít z tohoto moře, abych v tobě přišel kralovat a rozšířit v tobě pokojné moře mé milosti. Jak bys mohl chtít zůstat pod tímto mořem, které Mě tolik oslavuje?"

I ty zpívej chválu, miluj a oslavuj Naši Čistotu, Naši Moc, Sílu a Spravedlnost, spojenou s Mou Vůlí, která tě očekává v moři jako svou vlastní dceru; Naše věčné hnutí směrem ke stvoření, abys jim konala dobro, a neustálé šumění Naší Lásky skrze stvořené věci, které, zatímco šumí láskou, chce neustálé oplácení šumění neustálé lásky stvoření. Modli se, aby jim Moje Vůle

dala božské vlastnosti, které uplatňuje v moři, aby mohla přijít a vládnout uprostřed těch, kteří ji nyní drží zavrženou v celém stvoření.

Chceš-li tedy vědět, co moje Vůle činí v celém Stvoření, obejdi ji a moje Fiat, nalézající svou dceru ve všech stvořených věcech, se odhalí a řekne ti, co činí vůči Božskému Majestátu, a výzvu a poučení, které chce dát tvorům."

2. listopadu 1926

Skrytí našich činů v činech Nebeské Maminky. Jak tyto stojí za Ní. Jak Vykoupení už nebude sloužit jako potrava pro nemocné, ale jako potrava pro zdravé.

Pokračovala jsem ve svém žití v Božském Fiat a při konání svých činů v Ní jsem vstřebávala světlo, které při svém odrazu způsobilo, že z něj vyšlo tolik světelných vláken, která vytvořila světelnou síť, jež se rozprostřela nad zemí, aby zachytila tvory. Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, pokaždé, když se pohybuješ v Mé Vůli, přijímáš více světla, aby se vytvořila síť, do níž se chytají tvorové. A víš, co je to za síť? Mé poznání. Čím více ti zjevují vědomostí o věčném Fiat, tím více disponuji a rozšiřuji síť, aby zachytila duše, které musí žít v mém Království, a to disponuje Pánem, aby ti je dal. Když obcházíš v Naší Vůli, díky ní se tvé skutky stávají světlem a rozšiřují se natolik, že se dotýkají Božství a přitahují více světla pravdy do středu tvorů."

Když jsem pak pokračovala ve svém obcházení všeho, co bylo vykonáno v Nejvyšší Vůli, došla jsem ke všemu, co v Ní vykonala moje Nebeská Maminka, a řekla jsem jí: "Svrchovaná Královno, přicházím, abych skryla svou malou lásku ve velkém moři Tvé Lásky, svůj obdiv k Bohu v nesmírném oceánu Tvého. Skrývám své díkůvzdání v moři Tvém, skrývám své prosby, své vzdechy, své slzy a bolesti v moři Tvém, aby mé moře lásky a Tvé bylo jedno, má adorace a Tvá byla jedna, mé díkůvzdání nabylo rozlehlosti Tvých vlastních hranic, mé prosby, slzy a bolesti se staly jedním jediným mořem s Tvým, abych i já měla svá moře lásky, adorace atd. A stejně jako Tvoje Vládoucí Výšina podnítila tímto toužebně očekávaného Vykupitele, mohu i já předstoupit před Božský Majestát se všemi těmito moři, abych prosila, žádala - prosila o království Nejvyššího Fiat.

Má Královno Maminko, musím použít samotný tvůj život, samotná moře lásky a milostí, abych dobyla Nejvyšší Vůli a přiměla ji k tomu, aby udělila své Království na zemi, stejně jako jsi nad ní zvítězila ty, abys nechala sestoupit Věčné Slovo. Nechceš snad pomoci své malé dceři a dát mi svá moře, abych dosáhla toho, že Království Nejvyššího Fiat brzy přijde na zemi?

Zatímco jsem to dělala a říkala, pomyslela jsem si: "Moje Nebeská Maminka se nezabývala ani neměla velký zájem na tom, aby Království Nejvyššího Fiat mohlo brzy přijít a vládnout na zemi. Měla zájem o vytouženého Vykupitele a získala ho. Nezabývala se Božským Fiat, které bylo potřebnější a které mělo nastolit dokonalý pořádek mezi Stvořitelem a stvořením, zatímco na Ní jako Královně a Matce bylo, aby smířila lidskou vůli s Božskou, aby Božské mohlo vládnout svým plným triumfem.

V té chvíli vyšel z mého nitra můj vždy milý Ježíš a se vši dobrotou mi řekl: "Má dcero, poslání mé nerozlučné Maminky bylo pro vytouženého Vykupitele a Ona ho dokonale splnila. Musíš však vědět, že všechno, co Ona i já jsme dělali - jeho podstata, zdroj a prvotní příčina -, bylo Království mé Vůle. Protože však k tomu, aby Vykoupení přišlo, bylo nezbytné, aby přišlo,

ačkoli v našich vnitřních činech bylo Království Fiat, navenek jsme byli všichni zamýšleni a zaměstnáni Královstvím Vykoupení. Naproti tomu tvoje poslání se týká výhradně Království Nejvyšší Vůle a vše, co jsme já a Svrchovaná Královna udělali, je ti k dispozici, aby ti pomohlo, aby se za tebe postavilo a umožnilo ti přístup k Božskému Majestátu, abys mohla podněcovat a neustále žádat o příchod Království Věčného Fiat. Abys obdržela dobro vytouženého Vykupitele, měla jsi vykonat svůj díl, ale protože jsi tam tehdy nebyla, zastoupila tě moje Maminka. Nyní se za ni musíš postavit ty, v její roli, pro Království mé Vůle. Tak se Maminka postavila za dceru a dcera se postavila za Maminku. Tím spíše, že Královna nebes byla první dcerou mé Vůle, a protože vždy žila v Našich hranicích, tvořila svá moře lásky, milostí, klanění, světla. Nyní, jelikož jsi druhou dcerou mé Vůle, to, co je Její, je i tvé, protože tvá Maminka tě chová jako zrození ze Sebe a těší se z toho, že její dcera je uvnitř Jejích vlastních moří, aby na zemi nastolovala Království božského Fiat, po kterém tolik touží. Proto vidíš, jak bohatě ti tvá Maminka vynahrazuje, když ti dává vše, co je Její; ba co víc, cítí se poctěna, že Její nesmírná moře mohou sloužit tobě, abys mohla nastolit Království, které je tak svaté."

Poté jsem v Boží Vůli sledovala to, co Ježíš vykonal ve Vykoupení, a můj sladký Ježíš, když se vrátil, dodal: "Má dcero, mé Vykoupení přišlo jako lék pro člověka, a proto slouží jako lék, jako potrava, pro nemocné, pro slepé, pro němé a pro všechny druhy nemocí. A protože jsou nemocní, neužívají ani nepřijímají všechnu sílu, kterou mé Vykoupení obsahuje - všechny léky, které jsem jim přinesl pro jejich dobro. Eucharistická svátost, kterou jsem zanechal jako pokrm, abych dal dokonalé zdraví - mnozí jedí stále znovu a znovu, ale zůstávají stále nemocní. Ubohý pokrm mého vlastního Života, skrytý pod závojem chuti chleba - kolik zkažených chuťových buněk, kolik slabých žaludků, které člověku brání vychutnat chuť mého pokrmu a přijmout a strávit veškerou sílu mého svátostného Života. Tak zůstávají nemocní a přijímají ho bez chuti.

Proto tolik toužím po příchodu Království Nejvyššího Fiat - protože pak vše, co jsem učinil při svém příchodu na zem, bude sloužit jako pokrm pro ty, kdo se budou těšit dokonalému zdraví. Jaký je rozdíl mezi nemocným člověkem, který přijímá stejnou potravu, a jiným, který se těší dokonalému zdraví? Nemocný ji přijímá bez chuti k jídlu, nechutná mu a používá ji k tomu, aby se udržel a nezemřel. Zdravý ji přijímá s chutí, a protože mu chutná, přijímá jí více a udržuje se silný a zdravý. Jaká tedy bude má spokojenost, když uvidím, že v Království mé vůle vše, co jsem udělal, již nebude sloužit jako potrava pro nemocné, ale jako potrava pro děti mého Království, které budou všechny plné síly a v dokonalém zdraví? Ba co víc, tím, že budou vlastnit mou Vůli, budou vlastnit i můj Život, trvale v nich přítomný, tak jako jej vlastní blahoslavení v nebi. Má Vůle tedy bude závojem, který v nich bude skrývat můj Život.

Blahoslavení mě v sobě vlastní jako svůj vlastní Život, protože pravé štěstí má svůj původ uvnitř duše, a tak se štěstí, kterého se jim neustále dostává od Božství, drží za ruce a vyměňuje si polibek se štěstím, které vlastní uvnitř. Proto jsou plně šťastní. Stejně tak duše, která vlastní mou Vůli, bude mít v sobě můj věčný Život, který jí bude sloužit jako nepřetržitý pokrm - ne jednou denně jako pokrm mého Svátostného života. Ve skutečnosti se má Vůle bude více projevat a nespokojí se s tím, že se bude dávat jednou denně, ale bude se dávat nepřetržitě, protože ví, že tyto osoby mají čisté chuťové buňky a silné žaludky, aby se mohly v každém okamžiku těšit a trávit sílu, světlo, Božský Život a svátosti. Můj Svátostný život jim bude sloužit jako pokrm, jako rozkoš, jako nové štěstí pro život Nejvyššího Fiat, který budou vlastnit. Království Mé Vůle bude pravou ozvěnou Nebeského Otce, v němž blahoslavení sice vlastní svého Boha jako svůj vlastní život, ale zároveň Ho do sebe přijímají i zvenčí. Proto uvnitř i vně sebe vlastní Božský život a přijímají Božský život.

Jak velké bude mé štěstí, když se svátostně daruji dětem věčného Fiat a když v nich naleznu svůj vlastní Život! Teprve pak bude mít můj Svátostný Život své úplné plody; a jakmile budou dary spotřebovány, nebudu již mít zármutek z toho, že bych své děti zanechal bez pokrmu svého nepřetržitého Života, protože moje Vůle si více než svátostný život zachová svůj Božský Život vždy s jeho plným vlastnictvím. V Království mé Vůle nebudou přerušované pokrmy ani přijímání - nýbrž trvalé; a vše, co jsem učinil při Vykoupení, už nebude sloužit jako lék, ale jako potěšení, jako radost, jako štěstí a jako stále rostoucí krása. Proto triumf Nejvyššího Fiat přinese Království Vykoupení úplné plody."

3. listopadu 1926

Kolik úkonů konáme v Boží vůli, tolik cest si připravujeme, abychom získali nárok na odpuštění vin a právo na osvobození od trestů v očištění.

Pokračuji v prožívání všech opuštěných v obdivuhodné Vůli; a když jsem se modlila, říkala jsem si: "Jak ráda bych sestoupila do vězení očišťujících se duší, všechny je osvobodila a ve světle Věčné Vůle je všechny přivedla do Nebeské vlasti." V tu chvíli mi můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, řekl: "Má dcero, čím více duší, které přešly do jiného života, bylo podřízeno mé Vůli a čím více skutků v ní vykonal, tím více cest si vytvořily, aby získaly nárok na odpuštění vin a právo na osvobození od trestů v očištění. Proto čím více konaly mou Vůli, tím více komunikačních cest si vytvořily pro dobro, která jsou v Církvi a která mi patří; a není cesty, kterou by si vytvořily a která by některým nepřinášela úlevu, některým modlitbu, některým zmenšení bolestí. Duše, které osvobozují, kráčejí po těchto královských cestách mé Vůle, aby každému přinesly zásluhy, plody a kapitál, které si člověk vytvořil v mé Vůli. Jsou to duše, konající své skutky v Boží Vůli a vytvářející komunikační cesty pro přijetí mnohých dober, uzdravení, odpuštění a dalších plodů Boží Lásky pro sebe i pro mnohé lidi a to i v očištění. Bez této duše tedy neexistují žádné cesty ani prostředky k tomu, aby bylo možné přijímat tato osvobození. I když tato osvobození a vše, co Církev dělá, vždy sestupují do očištěnce, dostávají se však k těm, kdo si vytvořili cesty. Pro ostatní, kteří mou vůli nevykonali, jsou cesty uzavřené nebo vůbec neexistují. Pokud byli tito spaseni, pak proto, že alespoň v okamžiku smrti uznali svrchovanou vládu mé Vůle, uctívali ji a podřídili se jí. Tento poslední čin je zachránil; jinak by ani nemohli být zachráněni. Pro toho, kdo vždy plnil mou Vůli, neexistují cesty do očištěnce - jeho cesta vede přímo do nebe. A ten, kdo poznal mou Vůli a podřídil se jí, ne ve všem a vždy, ale z velké části, ten si vytvořil tolik cest a dostává tolik, že ho Očištěnce rychle posílá do Nebe.

Nuže, tak jako si očišťující duše musely utvořit cesty, aby mohly přijímat skutky osvobození, stejně tak musí živí, aby mohli posílat tyto skutky, plnit mou Vůli a musí si utvořit vlastní cesty, aby jejich skutky osvobození stoupaly do Očištěnce. Pokud budou konat skutky, ale budou vzdáleni od mé Vůle, protože chybí komunikace s mou Vůlí, která jediná všechny sjednocuje a spojuje, jejich skutky osvobození nenajdou cestu, aby mohli vystoupit, nohy, aby mohli jít, sílu, aby mohli poskytnout úlevu. Budou to skutky bez života, protože chybí pravý život mé Vůle, který jediný má tu ctnost, že dává život všem statkům. Čím více má duše mé Vůle, tím větší hodnotu obsahují její modlitby, její skutky, její bolesti; proto může přinášet více úlevy těm blahoslaveným duším. Měřím a dávám hodnotu všemu, co duše může dělat, podle toho, kolik má mé Vůle. Jestliže má Vůle proudí ve všech jejích činech, míra, kterou jí беру, je nesmírná; ba co víc, nikdy nepřestávám měřit a dávám jí takovou hodnotu, že její váhu nelze

vypočítat. Na druhé straně, pokud se někdo o mou Vůli příliš nestará, je míra mizivá a hodnota málo významná. A pokud se někdo nestará vůbec, jakkoli to může být duše, nemám čím měřit a nemám mu co přisuzovat jako hodnotu. Nemají-li tedy žádnou hodnotu, jak mohou přinést úlevu těm duším v očistci, které nic nepoznají, ani nemohou přijmout nic jiného než to, co vytváří mé Věčné Fiat.

Ale víte, kdo může přinést všechny úlevy, světlo, které očisťuje, lásku, která proměňuje? Ten, kdo má ve všem život mé Vůle a v němž vítězně dominuje. Tato duše ani nepotřebuje cesty, protože tím, že vlastní mou Vůli, má právo na všechny cesty. Může jít na všechny body, protože v sobě vlastní královskou cestu mé Vůle, aby mohla vstoupit do onoho hlubokého vězení a přinést všechny úlevy a osvobození. Tím spíše, že při stvoření člověka jsme mu dali Naši Vůli jako zvláštní dědictví a uznáváme vše, co vykonal v mezích Našeho dědictví, jímž jsme ho obdařili. Vše ostatní neuznáváme - není to Naše věc, ani nemůžeme dovolit, aby do nebe vstoupilo něco, co stvoření neučinilo buď z Naší Vůle, nebo alespoň proto, aby ji učinilo. Protože stvoření vzešlo z Věčného Fiat, Naše Vůle, žárlivá, nedovolí, aby do nebeské vlasti vstoupil čin, který neprošel Jejím vlastním Fiat. Ach! Kdyby všichni věděli, co znamená Vůle Boží a že všechny skutky, dokonce i ty, které se zdají být dobré, ale jsou z Ní prázdné, jsou skutky bez světla, bez hodnoty, bez života; a skutky bez světla, bez hodnoty a bez života nevstupují do Nebe. Ó, jak pozorní by byli v plnění Mé Vůle ve všem a navždy!"

4. listopadu 1926

Jak byla Nejsvětější Panna věrnou kopií svého Stvořitele a celého stvoření. Jak má Boží Vůle ctnost měnit kapky vody v moře. Božská Vůle zahalená ve stvořených věcech.

Byla jsem ve svém nepřetržitém stavu v Nejvyšší Vůli a prosila jsem svou Královnu Maminku, aby mi pomohla nastartovat toto Království věčného Fiat; a můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dceru, nejdokonalejší kopií dětí Království mé Vůle byla má Nebeská Maminka. Protože jsme v ní měli Naši první dceru, mohlo přijít Vykoupení; jinak, kdybychom neměli první dceru Své Vůle, Já, Věčné Slovo, bych nikdy nesestoupil z nebe. Nikdy bych nepoužil a nedůvěřoval dětem, které byly cizí Naší Vůli, abych sestoupil na zem. Jak tedy vidíš, pro příchod Království vykoupení bylo zapotřebí dcery Naší Vůle; a protože byla dcerou Království Věčného Fiat, byla věrnou kopií Svého Stvořitele a dokonalou kopií celého Stvoření. Měla v sobě zahrnout všechny úkony, které Nejvyšší Vůle vykonává ve všech stvořených věcech; a protože měla nadvládu a svrchovanost nad celým stvořením, měla v sobě zahrnout nebesa, hvězdy, slunce a všechno ostatní, aby se v Její svrchovanosti nacházela kopie nebes, slunce, moře a také země, vše květnaté. Proto při pohledu na mou Maminku bylo možné v Ní spatřit předobrazy, které nikdy předtím nebyly vidět. Bylo možné spatřit nebesa, bylo možné spatřit nejniplodnější slunce, bylo možné spatřit křišťálově čisté moře, v němž jsme se odráželi, abychom viděli Naši dceru. Bylo možné vidět zemi na jaře, vždy rozkvetlou, která lákala nebeského Stvořitele, aby se po ní procházel. Ó, jak krásná byla Nebeská Panovnice, když jsme v Ní viděli nejen Naši kopii, ale i všechna Naše díla v Ní uzavřená. A to proto, že v sobě uzavřela Naši Vůli.

Nyní, pro příchod Království Nejvyššího Fiat, bylo zapotřebí další dcery Naší Vůle, protože kdyby nebyla Její dcerou, Naše Vůle by jí nemohla svěřit Svá tajemství, Své bolesti, Své vědomosti, Své zázraky, Svou svatost, Své panství. Tak jako otec a matka rádi dávají svým

dětem poznat své statky a dávají jim je vlastnit - ba co víc, rádi by jich vlastnili více, aby byli bohatší a šťastnější -, tak i Má Vůle ráda dává poznat Svě statky Svým dětem, aby je učinila bohatými a šťastnými, štěstím bez konce. Nyní, v Království Nejvyššího Fiat, budeme mít kopie Svrchované královny. I Ona tedy touží po tomto Božském království na zemi a očekává je, aby mohla mít Svě kopie. Jak krásné to bude Království - Království nekonečného bohatství, Království dokonalé svatosti a vlády. Všechny naše děti tohoto Království budou králi a královnami; všechny budou členy Božské a královské rodiny. Uzavřou v sobě celé stvoření; budou mít podobu, fyziognomii Našeho nebeského Otce, a proto budou naplněním Naší slávy a korunou Naší hlavy."

Pak jsem zůstala přemýšlet o tom, co mi Ježíš řekl, a pomyslela jsem si: "Než se dozvěděla, že má být Matkou Slova, neměla moje Maminka žádnou bolest ani smutek; ba co víc, protože tím, že žila v mezích Nejvyšší Vůle, byla šťastná. Proto mezi mnoha moři, která vlastnila, postrádala moře bolesti. Přesto i bez tohoto moře smutku podnikla vytouženého Vykupitele. Ježíš pokračoval a dodal: "Má dcero, ještě předtím, než se dozvěděla, že se má stát Mou Matkou, měla moje drahá Maminka Svě moře bolesti, a tímto mořem byla bolest z provinění proti Jejímu Stvořiteli. Ach, jak se rmoutila! A pak tuto Její bolest oživovala Božská Vůle, kterou vlastnila a která obsahuje ctnost pramene: Má tu ctnost, že vše, co se v Ní děje - i ty nejmenší věci, kapky vody, mění v nekonečné moře. Má Vůle neumí dělat malé věci, ale vše velké. Ve skutečnosti Nám stačilo otevřít ústa a říci "Fiat", abychom rozšířili nebe, jehož hranice nelze spatřit - jedno "Fiat", abychom vytvořili slunce, které naplní celou zemi světlem; a mnoho dalších věcí. To říká v jasných notách, že pokud Moje Vůle působí nebo investuje atom - malý úkon - tento atom, tento malý úkon se stává mořem; a pokud se sníží k tomu, aby dělala malé věci, vynahradí je svou regenerační ctností a udělá jich tak velké množství, že člověk nemůže dospět k tomu, aby je všechny spočítal. Kdo může dospět k tomu, aby spočítal, kolik ryb a kolik druhů je v moři? Kolik ptáků, kolik rostlin zaplňuje zemi?"

Proto se malé "Miluji Tě" v mé vůli stává mořem lásky; malá modlitba se mění v moře modlitby, "Klaním se Ti" v moře klanění, malé bolesti v moře bolestí. A jestliže duše opakuje své "miluji Tě", své klanění, své modlitby v mé Vůli a trpí v ní, vzniká má Vůle, tvořící nesmírné vlny lásky, modliteb a bolestí, které se jdou vyložit do nekonečného moře Věčného, a to takovým způsobem, že láska Boží a láska stvoření je společná, protože jedna je Vůle jednoho i druhého. Proto ta, která se nechá ovládnout mou Vůli, má tolik moří pro tolik činů, kolik v ní koná; a zatímco koná málo, má mnoho. Má Božskou Vůli, která si libuje v tom, že z malého úkonu stvoření udělá moře, a jen těmito moři může podniknout vytoužené Království Božského Fiat. Proto bylo zapotřebí Našeho novorozeněte, malé dcery Mé Vůle, aby proměněním svých malých bolestí, svého "Miluji Tě" a všeho, co dělá, v moře, která komunikují s mořem Věčného, mohla mít vzestupnou sílu k podnícení Království Mé Vůle."

Po těchto slovech jsem si říkala: "Když můj sladký Ježíš mluví o své Vůli, vždy se z velké části dotýká Stvoření. Jak je to možné? Ježíš, opět dojatý, mi to řekl: "Má dcera, která musí žít v Království Nejvyššího Fiat, musí mít jako svůj počátek, svůj původ a vše, co má Vůle udělala a dělá z lásky k ní. Ve skutečnosti má Vůle není milována, protože není poznána. Nyní je stvoření promlouvajícím životem mé Vůle. Ve všech stvořených věcech je má Vůle skryta jako vznešená královna, která, než vyjde ven, chce být poznána. Poznání roztrhne závoj, který Ji skrývá, aby mohla vyjít ven a vládnout uprostřed svých dětí. Kdo může dát poznat, co má Vůle činí z lásky k tvorům činem stále přítomným, lépe než Stvoření, na které se každý dívá a kterého se dotýká?"

Má dcero, pohleď na vášnivou lásku této vznešené Královny. Dosahuje toho, že se zahaluje zemí, aby ji zpevnila a člověk po ní mohl bezpečně kráčet. A když kráčí po závoji země, který Ji zakrývá, bere do Svých malých rukou chodidla jeho nohou, vznešených a královských, aby člověk neklopýtl, aby mu poskytla pevný krok. A zatímco skrze matku zemi pevně drží mužova chodidla na Svě vznešené hrudi, Ona by chtěla vyjít ven, odkrýt se ze závoje země, který Ji zakrývá, ale muž po Ní kráčí, aniž by věnoval pozornost tomu, kdo jeho krok podpírá; kdo pro něj tak pevně udržuje tu velkou masu země, aby se nezakymácel. A vznešená Královna nadále zůstává zahalena zemí a s nevýslovnou trpělivostí, kterou může mít jen Božská Vůle, čeká, až ji někdo pozná, aby ji mohl milovat a aby mohla vyprávět svůj dlouhý příběh a vše, co z lásky k člověku, zahalenému touto zemí, vykonala. Její láska je tak veliká, že mnohokrát cítí potřebu roztrhnout onen závoj země, který Ji zakrývá; a využívá své nadvlády, otrásá zemí a svou říší ukrývá města a národy ve svém lůně, aby člověk poznal, že uvnitř této země, pod jeho nohama, je Vůle, vládnoucí a panující, která miluje a není milována a která, zarmoucená, se otrásá, aby se dala poznat.

V evangeliu lze s údivem číst o tom, jak jsem, pokorně poklekl k nohám svých apoštolů, umýval jejich nohy; a nevynechal jsem ani proradného Jidáše. Tento čin, který si Církev připomíná, byl jistě velmi pokorný a plný nevýslovné něhy, ale učinil jsem ho jen jednou. Má Vůle naopak sestupuje ještě níž; vkládá se jim pod nohy nepřetržitým úkonem, aby je podepřela, aby je učinila pevnou zemí, aby se nezřítily do propasti. Přesto si toho nevšímáte. Tato vznešená Královna čeká s nepřemožitelnou trpělivostí, zahalena tolika staletími, aby se Její Vůle stala známou. A až bude známa, roztrhne mnohé závoje, které Ji skrývají, a dá najevo, co tolik staletí dělala z lásky k člověku. Řekne neslychané věci, excesy lásky, na které nikdo nikdy nepomyslel. Proto, když mluvím o své Vůli, často mluvím o Stvoření - protože má Vůle je životem všech stvořených věcí a skrze ně dává život všem; a tento život chce být poznán, aby mohlo přijít Království věčného Fiat.

Všude je má Vůle zahalena. Je zahalena ve větru a zevnitř těchto závoju přináší člověku svou chladivou svěžest tím, že ho hladí, a svůj regenerační dech, aby ho neustále obnovovala k novému životu, stále rostoucímu v milosti. Avšak vznešená Královna, zahalená ve větru, cítí, že Její pohlazení je odmítáno v urážky, Její svěžest v náruživost lidských vášní a Její regenerační dech je vracen smrtícím dechem proti Její milosti. Proto otrásá Svými závoji a vítr se mění v zuřivost; svou prudkostí smete národy, města a kraje jako peří, čímž dává najevo moc vznešené Královny skryté ve větru. Není jediné stvořené věci, v níž by nebyla zahalena Má Vůle. Proto všechny čekají, až se Má Vůle stane známou a až přijde království Nejvyššího Fiat a jeho plný triumf."

6. listopadu 1926

Ježíš slibuje, že přivede Luisu do nebe, až dokončí Svě projevení. Noví apoštolové Fiat. Jak duše, která v Něm žije, v sobě centralizuje ráje, slunce a všechno.

Cítila jsem se celá utlačovaná pod tíhou nedostatku mého sladkého Ježíše. Ach, jak jsem toužila po Nebeské vlasti, v níž Ho už neztratím z očí - už nebudu vystavena těžkému mučednictví, pocitu, že umírám, aniž bych umírala!

Nyní, když jsem byla unavená a vyčerpaná čekáním, se v mém nitru pohyboval můj sladký Život, mé drahé Dobro, můj sladký Ježíš, ale celý utrápený, protože se zdálo, že na zem posílá

tresty, a aby mi nepřivodil ještě větší bolest, nechtěl, abych je viděla. Ale z toho, jak jsem Ho viděla, jsem pochopila, že posílá tresty, a s povzdechem mi řekl: "Má dcero, odvahu, dovol Mi dokončit, abych ti zjevil vše, co je nezbytné, pokud jde o Království Mé Vůle, aby nic nechybělo k jeho vytvoření uprostřed lidské rodiny. Potom, až vše dokončím, tě rychle přivedu do naší vlasti. Myslíš si, že se dočkáš plného triumfu Království věčné Vůle dříve, než přijdeš do nebe? Jeho plný triumf uvidíš z Nebe. Stane se ti to tak, jako se to stalo Mně s Královstvím vykoupení. Udělal jsem vše, co bylo třeba; vytvořil jsem základy, dal jsem potřebné zákony a rady; ustanovil jsem svátosti, zanechal jsem evangelium jako pravidlo jejich života, vytrpěl jsem neslýchané bolesti až do smrti, ale během pobytu na zemi jsem viděl jen málo nebo téměř nic z plodů a uskutečnění Vykoupení. Poté, co jsem vše vykonal, nemaje již co vykonat, svěřil jsem vše apoštolům, aby byli hlasateli Království Vykoupení, aby přišly plody skutků, které jsem vykonal pro Království Vykoupení.

Totéž se stane pro Království nejvyššího Fiat. Uděláme to společně, má dcero. Tvé bolesti, tvé dlouhé oběti, tvé neustálé modlitby za to, aby Mé Království brzy přišlo, a Mé projevy o něm - vše spojím společně se Mnou a vytvořím základy. Jakmile vše dokončím, svěřím Svě Království Svým služebníkům, aby jako druzí apoštolové Království Mé Vůle byli Jeho hlasateli.

Myslíš si, že příchod otce di Francia, který projevuje tolik zájmu a který si vzal k srdci zveřejnění toho, co se týká mé Vůle, přišel náhodou? Ne, ne - já sám jsem to zařídil. Je to prozřetelnostní čin Nejvyšší Vůle, která ho chce za prvního apoštola Božího Fiat a Jeho hlasatele. A protože je náhodou zakladatelem řádu, je pro něj snazší oslovit biskupy, kněze a lidi, a to i v rámci svého vlastního institutu, aby hlásali Království mé Vůle. Proto mu tolik pomáhám a dávám mu zvláštní světlo, protože k pochopení mé Vůle je zapotřebí velkých milostí - ne malých světel; je zapotřebí slunce k pochopení božské, svaté a věčné Vůle a také velké dispozice toho, komu je tento úřad svěřen. A pak, Já Sám jsem také disponoval každodenním příchodem Kněze, abych brzy našel první apoštoly Fiat mého Království, aby mohli hlásat to, co se týká mé Věčné Vůle. Proto mě ji nech nejdříve dokončit, abych ji po dokončení svěřil novým apoštolům své Vůle, a ty budeš moci přijít do nebe, abys odtamtud viděla plody vytouženého Království Věčného Fiat."

Pak jsem pokračovala ve svých obvyklých úkonech v Nejvyšší Vůli a pomyslela jsem si: "Moje ubohá mysl obchází moře, slunce, nebesa - všude, aby sledovala úkony, které obdivuhodná Vůle koná ve Stvoření. Ale jakmile skončím s obcházením, vždy se ocitnu na dně, ve svém tvrdém vyhnanství. Ach, jak ráda bych zůstala alespoň na modrém nebi, abych mohla pro svého Stvořitele vykonávat úřad hvězd. Ale zmizela bych uprostřed hvězd, protože nejsem ani krásná, ani zářivá jako hvězdy, a tak by mě všichni vyřadili a shodili na dno mého dlouhého vyhnanství. Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, ta, která žije v mé Vůli, žije v jednotě svého Stvořitele, který se sebou ve své vlastní jednotě udržuje celé stvoření. A stejně jako On udržuje stvoření ve své jednotě, udržuje i duši, která žije ve Věčném Fiat. Tato jednota jí přináší všechny odrazy jejího Stvořitele, stejně jako Jeho jednotu s celým Stvořením, a to takovým způsobem, že v duši lze spatřit živý obraz Toho, který ji stvořil. Tím, že zachovává svou jednotu se vším, ji udržuje v odlesku všech věcí, které stvořil; a tyto odlesky tvoří v hloubi duše moře, slunce, nebe, hvězdy a všechny okouzující rozmanitosti přírody.

Proto duše, která žije v mé Vůli, umístěná v modrém nebi, by byla nejkrásnější ozdobou této modré klenby, takovou, že by udivovala nebe i zemi. Měla by v sobě svého Stvořitele, nebe, slunce, moře - vše jako své vlastní; nechyběla by jí ani země, celá rozkvetlá, a sladký zpěv ptáků, nositelka radosti z harmonické hudby svého Stvořitele, protože každá stvořená věc obsahuje božskou notu. Proto by místo toho, aby tě svrhly, usilovaly o to, aby tě udržely ve svém středu, protože mezi mnoha zázraky, které obsahuje Má Vůle, má moc zobrazit v duši všechna Naše díla a soustředit v ní všechny Svě činy. Není spokojena, pokud v duši nevidí svou vlastní krásu - pokud v ní nenajde svou ozvěnu, svou radost a všechno ze sebe."

10. listopadu 1926

Jak duše, která žije v Boží Vůli, v sobě uzavírá celé Stvoření a je odrazem svého Stvořitele. Dva důsledky hříchu.

V mých dnech se stále střídají strádání s krátkými návštěvami mého sladkého Ježíše. Mnohokrát je jako blesk, který utíká; a když utíká, zůstávám s otázkou, jako s pronikavou bolestí: kdy se vrátí? S povzdechem na Něj volám: "Můj Ježíši, přijď" - vrať se ke svému malému vyhnanci. Vrať se jednou provždy. Vrať se, abys mě přivedl do nebe; nenechávej mě už déle v mém dlouhém vyhnanství, protože už se nemohu bránit. Ale jakkoli jsem Ho volala, mé volání bylo marné. A tak jsem se odevzdala do Jeho svatě Božské Vůle, konala jsem své obvyklé skutky, jak jen jsem mohla, a obcházel jsem celé Stvoření. A můj sladký Ježíš, pohnut soucitem s mou ubohou duší, která už nemohla snést víc, vystrčil ruku z mého nitra a celý lítostivý mi řekl: "Má dcero, odvahu, nezastavuj se, ať je tvůj let v mé Věčné Vůli nepřetržitý. Musíš vědět, že má Vůle koná svůj nepřetržitý úkon ve všech stvořených věcech a její zřetelný čin je přítomen v každé věci - nečiní na nebi to, co činí na slunci, ani na slunci to, co činí na moři. Má Vůle má v každé věci Svůj zvláštní úkon, a přestože je Má Vůle jedna, Jejích úkonů je nespočet. Nyní duše, která v Ní žije, v sobě uzavírá všechny činy, které má Vůle koná v celém stvoření. Musí tedy konat to, co Ona koná na nebi, na slunci, v moři atd. Musí v sobě uzavřít všechno, aby duše mohla sledovat všechny činy mé Vůle - a nejen to, ale aby má Vůle mohla přijímat odplatu za činy stvoření. Proto, není-li tvůj čin nepřetržitý, má Vůle na tebe nečeká - sleduje svůj běh, ale zanechává v tobě prázdnotu svých činů a mezi tebou a mou Vůli zůstává určitá vzdálenost a nepodobnost.

Nyní musíš vědět o velkém dobru, které uzavíráš tím, že v sobě uzavíráš vše, co má Vůle koná ve Stvoření. Zatímco sleduješ Její činy, přijímáš odraz nebes a nebesa se v tobě utvářejí a rozšiřují; přijímáš odraz slunce a slunce se v tobě utváří; přijímáš odraz moře a moře se v tobě utváří. Přijímáš odraz větru, květu, celé přírody - zkrátka všeho; a ach, jak z hlubin tvé duše vyvěrají nebesa, která chrání, slunce, které ozařuje, zahřívá a plodí, moře, které zaplavuje a tvoří své vlny lásky, milosrdenství, milosti a síly pro dobro všech, vítr, který očišťuje a přináší déšť na duše spalované vášněmi, květ věčného klanění tvému Stvořiteli.

Proto je život v Mé Vůli zázrakem zázraků a skutečným triumfem Nejvyššího Fiat - protože duše se stává odrazem svého Stvořitele a všech Našich děl. Ve skutečnosti teprve tehdy Naše Vůle zcela triumfuje, když do duše vkládá vše, co může a umí. Chce v ní vidět nejen Toho, kdo ji stvořil, ale i všechna Jeho díla; a nespokojí se s tím, když jí chybí i ta nejmenší věc, která Mu patří. Duše Nejvyššího Fiat budou Našimi díly - ne neúplnými, ale úplnými. Budou novými zázraky, které nikdy předtím neviděla a nepoznala ani země, ani nebe. Jaké bude

okouzlení, překvapení samotných Blahoslavených, až uvidí první dceru Božského Fiat vstupovat do své nebeské vlasti? Jaké bude jejich uspokojení, jejich sláva, když ji uvidí, jak s sebou nese svého Stvořitele se všemi Jeho díly - nebesy, sluncem, mořem, celou rozkvetlou zemí s jejími různými krásami? Poznají v ní úplné dílo Věčné Vůle, protože jen Ona sama může konat tyto divy a tato úplná díla."

Poté jsem pokračovala ve svém odevzdání se Věčnému Fiat, abych přijala Jeho odlesky, a můj sladký Ježíš dodal: "Má dcero, má Nebeská Maminka byla první, kdo zaujal první místo v nebi jako dcera Nejvyšší Vůle; a protože byla první, udržuje kolem Sebe místo pro všechny děti Nejvyššího Fiat. Proto je kolem Královny nebes vidět mnoho prázdných míst, která nemohou obsadit jiné než Její kopie. A protože Ona byla první z pokolení mé Vůle, bude se Království Fiat nazývat také "Království Panny". Ó, jak se v těchto Našich dětech pozná svrchovanost nad celým stvořením! Ty se totiž na základě mé Vůle budou těšit nerozlučným poutům se všemi stvořenými věcmi, budou s nimi v nepřetržitém komunikačním vztahu. Budou to právě děti, v nichž se Věčný Stvořitel bude cítit poctěn a oslaven tím, že je má za děti, protože v nich rozpozná svou vlastní působící Vůli, která reprodukovala Jeho pravé obrazy."

Potom jsem si říkala: "Předtím, než můj první otec Adam zhřešil, vlastnil všechny tyto vazby a vztahy komunikace s celým Stvořením, protože tím, že vlastnil Nejvyšší Vůli jako celek, bylo pro něj jakoby přirozené cítit v sobě veškerou komunikaci se všemi věcmi, v nichž působila. A nyní, když se od této tak svaté Vůle vzdálil, necítil snad odtržení, které učinil od celého stvoření? - Přetržení všech komunikací a všech vazeb s Boží Vůlí, přetržených jakoby jedním dechem? Jestliže pouhým přemýšlením o tom, zda mám nějaký čin vykonat, či nikoliv, a pouhým zaváháním cítím, že se chvějí nebesa, ustupuje slunce a celé Stvoření se otrásá a je ve stavu, kdy mě nechává samotnou; natolik, že se i já sama chvěji spolu s nimi a vyděšeně, okamžitě, bez zaváhání, vykonám to, co mám vykonat - jak by mohl Adam necítit toto roztržení, tak trýznivé a kruté?"

A Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, Adam pocítil toto roztržení tak trýznivé, ale přesto upadl do labyrintu své lidské vůle, která už nedopřála klidu ani jemu, ani jeho potomkům. Celé stvoření se od něj vzdálilo jakoby jedním dechem, a protože se vzdálilo štěstí, mír, síla, svrchovanost a všechno, zůstal sám se sebou. Ubohý Adame, jak mnoho ho stálo odstoupení od Mé Vůle. Už jen tím, že se cítil izolován, že už není obklopen společností celého Stvoření, pocítil takový strach a hrůzu, že se z něj stal člověk strašlivý. Báł se všeho - dokonce i mých vlastních děl; a to oprávněně, protože je řečeno: "Kdo není se mnou, je proti mně". Když už s nimi nebyl spojen, měly se podle spravedlnosti postavit proti němu. Chudák Adam, je mnoho důvodů mít s ním soucit. Neměl příklad nikoho jiného, kdo by mohl padnout, a velkého zla, které by nastalo, aby byl bdělý, aby nepadl. O zlu neměl ani tušení. Ve skutečnosti, má dcero, zlo, hřích, pád někoho jiného má dva účinky: pro toho, kdo je zlý a chce padnout, slouží jako příklad, jako pobídka, jako podnět k pádu do propasti zla; pro toho, kdo je dobrý a nechce padnout, slouží jako protijed, jako odstrašující prostředek, jako pomoc a obrana, aby nepadl. Ve skutečnosti při pohledu na velké zlo slouží neštěstí druhého jako příklad, aby člověk neupadl a nevydal se stejnou cestou, aby se neocítl ve stejném neštěstí. Zlo někoho jiného tedy nutí člověka být ostražitý a ve střehu. Proto je Adamův pád pro tebe velkou pomocí, poučením a výzvou, zatímco on žádné poučení ze zla neměl, protože tehdy zlo ještě neexistovalo."

14. listopadu 1926

Kdyby se duše neřídila Boží vůlí při stvoření, postrádala by odraz jejích skutků. Ke svatosti života ve Svaté Vůli je zapotřebí velkých milostí.

Dělala jsem své obvyklé úkony v Boží Vůli a říkala jsem si: "Kdybych strávila jeden den bez těchto úkonů, o jaké dobro bych přišla a jaké zlo bych napáchala? A můj vždy milý Ježíš mi řekl: "Má dcero, víš, co bys udělala? Tím, že bys nekonala své úkony podle Mé Vůle, bys postrádala odlesk celého Stvoření, a protože bys postrádala Jeho odlesk, v ten den by se v tobě nerozšířila nebesa, nevycházelo by slunce, neproudilo by v tobě moře, nad tvou zemí by nerozkvetlo nové kvítí a nemohla by v tobě zaznít radost, hudba, zpěv obyvatel vzduchu a sladká symfonie sfér. Má Vůle by v tobě nenašla Svou ozvěnu, proto by pocítila smutek, že v ten den jí malá dcera Její Vůle nedala za lásku k Ní zpět nebe, protože jí chyběl odraz Jejího nebe; nedala vyjít slunci na oplátku za Jeho věčné světlo; nedala jí slyšet proudění moře, ani jeho sladké šumění, ani pohyb němých obyvatel vln. Má Vůle by cítila, jak v tobě chybí všechny Její činy - odlesk Jejích skutků, ani by v tobě nemohla vytvořit Její ozvěnu. A ve svém zármutku by řekla: "Ach! Dnes mi má malá dcera nedala nebe, jak jsem jí ho dala já, ani slunce, moře, květiny, zpěv, hudbu a radost, jak jsem jí je dala já. Tak se vymyká mé podobě, její tóny neladí s mými. Já jsem ji milovala mnoha projevy a tolik vládnoucí láskou - ona ne. Podívej se, co bys udělala! Má Vůle by v tobě, Svě malé dceři, nestrpěla prázdnotu Svých děl."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Můj Ježíši, má lásko, kéž by se nikdy nestalo, že bych tento zármutek odevzdala tvé Rozkošné Vůli. Ty mi pomůžeš - dáš mi více milosti a já budu pozornější, abych mohla přijmout tento odraz, tuto ozvěnu, kterou Tvá Svatá Vůle vytváří v celém Stvoření, abych mohla odpovídat té své." A tak jsem se vrátila do svého pokoje.

Ježíš pokračoval a dodal: "Musíš vědět, že je zapotřebí velkých milostí, aby se v duši utvářela svatost života v mé Vůli. Ostatní svatosti mohou být formovány malými milostmi, protože to není nesmírná a věčná Vůle, co musí obsáhnout a ovládnout, ale její malé částičky, její příkazy, její stín. Naproti tomu tato duše musí vlastnit mou Vůli jako svůj vlastní život, musí se jí dvořit a činit z jejích skutků své vlastní skutky; proto je k utváření této svatosti zapotřebí moře milostí. Má Vůle se musí bilokovat, aby rozšířila Svě vlastní moře v hloubi duše, a pak rozšířit druhé moře od duše samotné, aby přijala to, co se sluší na Její svatost, Její nekonečné světlo, Její nesmírnost bez hranic. Dobrá vůle duše není nic jiného než dno moře, které, tvoříc břeh, obklopuje vody, aby vytvořilo moře.

Má dcero, k udržení a zachování Boží Vůle v duši je zapotřebí mnoho; a Božství, vědouc, že stvoření nemá pro tak svatou Vůli rovnocenné věci, nic nezadrží. Vše je jí dáno k dispozici, aby tvořila svatost života v Mé Vůli. Sám Bůh vystupuje jako hlavní aktér a divák; mé Lidství dává vše - vše, co vykonalo, vytrpělo a přemohlo, což jsou nekonečná moře - jako pomoc této svatosti, plně božské. Sama Královna Maminka dává k dispozici svá moře milosti, lásky a smutku jako pomoc a cítí se poctěna, že mohou sloužit Nejvyšší Vůli k uskutečnění svatosti Věčného Fiat ve stvoření. Nebe a země chtějí dávat a dávají, protože se cítí být touto Vůlí zcela investovány, touží - touží pomoci šťastnému stvoření naplnit účel Stvoření - řád svatosti, který Nejvyšší Vůle od stvoření chtěla.

Proto ti ze strany tvého Ježíše nebude nic chybět; tím spíše, že toto je moje dávná touha, chtěná, toužená a vytoužená po celých šest tisíc let: vidět Náš obraz reprodukován ve stvoření, Naši svatost vtisknutou, Naši Vůli působící, Naše díla v ní uzavřená a Naše Fiat naplněné. Chtěl jsem požitek a potěšení vidět Náš odraz ve stvoření; jinak by stvoření bylo bez potěšení, bez zábavy, bez harmonie pro Nás. Naše ozvěna by nenašla cestu, kterou by se mohla rozeznít,

Naše svatost místo, na které by se mohla otisknout, Naše krása místo, kde by mohla zazářit, Naše láska místo, do kterého by se mohla vlévat; Naše moudrost a mistrovství by nenašly místo, kde by mohly působit a rozvíjet se. Proto by všechny Naše atributy zůstaly ve své činnosti brzděny, protože by nenašly ten správný materiál, z něhož by mohly tvořit své dílo, mít svůj odraz. Naproti tomu Má Vůle disponuje duší, v níž vládne, aby se stala vhodným materiálem, a Naše atributy tak mohly vykonávat své rozkošné řemeslo."

16. listopadu 1926

Jak je každý úkon lidské vůle závojem, který brání duši poznat Boží Vůli. Žárlivost na Boží Vůli. Jak vykonává všechny úkony za duši. Hrozby válek a trestů.

Můj obvyklý stav opuštěnosti v Nejvyšším Fiat trvá, ale zároveň volám Toho, který tvoří veškeré mé štěstí, můj život, mé všechno. A Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Čím více se opouštíš v Nejvyšší Vůli, tím více postupuješ po Jejích cestách, tím více poznání získáváš a tím více se zmocňuješ dober, která jsou v Božské Vůli, protože v Ní je vždy co poznávat a co brát. Jelikož je má Vůle prvotním dědictvím daným Bohem stvoření a vlastní věčná dobra, má za úkol vždy dávat tomu, kdo v tomto dědictví žije. A teprve tehdy je spokojená a začíná činnost svého poslání, když najde tvora v hranicích své Vůle; pak, když se stane slavnostní, dává své dědičce nové věci. Proto je duše, která v Něm žije, svátkem Mé Vůle. Naopak ti, kdo žijí mimo Ni, jsou Jejím smutkem, protože Ji uvádějí do neschopnosti dávat, vykonávat Svůj úrad a plnit Svůj úkol. Tím spíše, že každý úkon lidské vůle je závojem, který si duše klade před oči a který jí brání jasně vidět mou Vůli a dobra v Ní obsažená. A protože většina tvorů žije neustále ze své vlastní vůle, tvoří si tolik závojů, že se stávají téměř slepými, aby poznali a viděli mou Vůli - své nejvybranější dědictví, které je mělo učinit šťastnými v čase i na Věčnosti. Ach, kdyby tvorové mohli pochopit velké zlo lidské vůle a velké dobro Mé - ošklivili by si svou vůli natolik, že by svůj život položili za to, aby konali Mou.

Lidská vůle činí z člověka otroka, činí ho potřebným všeho. Cítí, že mu neustále chybí síla a světlo; jeho existence je stále v ohrožení, a cokoli získá, je za cenu modliteb a strádání. Člověk, který žije ve své vůli, je tedy skutečným žebrákem. Ten, kdo žije v Mé, naopak nic nepotřebuje, má k dispozici vše. Má vůle mu dává vládu nad sebou samým, a proto je pánem síly a světla - a ne lidské síly a světla, ale božského. Jeho existence je vždy bezpečná, a protože je pánem, může si vzít, cokoli chce, ani nemusí žádat, aby dostal. Ve skutečnosti předtím, než Adam odstoupil od mé Vůle, modlitba neexistovala. Modlitbu vyvolává potřeba, ale protože nic nepotřeboval, neměl o co prosit ani co podněcovat. Proto miloval, chválil, zbožňoval svého Stvořitele, ale modlitba neměla v pozemském Edenu místo.

Modlitba přišla a vznikla až po hříchu jako krajní potřeba lidského srdce. Když se člověk modlí, znamená to, že něco potřebuje, a protože v to doufá, modlí se, aby to získal. Naproti tomu duše, která žije v mé vůli, žije jako pán v bohatství statků svého Stvořitele; a pokud cítí nějakou potřebu nebo touhu, když vidí sama sebe uprostřed tolika statků, je to touha dát druhým své štěstí a statky svého velkého bohatství. Jako věrný obraz svého Stvořitele, který jí dal tolik bez jakéhokoli omezení, by Ho ráda napodobila tím, že by druhým dávala to, co má. Ó, jak krásné je nebe duše, která žije v Mé Vůli! Je to nebe bez bouří, bez mraků, bez deště, protože voda, která hasí její žízeň, plodí ji, dává jí růst a podobnost s Tím, který ji stvořil, je moje Vůle. Její

žárlivost na to, aby si duše vzala něco, co jí nepatří, je tak velká, že vykonává všechny úřady. Chce-li se napít, stává se vodou, která, zatímco ji osvěžuje, uhasí všechny ostatní žízně, aby její jedinou žízní byla Jeho Vůle. Má-li hlad, stává se On jídlem, které ji sice nasytí, ale zbaví ji chuti na všechny ostatní pokrmy. Chce-li být krásná, stává se štětcem a dává jí doteky takové krásy, že sama Má Vůle zůstává uchválena krásou tak vzácnou, kterou do stvoření vtiskla. Musí být schopna říci celému nebi: "Podívejte se na ni - jak je krásná. To květ, vůně, stín mé Vůle ji učinil tak krásnou." "To je Vůle, která ji učinila tak krásnou. V souhrnu jí dává Svou sílu, Své světlo, Svou svatost - všechno, aby (Vůle) mohla říci: "Ona je dílem, plně z Mé Vůle; proto chci, aby jí nic nechybělo, aby byla jako Já a aby Mě vlastnila." Vždyť je to dílo, které je z Mé Vůle. Nahlédněte do sebe, abyste viděli dílo Mé Vůle - jak vaše činy vložené do Jejího světla změnilly zemi vaší duše. Všechno je světlo, které v tobě vzniká a obrací se k zranění Toho, kdo je do tebe vložil. Proto největší urážkou, které se mi dostává od tvorů, je nekonání Mé Vůle."

Poté mě přenesl mimo sebe a přiměl mě vidět velké zlo lidských pokolení; pokračoval v řeči a dodal: "Má dcero, podívej, kolik zla zplodila lidská vůle. Stali se tak slepými, že připravují kruté války a revoluce. Tentokrát to nebude jen Evropa, ale spojí se i další rasy. Kruh bude širší, zúčastní se ho i další části světa. Kolik zla působí lidská vůle - zaslepuje člověka, ochuzuje ho a dělá z něj vraha sebe sama. Já toho však využiji pro své nejvyšší cíle a sjednocení tolika ras poslouží k usnadnění komunikace pravd, aby se mohly disponovat pro Království Nejvyššího Fiat. Proto tresty, k nimž došlo, nejsou ničím jiným než předehrou těch, které přijdou. Kolik dalších měst bude zničeno; kolik národů pohřbeno pod troskami; kolik míst pohřbeno a ponořeno do propasti. Živly se ujmou role svého Stvořitele. Má Spravedlnost už nemůže snést víc; Má Vůle chce zvítězit a ráda by zvítězila prostřednictvím lásky, aby nastolila Své Království. Člověk však nechce přistoupit k této Lásce, proto je nutné použít Spravedlnost."

A zatímco to říkal, ukázal obrovskou ohnivou vatru vycházející ze země, a ti, kdo byli v její blízkosti, byli tímto ohněm zasaženi a zmizeli. Vyděsila jsem se a modlím se a doufám, že se mé milované Dobro ukojí.

19. listopadu 1926

Jak se Božská Vůle trápí uprostřed tvorů a jak chce z tohoto stavu vyjít.

Můj vždy milovaný Ježíš, vtahující mě do své obdivuhodné Vůle, mi dal vidět a pocítit bolestné stavy, do nichž Ho nevděčnost tvorů staví, a vzdychaje zármutkem mi řekl: "Má dcero, bolesti Mé Božské Vůle jsou pro lidskou přirozenost nevýslovné a nepředstavitelné. Má Vůle je uvnitř všech tvorů, ale je v noční můře strašlivé a trýznivé agónie, protože místo aby jí dali vládu, aby v nich mohla uskutečňovat svůj život, drží jí potlačenou a nedávají jí svobodu jednat, dýchat, projevovat se. A tak lidská vůle svobodně jedná a dýchá, buší, jak chce, zatímco ta Moje je tu jen proto, aby jí sloužila, aby přispívala k jejich činům a zůstávala v jejich činech, mučivá, přidušená chřestěním agónie dlouhých staletí. Má Vůle se zmítá v nitru tvorů, v noční můře agónie tak trýznivé; a Jejimi zmatky jsou výčitky svědomí, zklamání, nezdary, kříže, únava života a všechno, co může ubohé tvory obtěžovat; protože je správné, že když udržují Božskou Vůli ukřižovanou a stále v chřestění agónie, Božská Vůle je volá svými zmatky, neschopna

činit jinak, neboť nemá vládu. Kdoví, jestli Jí, když se vrátí do sebe, při pohledu na neštěstí, které jim jejich zlá vůle přináší, nedopřejí trochu oddechu od Její trýznivé agónie.

Tato agónie mé Vůle je tak bolestná, že mé Lidství, které ji chtělo vytrpět v Getsemanské zahradě, dospělo až k tomu, že jsem hledal pomoc u samotných apoštolů - ale ani tam jsem se nedočkal; a křeč byla taková, že jsem potil živou krev. Cítil jsem, že se poddávám pod obrovskou tíhou agónie své Božské vůle, tak dlouhé a strašné, a tak jsem vzýval pomoc svého nebeského Otce a říkal Mu: "Otče, je-li to možné, ať mě tento kalich mine. Ve všech ostatních bolestech svého umučení, jakkoli byly kruté, jsem nikdy neřekl: "Je-li to možné, ať tato bolest pomine". Naopak, na kříži jsem volal: "Žízním" - žízním po bolestech. Ale v této bolesti agónie Nejvyšší Vůle jsem pocítil celou tíhu agónie tak dlouhé, celou trýzeň Božské Vůle, která se trápí v lidských pokoleních. Jaká bolest! Žádná bolest se jí nevyrovná.

Nyní chce Nejvyšší Vůle vyjít ven. Je unavená a za každou cenu chce vyjít z této tak dlouhé agónie; a slyšíte-li o trestech, o zhroutených městech, o zkáze, není to nic jiného než silné křeče Její agónie. Nemohouc ji déle snášet, chce, aby lidská rodina pocítila Její bolestný stav a to, jak silně se v ní svíjí, aniž by se kdokoli pohnul k soucitu s Ní. A tak využívá násilí a svým kroucením chce, aby cítili, že v nich existuje, ale už nechce být v agónii - chce svobodu, vládu, chce v nich uskutečňovat svůj život. Má dcero, jaký nepořádek ve společnosti, protože nevládne Má Vůle! Jejich duše jsou jako domy bez řádu - všechno je vzhůru nohama; zápach je tak strašný, že je horší než zetlelá mrtvola. A má Vůle se svou nesmírností, již není dáno ustoupit ani od jediného úderu srdce tvora, se trápí uprostřed tolika zla. To v obecném řádu; v tom zvláštním je toho ještě víc: v řeholnicích, v kléru, v těch, kteří si říkají katolíci, se má Vůle nejen trápí, ale je udržována ve stavu letargie, jako by neměla život. Ó, jak je to těžší! Ve skutečnosti se v agónii alespoň kroutím, mám východisko, dávám se slyšet jako existující v nich, i když se trápím. Ale ve stavu letargie je naprostá nehybnost - je to stav nepřetržitě smrti. A tak je vidět jen zdání - oděv náboženského života, protože udržují Mou Vůli v letargii; a protože ji udržují v letargii, jejich nitro je ospalé, jako by pro ně světlo a dobro nebylo. A pokud něco dělají navenek, je to prázdné od Božského Života a rozplývá se to v dýmu marnivosti, sebeucty, zalíbení se jiným tvorům; a já a má Nejvyšší Vůle, zatímco jsme uvnitř, odcházíme z jejich skutků.

Má dcero, jaká urážka. Jak rád bych, aby všichni pocítili mé nesmírné utrpení, neustálý rachot, letargii, do níž uvádějí Mou Vůli, protože chtějí konat své, a ne Mé - nechtějí Ji nechat vládnout, nechtějí Ji poznat. Proto chce Svým vrávoráním prolomit hráze, aby, nechtějí-li Ji poznat a přijmout skrze Lásku, poznali Ji skrze Spravedlnost. Unavena staletou agonii chce má Vůle vyjít ven, a tak připravuje dvě cesty: cestu triumfální, což jsou Její poznatky, Její zázraky a všechna dobra, která přinese Království Nejvyššího Fiat; a cestu Spravedlnosti pro ty, kdo Ji nechtějí poznat jako triumfální. Je na stvořeních, aby si zvolila cestu, kterou Ji chtějí přijmout."

20. listopadu 1926

Jak všechny božské atributy přebírají úřad tvořit v duši nové malé moře svých vlastností.

Obcházela jsem Stvoření podle svého obvyklého způsobu, abych v něm sledovala úkony Boží Vůle. Ale zatímco jsem to dělala, můj vždy milující Ježíš, který mi dával slyšet svůj nejsladší hlas v každé stvořené věci, mi řekl: "Kdo volá mou Lásku, aby buď moje Láska sestoupila do ní, nebo její vystoupila do mé, aby se spojily, vytvořily jednu jedinou lásku a daly mé Lásce

pole působnosti, aby v duši vzniklo nové malé moře její lásky? Moje Láska triumfuje a slaví, protože je jí dáno její východisko a pole působnosti."

Když jsem se přesunula do slunce, do nebe, do moře, slyšela jsem Jeho hlas, jak říká: "Kdo volá mé věčné světlo, mou nekonečnou sladkost, mou nesrovnatelnou krásu, mou neochvějnou pevnost, mou nesmírnost, aby se jim dvořil a dal jim pole působnosti, aby ve stvoření povstalo tolik moří světla, sladkosti, krásy, pevnosti, a ještě více - aby jim dal uspokojení, že nezůstávají nečinní, ale využívají malosti stvoření, aby v něm uzavřely všechny své vlastnosti? Kdo to tedy je? Ach! Je to malá dcera Naší vůle."

Když jsem pak slyšela, jak v každé stvořené věci říká: "Kdo Mě volá?", můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a přivínil mě celou k sobě a řekl mi: "Má dcero, když obcházíš Mou Vůli, abys Ji následovala v každé stvořené věci, všechny Mé vlastnosti slyší tvé volání a vstupují na pole, aby každá z nich vytvořila malé moře své kvality. Ó, jak triumfují, když se vidí činné - schopné utvořit své malé moře. Ale jejich nejvyšší potěšení a rozkoš vzrůstá v tom, že mohou ve stvoření tvořit svá moře lásky, světla, krásy, něhy, síly a ještě více. Moje Moudrost si počíná jako talentovaný Architekt a s obdivuhodnou vynalézavostí vkládá do její malosti své nesmírné a nekonečné kvality. Ó, jak duše, která žije v mé Vůli, souzní s mými vlastnostmi. Každá z nich se ujímá svého úřadu, aby upevnila svou božskou kvalitu. Kdybys věděla, jak velké dobro ti přináší následování mé Vůle ve všech jejích úkonech a jaká řemesla v tobě vykonává, i ty bys pocítila radost z nepřetržité hostiny."

Poté jsem pokračovala ve sledování Stvoření a všude jsem viděla ten věčný pohyb, který se nikdy nezastaví, a všude jsem si pomyslela: "Jak mohu ve všem následovat Nejvyšší Vůli, když ve všech věcech běží tak rychle? Nemám Její ctnost ani Její rychlost; proto musím zůstat pozadu, neschopna následovat Její věčné šumění ve všem. Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, všechny věci mají nepřetržitý pohyb, protože vyšly z Nejvyšší Bytosti, která obsahuje pohyb plný života; proto v důsledku toho měly všechny věci, které vyšly od Boha, obsahovat vitální pohyb, který nikdy nepřestává. Pokud ustane, znamená to, že ustane život. Podívejte se, vy sami máte ve svém nitru šumění, nepřetržitý pohyb. Ba co víc, Božství při stvoření tvora mu dalo podobu tří božských Osob; vložilo do něj tři pohyby, které měly neustále šumět, spojit se s oním neustálým pohybem a šuměním lásky jejich Stvořitele. A to jsou: pohyb tlukotu srdce, který nikdy nepřestává, krevní oběh, který vždy proudí, aniž by se kdy zastavil, dech, který se nikdy nezastaví. To v těle; v duši jsou ještě tři další pohyby, které neustále šumí: intelekt, paměť a vůle. Vše tedy spočívá v tom, abyste svůj pohyb udržovali spjatý s pohybem svého Stvořitele, abyste šuměli spolu s Jeho věčným pohybem. Tak budete následovat mou Vůli v jejím pohybu, který se nikdy nezastaví, v jejích činech, které nikdy nepřestanou, a přimějete svůj pohyb, aby se vrátil do lůna vašeho Stvořitele, který s takovou láskou očekává návrat svých děl, své lásky a svého šumění."

Při stvoření tvorů jedná Božství jako otec, který pro jejich dobro posílá své děti, jedno do města, druhé na pole, třetí přes moře - některé na blízké místo, jiné daleko, a každému dává úkol, který má splnit. Když je však posílá pryč, s napětím očekává jejich návrat; stále vyhlíží, zda se vrátí. Pokud mluví, mluví o svých dětech; pokud miluje, jeho láska běží k jeho dětem; jeho myšlenky letí k jeho dětem. Chudák otec, cítí se ukřižovaný, protože poslal své děti daleko od sebe, a touží po jejich návratu víc než po vlastním životě. A když - kéž by se to nikdy nestalo - se jich všech nebo jejich části nedočká zpět, je neutěšitelný; pláče a vydává nářky a výkřiky smutku, takové, že by vyhrkly slzy i těm nejhorším. A teprve pak se spokojí s tím, že když je vidí vrátit

se do svého otcovského lůna, přitiskne je na svou hrud', která hoří láskou k jeho dětem. Ach! Jak náš nebeský Otec, více než otec, vzdychá, hoří, zuří pro své děti, protože je vysvobodil ze svého lůna a čeká na jejich návrat, aby si je užil ve své milující náruči. Království Nejvyššího Fiat je přesně toto: návrat Našich dětí do Naší otcovské náruče. Proto po něm tolik toužíme."

Potom jsem se cítila celá ponořená do obdivuhodné Boží Vůle a v duchu jsem si říkala, jak velké dobro by bylo, kdyby všichni znali a naplňovali toto tak svaté Fiat, a jak velkou spokojenost by tím dali našemu Nebeskému Otcovi. A můj sladký Ježíš, pokračujíc v řeči, dodal: "Má dcero, při stvoření tvora, když jsme ho tvořili Svými stvořitelskýma rukama, jsme cítili radost, spokojenost vycházející z Našeho lůna, protože měl sloužit k udržování Naší zábavy na povrchu země a k Naší nepřetržité slavnosti. Když jsme tedy tvořili jeho nohy, mysleli jsme si, že mají sloužit Naším polibkům, protože mají uzavírat Naše kroky a být prostředkem našeho setkávání, abychom se společně bavili. Když jsme tvořili jeho ruce, mysleli jsme, že mají sloužit Naším polibkům a objetím, protože jsme v něm měli vidět opakovatele Našich skutků. Když jsme utvořili jeho ústa, jeho srdce, které měly sloužit jako ozvěna Našeho slova a Naší Lásky, a když jsme do něj naším dechem vlili život, vidouce, že tento život pochází od Nás - byl to život zcela Náš -, přivinuli jsme ho ke svému lůnu a políbili ho jako potvrzení Našeho díla a Naší Lásky. A aby se udržel celý v Našich krocích, v Našich dílech, v ozvěně Našeho slova a Lásky a života Našeho obrazu, který se do něj vtiskl, dali jsme mu Naši Božskou Vůli jako dědictví, aby ho zachovala tak, jak jsme ho vydali, aby mohl pokračovat v Našich zábavách, Našich láskyplných polibcích, Našich sladkých rozhovorech s dílem Našich rukou.

Když vidíme Naši Vůli ve stvoření, vidíme v ní Naše kroky, Naše díla, Naši Lásku, Naše slova, Naši paměť a intelekt, protože víme, že Naše Nejvyšší Vůle do ní nevpustí nic, co není Naše. Proto, jsouc Naší vlastní, dali jsme jí všechno - polibky, pohlázení, přizeň, lásku, něhu více než otcovskou - ani se Nám nechce držet se od ní byť jen na krok; tím spíše, že ani nejmenší vzdálenosti nemohou tvořit nepřetržité potěšení, ani vyměňovat si polibky, ani sdílet nejintimnější a nejtajnější radosti. Na druhé straně v duši, v níž nevidíme Naši Vůli, se nemůžeme bavit, protože nevidíme nic, co by Nám patřilo. Je v ní cítit taková disharmonie, taková nesourodost kroků, skutků, slov a lásky, že se sama staví do vzdálenosti od svého Stvořitele; a kdekoli vidíme, že není přítomen mocný magnet Naší Vůle, který Nás nutí téměř zapomenout na nekonečnou vzdálenost, jež existuje mezi Stvořitelem a stvořením, opovrhujeme se s ní bavit a naplnit ji Svými polibky a milostmi.

A tak člověk tím, že se vzdálil od Naší Vůle, přerušil Naše potěšení a zničil záměry, které jsme měli při utváření Stvoření, a teprve vláda Našeho Nejvyššího Fiat, nastolení Jeho Království, uskuteční Naše záměry a obnoví Naše potěšení na tváři země."

21. listopadu 1926

Ježíšova něha v okamžiku smrti člověka. Jak ten, kdo žije v Boží Vůli, má přednost přede vším.

Cítila jsem se celá utrápená kvůli náhlé smrti jedné z mých sester. Strach, že ji můj milovaný Ježíš nebude mít u sebe, trápil mou duši, a když přišlo mé Nejvyšší Dobro, Ježíš, řekla jsem Mu o své bolesti a On, celý dobrý, mi řekl: "Má dcero, neboj se, není tu snad má Vůle, která všechno vynahradí, samé svátosti a všechny pomoci, které mohou být poskytnuty ubohému umírajícímu? Mnohem více, když není vůle toho člověka, že nechce přijmout svátosti a

všechny pomoci Církve, které Ona jako matka dává v té krajní chvíli. Víš, že tím, že jsem ji náhle unesl ze země, mě má Vůle přiměla, abych ji obklopil něhou svého Lidství. Mé Srdce, lidské i božské, vložilo do pole působnosti má nejněžnější vlákna tak, že její vady, slabosti, vášně byly nahlíženy a zvažovány s takovou jemností něhy - nekonečné a božské. A když vkládám svou něhu do duše, nemohu se ubránit soucitu a nenechat ji přejít do bezpečného přístavu jako triumf něhy tvého Ježíše. A pak, copak nevíš, že tam, kde chybí lidská pomoc, je hojnost pomoci Božské? Obáváš se, že kolem ní nikdo nebyl, a pokud chtěla pomoc, neměla koho o ni požádat. Ach, má dcero, v tu chvíli lidské pomoci přestávají; nemají žádnou hodnotu ani účinek, protože umírající vstupuje do jediného a hlavního aktu se svým Stvořitelem a nikomu není dáno, aby do tohoto aktu vstupoval. A pak, pro toho, kdo není zvrácený, slouží náhlá smrt k tomu, aby zabránila ďábelskému jednání. Jeho pokušení a strachu, které do umírajícího s takovým uměním zasahuje, protože cítí, že jsou mu duše vytrženy, aniž by je mohl pokoušet nebo následovat. Proto to, co lidé považují za potupu, je mnohdy víc než milost."

Po těchto slovech jsem se celá odevzdala Nejvyšší vůli a můj sladký Ježíš, pokračuje v řeči, mi řekl: "Má dcero, ten, kdo žije v mé Vůli, má prvenství nad vším a nad všemi činy tvorů. Její čin je první v lásce před jejím Stvořitelem. Jestliže tedy ostatní tvorové milují, duše, která žije v mé Vůli, je první v milování; ostatní jsou někde druhí, někde třetí, někde čtvrtí, podle intenzity své lásky. Jestliže mě ostatní tvorové zbožňují, oslavují, modlí se ke mně, duše, která žije v mé Vůli, je první v tom, že mě zbožňuje, oslavuje, modlí se ke mně. A to je přirozené, protože má Vůle je životem a prvotním úkonem všech tvorů, proto ta, která v ní žije, se nachází ve svém prvotním úkonu a je první před Bohem, nad všemi tvory, koná všechny jejich úkony a koná všechny úkony, které oni nekonají. Královna nebes, která nikdy nedala život své vlastní vůli, ale měla svůj život plně v mé Vůli, má tedy po právu prvenství. Proto je Ona první v tom, že Nás miluje, že Nás oslavuje, že se k Nám modlí. Vidíme-li, že ostatní tvorové Nás milují, je to za láskou nebeské Královny; oslavují-li Nás a modlí se k Nám, je to za slávou a modlitbami Té, která má primát, a tedy i vládu nade vším. Jak krásné je vidět, že když Nás tvorové milují, Ona se nikdy nevzdává svého prvenství v lásce. Ba co víc, Ona se staví na první místo jako prvotní čin a nechává kolem Majestátu proudit moře své lásky tak, že ostatní tvorové zůstávají se svými malými kapkami lásky za mořem lásky Nebeské Maminky; a tak je to i se všemi ostatními činy. Ach, má dcero, žít v Mé Vůli je slovo, ale je to slovo, které váží tolik jako věčnost - je to slovo, které objímá všechno a všechny."

23. listopadu 1926

Hrozby trestů. Jak život v Boží Vůli tvoří pravé Slunce. Z čeho se toto Slunce skládá.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se zjevil v mém nitru, Jeho tvář se vyklonila z nitra mé hrudi, Jeho oči jiskřily světlem a dívaly se do dálky. I já jsem se dívala do tohoto světla a viděla jsem, jak se řeky rozlévají, moře se vzdouvají a vystupují ze svých břehů, lodě jsou smeteny, města zatopena vodou, bouře smetou vše, co do nich bylo vloženo, a mnoho dalších zel, která si sice na jednom místě zdánlivě oddechnou, ale na jiných místech znovu nabývají své zuřivosti. Ó, jak děsivé bylo vidět vodu, vítr, moře a zemi, jak se vyzbrojují Boží spravedlností, aby zasáhly ubohá stvoření. Modlila jsem se tedy ke svému Nejvyššímu Dobru, aby se uklidnilo a odvolalo příkaz k vykonávání spravedlnosti, který těmto živlům dal. A můj sladký Ježíš mi hodil ruce kolem krku a pevně mě k sobě přitiskl a dal mi pocítit svou Spravedlnost. Cítila jsem, že se poddávám, a můj sladký Ježíš mi s povzdechem řekl: "Má

dcero, víc už nemohu, je nutné, aby moje Spravedlnost šla svou cestou. Ty se neznepokojuj tím, co vidíš, ale raději se věnuj Království věčného Fiat." A tak jsem se vrátila do svého pokoje.

Zůstala jsem trpět a trápit se kvůli velkému zlu, které nastane, a odevzdala jsem se do obdivuhodné Vůle mého Ježíše, uzavřela jsem v ní všechny myšlenky, pohledy, slova, skutky, kroky a údery srdce, aby všichni milovali a prosili spolu se mnou, aby Království Nejvyššího Fiat brzy přišlo a rychle se ustavilo uprostřed lidských pokolení. A mé milované Dobro, pokračujíc v řeči, dodalo: "Má dcero, život v mé Vůli tvoří pravé Slunce mezi nebem a zemí. Jeho paprsky, sahající až na dno, pronikají do každé myšlenky, pohledu, slova, práce a kroku; a svazujíc je svým světlem, vytváří kolem sebe korunu a udržuje ji pevně v sobě, aby jí nic neuniklo. Jeho paprsky, které se táhnou vzhůru, obklopují celé nebe, všechny blažené; a když je všechny poutají svým světlem, nic jim neunikne, takže toto slunce může vítězoslavně říci: "Obklopuji všechno, nic mi nechybí z děl mého Stvořitele a ze všeho, co Mu patří. Svými křídly světla se rozkládám nad vším, vše objímám, nad vším triumfuji - dokonce i nad svým Věčným Stvořitelem, protože ve světle Jeho Vůle není nic, co by On chtěl a co bych Mu nepřineslo, není činu, který bych pro Něj neudělalo, není lásky, kterou bych Mu nedalo. Se svými křídly světla, která mi uděluje můj Věčný Fiat, jsem pravým králem, který investuje do všeho a vládne všemu.

Kdo se kdy může vzepřít slunečním paprskům nebo se od nich osvobodit, když je venku? Síla světla je neodolatelná; kamkoli se rozšíří, nikdo nemůže uniknout jeho kontaktu, který se jich dotýká svými polibky světla a tepla a vítězně je udržuje investované pod dojmem svého světla. Možná se najdou tací, kteří mu z nevděčnosti nevěnují pozornost a neřeknou ani "děkuji", ale světlo si nevšímá ani toho; naopak, věnuje pozornost svému úkolu světla a zůstává pevné v rozdávání dobra, které má. Tím spíše, že Slunce mé vůle není jako slunce, které lze spatřit na nebeské klenbě a jehož sféra světla je omezená. Kdyby tato sféra byla tak velká, že by se rozprostírala natolik, že by tvořila druhé nebe, země by při svém otáčení stále nacházela své slunce, a proto by tma a noc nemohly investovat do země; stejně jako nikdy neztrácí ze zřetele nebesa, která se rozprostírají všude, nikdy by neztratila ze zřetele slunce, a tak by pro zemi bylo vždy denní světlo.

Nyní Slunce mé vůle, jeho sféra, není omezeno, a proto má svůj plný den. A tak ta, která v Něm žije, zahrnuje všechny časy, všechny generace a investuje činy všech, tvoří jeden jediný čin, jednu jedinou lásku a jednu jedinou slávu pro svého Stvořitele. Víte však, z čeho se skládá toto Slunce mé Nejvyšší vůle? Mé atributy jsou paprsky tohoto Slunce, které, ačkoli se mezi sebou liší svými vlastnostmi a úkolem, který zastávají, jsou ve své podstatě světlem; a má Vůle, spojující světlo, které předpokládá všechna tato světla dohromady, je vládcem všech mých atributů. Proto, když si tvorové zaslouží, aby byli zasaženi, řídím světlo své Spravedlnosti a ono zasahuje tvory, hájíc má práva."

27. listopadu 1926

Jak ten, kdo plní poslání, může být nazýván matkou; a aby mohl být nazýván dcerou, musí v něm být zplozen. Jak jsou ostatní svátosti světlem, zatímco svátost Boží vůle je Sluncem. Jak je základem této Svátosti Lidství našeho Pána.

Byla jsem celá opuštěná v náručí obdivuhodné Vůle a prosila jsem svého sladkého Ježíše, aby využil úkonu Svě Moci, aby Nejvyšší Vůle mohla upoutat lidská pokolení; a připoutat je k

Sobě, aby mohla vytvořit Své první děti, po nichž tolik touží. A mé Nejvyšší Dobro, pohybující se v mém nitru, mi řeklo: "Má dcero, když má někdo zvláštní poslání, nazývá se tato osoba matkou nebo otcem. Kdo pochází z tohoto splněného poslání, může být nazýván dcerou této matky. Pravá matka znamená nosit ve svém lůně plod, tvořit jej vlastní krví, snášet bolesti, oběti, a je-li to nutné, vystavit vlastní život, aby plod ve svém lůně živila. Když toto zrození v jejím lůně dozraje a vyjde na světlo, pak se spravedlivě, právem a s rozumem toto zrození nazývá synem a ta, která ho zrodila, matkou. Proto, aby člověk mohl být matkou, je třeba nejprve zformovat všechny údy ve vlastním nitru - zplodit je ve vlastní krvi, a činy těchto dětí musí být zrozeny ze samotného srdce jejich matky.

Nyní, má dcero, abys mohla být dcerou mé Vůle, byla jsi v ní vybrána, v ní jsi byla zformována. A při tvém formování do tebe světlo, láska mé Vůle, více než krev, vstúpila své způsoby, svůj postoj, své působení, díky čemuž jsi objala všechny a všechno. To je tak pravdivé, že jelikož jsi zrozená z Něj, nazývá tě nyní "novorozencem mé Vůle", nyní "mou malou dcerou". Nyní může děti mé Vůle zplodit jen ten, kdo byl z ní zplozen; proto budeš matkou zplození jejich dětí."

A já: "Můj Ježíši, co to říkáš? Nejsem dobrá v tom, abych byla dcerou - jak mohu být matkou?"

A Ježíš: "Přesto z tebe musí vzejít pokolení těchto dětí. Která matka tolik trpěla? Která byla čtyřicet a více let upoutána na lůžko z lásky k tomu, aby v sobě nechala utvořit plod a dala světlu pokolení svých dětí? Nikdo. Která matka, jakkoli dobrá, obětovala celou svou existenci až do té míry, že v sobě uzavřela myšlenky, úder srdce, skutky, aby se vše znovu uspořádalo v plod, který nosila, a chtěla mu dát život - ne jednou, ale tolikrát za tolik činů, kolik činí její dítě? Nikdo. Což ty sama v sobě necítíš pokolení těchto dětí, když sleduješ jejich myšlenky, slova, skutky, kroky, abys je všechny znovu uspořádala v mé Vůli? Necítíš, že bys chtěla dát život každému z nich, pokud poznají mou Vůli a obnoví se v ní? Všechno, co děláš ve svém nitru a trpíš, není nic jiného než formace a zranění tohoto zrození, celého nebe. Proto jsem ti mnohokrát řekl: tvé poslání je veliké, nikdo se mu nemůže vyrovnat a je třeba nejvyšší pozornosti."

Tehdy jsem se cítila tísněna, protože mi bylo napsáno, že ctihodný otec Di Francia nechává tisknout vzpomínky na mé dětství i vše, co následuje, a ve svém zármutku jsem řekla svému milovanému Ježíši: "Má lásko, podívej se, o co jim jde - dávají poznat, co jsi mi řekl o ctnostech a o Tvé rozkošné Vůli, a vkládají i to, co se týká mě samotné. Nanejvýš by to měli udělat až po mé smrti - ne teď. Jen pro mne byl ten zmatek a ten nejvyšší zármutek; pro ostatní - ne. Ach! Ježíši, dej mi sílu, abych i v tomhle plnila tvou svatou Vůli. A Ježíš, svíraje mě v náručí, aby mi dal sílu, všechnu dobrotu, mi řekl: "Má dcero, netrap se tolik. Musíš vědět, že ostatní svátosti jsou malá světla, která se tvoří v duši, a tato světla podléhají růstu, úbytku, a dokonce i zhasnutí; proto není správné vydávat je v tisk a zveřejňovat, dokud člověk ještě žije v čase, ale to světlo již nepodléhá zhasnutí přechodem do druhého života. Jaký dojem by člověk udělal, kdyby se dozvěděl, že toto světlo již neexistuje?"

Na druhé straně svátost života v mé vůli není světlo, nýbrž slunce; proto nepodléhá ani ochuzení o světlo, ani vyhasnutí. Kdo se kdy může dotknout slunce? Kdo mu může vzít byt' jen jedinou kapku světla? Nikdo. Kdo může uhasit jediný atom jeho žáru? Kdo ho může přimět, aby sestoupilo byt' jen o tisícinu ze svého místa, z výšky, v níž vládne a ovládá celou zemi? Nikdo. Kdyby nebylo Slunce mého nejvyššího Fiat, nedovolil bych tisk a zveřejnění. Místo toho spěchám, protože dobro, které může vykonat Slunce, nemůže vykonat světlo. Ve skutečnosti

je dobro světla příliš omezené a ani nepřináší velké dobro, pokud se projeví, ani nezpůsobuje velkou škodu, pokud se neprojeví. Dobro slunce naopak zahrnuje všechno; působí dobro všem a nenechat ho vyjít co nejdříve je velká škoda, zatímco nechat ho vyjít třeba o den dříve je velké dobro. Kdo může říci, jaké dobro může přinést slunečný den? Tím spíše se Sluncem mé věčné vůle. Proto čím větší je zpoždění, tím více slunečných dnů je odňato tvorům a tím více dnů je odňato Slunci, omezujícímu své paprsky v Naší nebeské vlasti."

Ale navzdory všem Ježíšovým výrokům můj útlak pokračoval a mou ubohou mysl skličovalo pomýšlení, že moje ubohá bezvýznamná existence - která si zasloužila být pohřbena, aniž by si někdo všiml, že jsem byla na zemi - má být vložena pod oči a do rukou kdoví kolika lidí. Můj Bože, můj Bože - jaký smutek. Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš se zjevil v mém nitru, jako by jeho svaté Lidství bylo základem v mé ubohé a malé duši. Pokračoval v řeči a řekl mi: "Má dcero, nenech se rozptýlit. Copak nevidíš, že základ Království mého věčného Fiat v tobě tvoří mé kroky, mé skutky, mé srdce drásající se láskou ke cti mé Vůle, mé vroucí vzdechy a horoucí slzy mých očí? Celý můj život leží v tobě, aby tvořil základ; proto se nesluší, aby tvá malá práce nad tímto základem, tak pevným a tak svatým, byla konána roztržitě nebo aby tvé obchůzky v Nejvyšší Vůli byly zastíněny. Ne, ne, má dcero, to v tobě nechci. Neboj se, zůstaneš pohřbena v Slunci mé Vůle. Kdo jiný než Ona tě bude moci zastínit tak, že ti nikdo nebude věnovat pozornost? Slunce Nejvyššího Fiat bude mít velkou péči, aby se tak, jak je malá lampa tvé duše obklopena Jeho paprsky, Slunce mohlo objevit a lampa mohla zůstat skryta v Něm. Proto buď v klidu, chceš-li, aby tvůj Ježíš byl spokojený; všechno svěř Mně a Já se o všechno postarám."

29. listopadu 1926

Jak se Nejvyšší vůle z Královny stává služebnicí lidské vůle, protože jí nedovolí vládnout.

Pokračujíc ve svém obvyklém odevzdání se v obdivuhodné Vůli, zpřítomnilo se celé stvoření, v němž Nejvyšší Vůle proudila, dominovala a triumfovala jako světlo a prvotní život, a to ve velkých věcech stejně jako v těch nejmenších. Jaké okouzlení, jaký řád, jaká vzácná krása, jaká harmonie mezi nimi, protože jedna je Vůle, která je ovládá a proudíc v nich je spojuje tak, že jedna bez druhé nemůže být. A můj sladký Ježíš, přerušiv můj úžas, mi řekl: "Má dcero, má Vůle zůstala jako působící život v každé stvořené věci, aby svobodně vládla svým plným triumfem. Tak má na starosti život světla a žáru slunce, život své nesmírnosti a mnohosti svých děl v nebesích, své moci a své spravedlnosti v moři. Má Vůle se totiž nepodobá vůli tvorů, kteří, i kdyby chtěli, nemají-li ruce, nemohou pracovat, nemají-li nohy, nemohou chodit, jsou-li němí nebo slepí, nemohou mluvit ani vidět. Má vůle naopak koná všechny úkony v jediném činu: zatímco pracuje, chodí; zatímco má všechny oči, aby se dívala, zároveň má všechny hlasy, aby mluvila, a to s takovou výmluvností, že se jí nikdo nemůže vyrovnat. Mluví v hromovém řevu, v blesku, ve svištění větru, v bouřlivých vlnách moře, v malém ptáčkovi, který zpívá. Mluví všude, aby každý mohl slyšet její hlas - tu silný, tu sladký, tu hřmící. Má Vůle - jak jsi obdivuhodná! Kdo může říci, že miloval tvory tak jako Ty, má Vůle?"

Mé lidství - ach! jak zůstává za Tebou. Já zůstávám zastíněn v Tobě a Ty zůstáváš ve svém díle, které nemá začátek, ani nikdy nekončí. Jsi stále na svém místě, dáváš život všem stvořeným věcem, abys přinesl svůj život tvorům. Ach! kdyby všichni věděli, co pro ně dělá,

jak moc všechny miluje, jak Jeho vitální dech dává život všem - ach! jak by Ho milovali-mé lidství a všichni by se tlačili kolem mého věčného Fiat, aby přijali život, který jim chce dát.

Ale víš, má dcero, proč se má Nejvyšší Vůle zanechala ve všech stvořených věcech, panuje a je životem a v každé věci koná svůj odlišný úkol? Protože měla sloužit sama sobě - své vlastní Vůli, která měla mít život a vládu ve stvoření, pro něž všechny věci stvořila. Jednala jako král, který, když si chce vytvořit sídlo, v němž by mohl vládnout a mít svůj příbytek, utváří mnoho místností a umísťuje mnoho světél, aby v něm nepanovala tma. Umísťuje malé fontánky s nejsvěžejší vodou; umísťuje hudbu pro pobavení; své sídlo nechává obklopit příjemnými zahradami - zkrátka umísťuje vše, co ho může učinit šťastným a co je hodno jeho královské moci. Jako král musí mít své služebnictvo, své ministry, své vojáky. A co se stane? Ti krále popírají; takže místo aby král byl tím, kdo vládne, vládnou služebníci, ministři, vojáci. Jaký by to nebyl zármutek tohoto krále, kdyby viděl, že jeho díla neslouží jemu, ale s nespravedlností slouží jeho služebníkům; a on sám je nucen být služebníkem svých služebníků, protože když služba, dílo slouží sobě samému, nelze se nazývat služebníkem.

Nuže, má Vůle chtěla sloužit sama sobě ve stvořeních, a proto více než vznešenou královnu zanechala sebe ve všech stvořených věcech, aby nic nechybělo její královské moci královny ve stvoření. Nebylo nikoho jiného, kdo by mohl mé Vůli důstojně sloužit, než mé Vůle samotné; ani by se nepřizpůsobila tomu, aby jí sloužili služebníci, protože nikdo by neměl její vznešené a božské způsoby, aby jí sloužil.

Nyní naslouchej velkému zármutku mé Nejvyšší Vůle; je správné, abys ty, která jsi Její dcerou, poznala zármutek své Matky, své Královny a Toho, kdo je tvým Životem. Ve Stvoření působí jako služebník služebníkům; slouží lidské vůli, protože ta Moje ve stvořeních nevládne. Jak těžké je sloužit služebníkům, a to po mnoho staletí. Jak se duše vzdaluje Mé Vůli, aby konala svou vlastní, staví Mou Vůli do služebné pozice ve Stvoření. Proto je Její zármutek veliký - z Královny se stává služebnice - a není nikoho, kdo by mohl utišit zármutek tak hořký. Jestliže nadále zůstává ve Stvoření, aby sloužila služebníkům, je to proto, že čeká na své děti; čeká na dobu, kdy Její díla budou sloužit dětem jejího věčného Fiat, které, nechávající Ji vládnout a ovládat ve svých duších, jí umožní sloužit své vlastní ušlechtilosti. Ach! teprve tyto děti zmírní smutek tak dlouhý a hořký; osuší Jeho slzy tolika staletí otroctví; vrátí Mu práva Jeho královské moci. Proto je tak nutné, aby se o mé Vůli vědělo - co dělá, co chce, jak je vším a obsahuje všechna dobra, a o Jejím neustálém smutku, protože Jí nedovolují vládnout."

Po těchto slovech zůstala má mysl tak zasažena smutkem Nejvyšší Vůle, že když před mou myslí stále stálo celé Stvoření, k mému nejvyššímu zármutku jsem viděla tuto vznešenou Královnu zahalenou v každé stvořené věci a sloužící všem tvorům. Působila jako služebnice ve slunci, sloužila jim tím, že jim dávala světlo a teplo; působila jako služebnice ve vodě, nabízela jim ji ke rtům, aby uhasila jejich žížeň; působila jako služebnice v moři, nabízela jim ryby; působila jako služebnice v zemi, dávala jim plody, pokrmy všeho druhu, květiny a mnoho dalších věcí. Celkově jsem Ji viděla ve všech věcech zahalenou smutkem, protože pro Ni nebylo slušné sloužit tvorům. Naopak, neslušelo se Její vznešenosti královny, aby se chovala jako služebnice nevděčných a zvrácených tvorů, kteří Její služebnosti využívali, aniž by se na Ni podívali, aniž by Jí poděkovali nebo přispěli nějakou odplatou, jak se to obvykle dělá se služebníky. Kdo může říci, co jsem pochopila z tohoto zármutku věčného Fiat, tak dlouhého a intenzivního?

Ale zatímco jsem plavala v tomto smutku, můj zbožňovaný Ježíš vyšel z mého nitra a přitiskl mě k sobě, celý něžný, řekl mi: "Má dcero, pro mou Nejvyšší Vůli je velmi smutné a ponížující působit jako služebnice tvorů, kteří ji v sobě nenechávají vládnout, ale mnohem oslavenější a šťastnější se bude cítit v těch, kteří ji nechají vládnout. Podívej se na Ni v sobě - jak je šťastná, že ti může sloužit. Vládne v tobě, když píšeš, a cítí se poctěná a šťastná, že ti může sloužit tím, že při psaní vede tvou ruku, abys mohla na papír napsat slova, jimiž bys Ji mohl dát poznat. Dává ti ve tvé mysli do služeb svou svatost, aby ti podávala myšlenky, pojmy, nejněžnější příklady, které se týkají mé Nejvyšší Vůle, aby otevřela své cesty uprostřed tvorů, aby utvořila své Království. Slouží tvému zraku, aby tě nechala dívat se na to, co píšeš, tvým ústům, aby tě živila slovy, tvému srdci, aby ho nechala rozechvět Svou vlastní Vůlí. Jaký rozdíl! S radostí ti slouží, protože slouží sobě samé - slouží k utváření svého Života; slouží poznání sebe sama, své vlastní svatosti; slouží k utváření svého Království. Má Vůle v tobě vládne, zatímco se modlíš, a slouží ti tím, že tě nechává létat v Sobě, aby ti umožnila konat Své skutky a aby ti umožnila zmocnit se Svých dober. Tento způsob služby mé Vůle je slavný, triumfální, dominantní a trpěl by jen tehdy, kdyby duše nenechala Ji sloužit úplně a ve všem."

3. prosince 1926

Lamentace k Ježíši. Ježíš uklidňuje Luisu. Jak lidská vůle klade vzdálenost mezi Boha a duši. Jak jsme paprsky světla, které vyšly od Boha. Jak je Ježíšovo uvěznění symbolem vězení lidské vůle.

Pokračujíc ve své obvyklé odevzdanosti v mém obdivuhodném Nejvyšším Fiat, jsem úzkostlivě toužila po svém nejvyšším Dobru, Ježíši. V tom nekonečném světle věčné Vůle, jehož hranice nelze dohlédnout - ani kde začínají, ani kde končí -, jsem celým svým zrakem sledovala, zda najdu Toho, po němž tolik toužím. A Ježíš, aby utišil můj neklid, vyšel z mého nitra, a když jsem Ho spatřila, řekla jsem Mu: "Má Lásko, jak mě nutíš bojovat a vzdychat po Tvém návratu - Ty opravdu čekáš na okamžik, kdy už nemohu nic snést. Jak jasně to ukazuje, že už mě nemiluješ jako dřív. Přesto jsi mi řekl, že mě budeš milovat stále víc a víc a že beze mne nikdy nebudeš, a teď mě opouštíš, možná i na celý jeden den - oběť bolesti a pod tlakem svého nedostatku, opuštěnou a zcela osamocenou."

A Ježíš mě přerušil a řekl mi: "Já tě neopouštím. Je to tak pravda, že vždycky z tvého nitra vycházím, abych s tebou trávil čas, a pokud Mě vždycky nevidíš, dělám to proto, abych ti dal prostor k následování toho jediného úkonu Mé Vůle, který obsahuje všechny úkony dohromady. Nevidíš, že světlo Mé Nejvyšší Vůle proudí z tvého nitra, z tvých úst, z tvých očí, z tvých rukou, z tvých nohou - z celé tvé bytosti? A protože Mě v tobě zastírá, nevidíš Mě vždy, protože to světlo je nekonečné - což mé samotné Lidství není -, má sílu Mě zastínit, a Já si užívám tohoto zastínění své Nejvyšší Vůle a z tvého nitra vidím tvůj let, tvé činy v Božském Fiat. Kdybych se učinil stále viditelným, abys se Mnou trávila čas a těšila se z Mé sladké a milé přítomnosti, zabývala by ses Mým Lidstvím, vylévala by sis lásku se Mnou a Já s tebou a neměla bys to srdce Mě opustit, abys sledovala let Mé Vůle ve Stvoření a v samotných činech, které Mé Lidství vykonalo ve Vykoupení. Proto, abych tě přiměl splnit poslání, které ti bylo svěreno, abych tě učinil svobodnější, zůstávám v tobě skrytý, abych sledoval tvé samotné skutky ve věčném Fiat.

Nepamatuješ si, že to bylo řečeno právě mým apoštolům - že je nutné, aby se odpoutali od mého Lidství, které velmi milovali a bez kterého nemohli být? Ve skutečnosti, dokud jsem žil na zemi, se ode Mne neodloučili, aby šli po celém světě hlásat evangelium a zvěstovat můj příchod na zem. Ale po mém odchodu do nebe, vloženém Božským Duchem, dostali sílu opustit svůj kraj, aby zvěstovali dobra Vykoupení a z lásky ke Mně položili i vlastní život. Mé Lidství by tedy bylo překážkou pro poslání mých apoštolů. Neříkám, že se to děje tobě, protože tato překážka mezi tebou a Mnou neexistuje. Ve skutečnosti překážka vzniká, když jsou dvě bytosti oddělitelné; když se však dvě bytosti ztotožní jedna s druhou natolik, že jedna žije v druhé, překážka končí, protože kamkoli jde jedna, je i druhá. Jsouce tedy spolu, není třeba žádného úsilí, aby člověk šel, kam chce, protože milovaný je v něm, aby ho všude následoval. Říkám jen, že často dochází k zatmění kvůli silnému světlu mé Vůle, která, ovládajíc tě a samotné mé Lidství v tobě, nás zatmívá a nutí tě následovat její činy. To neznamená, že už tě nemiluji jako dříve a že mohu být bez tebe - to vůbec ne. Naopak, má Vůle ti dává věčnou a úplnou lásku tvého Ježíše a staví se kolem mne svým světlem jako zdí a nedovoluje, abych se od tebe byl jen na okamžik vzdálil.

Víš, co klade vzdálenost mezi Boha a duši? Lidská vůle! Každý její čin je jedním krokem vzdálenosti mezi Stvořitelem a stvořením. Čím více lidská vůle působí, tím více se vzdaluje od Toho, který ji stvořil; ztrácí Ho z dohledu; rozkládá se od svého původu; přerhává každé pouto s nebeskou rodinou. Představme si, že by se sluneční paprsek mohl odpoutat od středu své sféry: jak se vzdaluje od Slunce, cítí, že ztrácí světlo; a pokud se vzdálí natolik, že Slunce zcela ztratí z dohledu, ztratí tento paprsek veškeré své světlo a promění se v temnotu. Tento paprsek, proměněný v temnotu, v sobě cítí pohyb, život, ale již není schopen vydávat světlo, protože žádné nemá; proto je jeho pohyb, jeho život, schopen pouze šířit hustou tmou. Taková jsou stvoření - paprsky světla, které vyšly ze sféry Slunce Božství: jak se vzdalují od mé Vůle, vyprazdňují se ze světla, protože mé Vůli bylo dáno, aby v těchto paprscích zachovala světlo; tak se mění v temnotu. Ach! kdyby všichni poznali, co to znamená neplnit mou Vůli - ach! jak by byli pozorní, aby do sebe nenechali vstoupit jed lidské vůle, ničitele všeho dobra."

Poté jsem následovala svého vášnivého Ježíše v Jeho bolestném vězení. Přivázan ke sloupu barbarským způsobem, jakým Ho spoutali, nemohl stát pevně opřen o sloup - ale visel, s nohama pokrčenýma a přivázanýma k němu; tak se posouval tu napravo, tu nalevo. A já, držíc se Jeho kolen, abych Ho přiměla stát pevně, jsem mu upravila vlasy, celé rozčuchané, které dokonce zakrývaly Jeho rozkošnou Tvář - na níž nechyběly ani sliny, jimiž Ho tak ušpinili. Ach, jak ráda bych Ho rozvázala, abych Ho vysvobodila z té polohy, tak bolestné a ponižující. A můj vězeň Ježíš, celý ztrápený, mi řekl: "Má dcero, víš, proč jsem se během svého utrpení nechal zavřít do vězení? Abych osvobodil člověka z vězení lidské vůle. Podívej se, jak strašné je mé vězení. Bylo to úzké místo, které sloužilo k tomu, aby se do něj vešly odpadky a výkaly tvorů, takže tam byl nesnesitelný zápach, hustá tma - nenechali mi ani malou lampu. Moje poloha byla nesnesitelná - špinavá od slin, rozčuchané vlasy, utrpení ve všech končetinách, spoutaný jsem nebyl ani vzprímený, ale ohnutý. Nemohl jsem si nijak pomoci, dokonce ani odstranit vlasy z očí.

Toto mé vězení je věrným obrazem vězení vytvořeného lidskou vůlí tvorů. Zápach, který z něj vychází, je příšerný, temnota je hustá, mnohdy jim nezbyvá ani malá lampička rozumu. Jsou stále neklidní, vyšinutí, špinaví nejubožejšími vášněmi. Ach, jak moc by se mělo nad tímto vězením lidské vůle plakat. Jak živě jsem v tomto vězení cítil zlo, které způsobilo tvorům. Můj zármutek byl tak velký, že jsem proléval hořké slzy a prosil jsem svého nebeského Otce, aby

tvory z tohoto vězení, tak potupného a bolestného, vysvobodil. Modli se i ty spolu se mnou, aby se tvorové mohli osvobodit od své vůle."

6. prosince 1926

Smlouva mezi Ježíšem a duší. Jak může být čin nazván dokonalým pouze tehdy, když v něm vládne Boží Vůle.

Dnes ráno se mi zdálo, že můj vždy milý Ježíš mě nenutí tolik bojovat o Jeho příchod, naopak, zůstal se mnou dlouho, což už tak dlouho nedělal. Ve skutečnosti, pokud nyní přijde, je jeho malá návštěva vždy velmi krátká, ani mi nedá čas, abych mu něco řekla. On sám říká, co mi chce říci, nebo mluví a mluví s nekonečným světlem své Vůle, a to natolik, že sám Ježíš zůstává v tomto světle zastíněn a já s ním. Tak se ztrácíme z dohledu, protože to světlo je tak silné a oslňující, že ho malost a slabost mého zraku nemůže udržet; proto ztrácím všechno - i Ježíše. Nyní, když byl se mnou, byly záchvěvy Jeho lásky tak intenzivní a četné, že Jeho Srdce bilo velmi silně. Naklonil Svou hrud' k mé a dal mi pocítit své vroucí úder srdce; přiblížil Své rty k mým a vlil do mě část toho ohně, který Ho spaloval. Byla to tekutina, která se sice podobala tekutému ohni, ale byla velmi sladká, avšak takové sladkosti, kterou nelze popsat. Avšak mezi těmi pramínky, které se mi vlévaly do úst a vycházely z Jeho úst jako mnoho malých pramínků, bylo i několik hořkých pramínků, které lidská nevděčnost poslala hluboko do Srdce mého sladkého Ježíše. To vše Ježíš už dlouho nedělal, zatímco dříve to dělal téměř každý den.

Nyní, poté, co se se mnou vyřil, poté, co do mě vlil to, co měl ve svém nejsvětějším Srdci, mi řekl: "Má dcero, musíme uzavřít smlouvu, že ty nesmíš dělat nic beze mne a já nesmím dělat nic bez tebe."

A já: "Má lásko, to je krásné, miluji tuto smlouvu - nedělat nic bez Tebe. A když nepřijdeš, co mám dělat? Tak musím zůstat nečinná a nic nedělat; a pak do mě vložíš svou Vůli a já nejsem schopna chtít nic jiného než to, co chceš Ty. A tak vždycky zvítězíš Ty a uděláš, co chceš - a beze mne. A Ježíš, samá dobrota, pokračoval: "Má dcero, když nepřijdu, nesmíš zůstat, aniž bys něco dělala - ne, ne; musíš pokračovat v tom, co jsme spolu dělali - co jsem ti řekl, že chci, abys dělala. To není děláním věci beze Mne, protože to už přešlo mezi Mnou a tebou a zůstává to, jako bys to dělala stále společně se Mnou. A pak, nechceš snad, abych vždycky zvítězil? Vítězství tvého Ježíše je tvým ziskem; takže když vyhraješ, prohraješ; když prohraješ, vyhraješ. Buď si však jistá, že bez tebe neudělám nic. Proto jsem do tebe vložil svou Vůli a spolu s ní i své Světlo, svou Svatost, svou Lásku, svou Sílu - abys, chceš-li mé Světlo, mou Svatost, mou Lásku, mou Sílu, v nich mohla vládnout a vzít si Světlo, které chceš, a Svatost, Lásku, Sílu, které chceš mít. Jak krásné je vidět, jak se zmocňujete mých panství, díky nimž bez vás nedosáhnu ničeho. Tyto smlouvy mohou uzavírat pouze s těmi, v nichž má Vůle dominuje a vládne."

Poté, když jsem potom konala své obvyklé úkony v Nejvyšším Fiat, pomyslela jsem si, že bych chtěla svou malou lásku, svou skrovnou adoraci a vše, co bych mohla udělat, skrýt do prvních úkonů, které Adam vykonal, když vlastnil jednotu světla Boží Vůle, a do úkonů Královny Maminky, které byly všechny dokonalé. A můj zbožňovaný Ježíš dodal: "Má dcero, teprve tehdy lze jeden úkon nazvat dokonalým, když v sobě uzavírá všechny ostatní úkony dohromady. Pouze Má Vůle v sobě uzavírá tento dokonalý čin: zatímco Má Vůle koná pouze jeden čin, z tohoto jediného činu se uvolňují všechny možné představitelné činy, které existují

v nebi i na zemi. Tento jediný čin mé Vůle je symbolizován pramenem: zatímco pramen je jediný, tryskají z něj moře, řeky, oheň, světlo, nebe, hvězdy, květiny, hory a země. Vše pochází z tohoto jediného pramene. Nuže, Adam ve stavu nevinnosti a velikost svrchované Královny, tím, že ovládli mou Vůli, pokud milovali, v této lásce uzavřeli adoraci, slávu, chválu, požehnání, modlitbu. V jejich nejmenším úkonu nic nechybělo; proudila v něm mnohost vlastností jediného úkonu mé Nejvyšší Vůle, který je přiměl obsáhnout vše, takže svému Stvořiteli dali vše, co Mu náleží, v jediném úkonu. Pokud tedy milovali, zbožňovali; pokud zbožňovali, milovali. Ojedinělé úkony, které neobjímají všechny úkony dohromady, nelze nazvat dokonalými úkony - jsou to skrovné úkony, které dávají z lidské vůle. A proto pouze ve Fiat může duše nalézt pravou dokonalost svých úkonů a nabídnout božský úkon svému Stvořiteli."

8. prosince 1926

Jak ten, kdo žije v Boží vůli, je ozvěnou a malým sluncem. Jak tyto spisy pocházejí ze Srdce našeho Pána. Skutky Našeho Pána jsou závoje, které zakrývají vznešenou Královnu Boží Vůle.

Prováděla jsem své obvyklé úkony ve věčné Vůli a můj vždy milý Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, ty jsi Naše ozvěna. Když vstupuješ do Naší Vůle, abys milovala, chválila, prosila o příchod Našeho Království, slyšíme v tobě ozvěnu Naší Lásky, ozvěnu Naší slávy, ozvěnu Našeho Fiat, které chce přijít na zem, aby kralovalo, které chce být vzýváno a znovu vzýváno a tlačeno, aby přišlo kralovat na zem, jako to dělá v nebi. A když obcházíš celé stvoření, abys v něm sledovala činy Nejvyšší vůle, slyšíme tvou ozvěnu v moři, v údolích, na horách, ve slunci, na nebi, ve hvězdách - ve všem. Jak krásná je tato ozvěna - je to Naše ozvěna, která se ozývá ve všech Našich věcech. V této ozvěně slyšíme ozvěnu Našeho hlasu, pohyb Našich děl, našlapování Našich kroků, pohyby - pulzování tlukotu Našeho srdce a velice rádi vidíme tvou malost, jak se při ozvěně snažíš napodobovat Náš hlas, kopírovat pohyby Našich děl, vydávat stejný zvuk jako Naše kroky a milovat tlukotem Našeho srdce."

Pak s povzdechem dodal: "Má dcero, kdyby slunce mělo rozum a vidělo rostlinu, bytost, která by se chtěla stát sluncem, slunce by nad touto bytostí zvýšilo všechno své světlo, teplo a účinky, aby se stala sluncem. A přestože by neodepřelo své světlo a své účinky ostatním bytostem - protože je v povaze světla šířit se a působit dobro všem, ať je kdekoli -, šťastná bytost, která přijala dohromady všechny odlesky a všechna dobra, která slunce obsahuje, aby se stala sluncem. Jaké slávy, jakého uspokojení by se slunci tím dostalo, kdyby mohlo tvořit další slunce? Celá země slunci za mnoho staletí nikdy neposkytla tolik slávy, tolik lásky tím, že přijala její mnohé účinky, jako tato jediná bytost, která se proměnila ve slunce.

Tím, že duše žije v Našem Fiat, nedělá nic jiného, než že napodobuje svého Stvořitele, a věčné Slunce nad ní soustřeďuje všechny své odlesky tak, že se stává malým sluncem, podobným božskému Slunci. Nebyl právě toto Náš záměr a Náš výrok: "Učiňme člověka k Našemu obrazu a podobě"? Stvořit ho, aniž by se Nám podobal a nesl v sobě obraz Toho, který ho stvořil, nebylo ani slušné, ani hodné díla Našich rukou; ani by zrození bytosti, která by se Nám nepodobala, nebylo Mocí onoho obnovujícího dechu, který vyšel z Našeho lůna. Co by se řeklo o matce, která by zplodila nikoli dítě, které by mělo oči, ústa, ruce, nohy a které by jí bylo podobné ve všech svých údech; nanejvýš by bylo menší než ona ve svých údech, ale

nepostrádalo by nic ze všech orgánů matky - ale zplodila by rostlinu, ptáka, kámen, věci, které jsou jí nepodobné? Bylo by to neuvěřitelné - věci proti přírodě a nedůstojné matky, která nebyla schopna vdechnout novorozenci svou podobu a všechny své údy. Nuže, jestliže všechny věci vytvářejí a formují věci jim podobné, tím spíše je tomu tak u Boha, prvotního Stvořitele, jehož ctí a slávou při utváření tvorů bylo utvářet je jako sobě podobné. Proto, má dceró, ať je tvůj let v mé Vůli nepřetržitý, aby nad tebou soustředil své paprsky a střemhlavým letem skrze tebe z tebe učinil své malé slunce."

Po těchto slovech jsem se cítila unavená a nemohla jsem se odhodlat k tomu, abych napsala, co mi můj zbožňovaný Ježíš řekl. A Ježíš, který mě překvapil, aby mi dal vůli a sílu to udělat, mi řekl: "Má dceró, copak nevíš, že tyto spisy pocházejí z hloubi mého Srdce a já v nich nechávám proudit něhu svého Srdce, aby pohnula těmi, kdo je budou číst, a pevnost své božské řeči, aby je posílila v pravdách mé Vůle? Ve všech výrocích, pravdách, příkladech, které ti dávám napsat na papír, nechávám proudit důstojnost své nebeské Moudrosti tak, aby ti, kdo je čtou nebo budou číst, pokud jsou v milosti, v nich cítili mou něhu, pevnost mé řeči a světlo mé Moudrosti a jakoby mezi magnety byli vtaženi do poznání mé Vůle. Ti, kdo nejsou v milosti, pak nebudou moci popřít, že je to světlo; a světlo vždy působí dobro, nikdy neškodí; osvětluje, zahřívá, umožňuje člověku objevit nejskrytější věci a pohne ho k lásce k nim. Kdo může říci, že od slunce nepřijímá dobro? Nikdo. Více než slunce vypouštím tyto spisy z nitra svého Srdce, aby všem přinesly dobro. Proto mám takový zájem na tom, abys psala - pro velké dobro, které chci vykonat pro lidskou rodinu; natolik, že se na ně dívám jako na své vlastní spisy, protože jsem to vždy Já, kdo diktuje, a ty jsi malým tajemníkem dlouhého příběhu Mé Vůle."

Tehdy jsem v Boží Vůli sledovala vše, co Ježíš vykonal, když byl na zemi ve svém lidství, a v každém Jeho skutku jsem prosila, aby se poznalo Jeho Fiat a aby vítězně přišlo kralovat uprostřed tvorů. A mé nejvyšší a jediné Dobro, pohybující se v mém nitru, mi řeklo: "Má dceró, stejně jako je celé stvoření závojem, který zakrývá mou Vůli, tak i mé Lidství a všechny mé skutky, slzy a bolesti jsou mnoha závoji, které zakrývají mé Nejvyšší Fiat. Vládlo v mých činech, triumfovalo a dominovalo, a položilo základy, aby mohlo přijít vládnout v lidských činech tvorů. Ale víte, kdo tyto závoje strhává, aby Mu umožnil vyjít ven a vládnout ve svém vlastním srdci? Ten, kdo Vůli rozpoznává v každém mém činu a zve Ji, aby vyšla ven. Ten trhá závoj mých skutků, vstupuje do nich, poznává vznešenou Královnu a prosí Ji - naléhá na Ni, aby už nezůstávala skrytá; a otevírá Ji své srdce a zve Ji, aby vstoupila. Strhává závoj mých slz, mé Krve, mých bolestí, závoj svátostí, závoj mého Lidství, a dává Nejvyššímu Fiat svou podřízenost, prosí Ho, aby již nezůstávalo zahaleno, ale aby se dalo poznat jako Královna, aby převzalo Jeho vládu a formovalo děti Jeho království. Odtud nutnost, abyste obcházeli Naši Vůli a všechna Naše díla - abyste v nich našli skrytou vznešenou Královnu Naší Vůle, abyste Ji prosili, aby se odhalila, aby vyšla ze svých komnat, aby Ji všichni poznali a nechali Ji vládnout."

10. prosince 1926

Jak je Boží Vůle nepřetržitým činem, který nikdy nepřestává. Jak se Panna nechala ovládnout tímto aktem a zformovala v sobě Jeho život. Jak se při svátcích Panny Marie v nebi oslavuje Boží Vůle.

Moje ubohá mysl plavala v nekonečném moři Věčné Vůle a můj obdivuhodný Ježíš ukázal, jak největším zázrakem je, že Jeho Nejsvětější Vůle, ačkoli je tak nesmírná, se omezí ve stvoření, aby ji ovládla a utvořila v ní Svůj život. Stvoření, které zůstalo ponořeno pod nepřetržitým působením této Boží Vůle, bylo zázrakem zázraků a divem, jaký nikdy předtím nebyl spatřen. A milý Ježíš, samá dobrota, mi to řekl: "Nejdražší dceró mé Vůle, musíš vědět, že pouze má Vůle má nepřetržitý akt, který nikdy nepřestává. Tento akt je plný života, a proto dává život všemu, zachovává vše a udržuje rovnováhu v sobě i ve všech věcech. Jedině ona se může chlubit tím, že vlastní tento nepřetržitý akt, který vždy dává život, vždy miluje - vždy, aniž by na okamžik přestala. Mé lidství samo, pokud vlastní tento nepřetržitý akt, je to proto, že v něm proudil tento nepřetržitý akt Nejvyššího Fiat. Jak dlouho trval život mého Lidství na zemi? Byl nesmírně krátký. Jakmile jsem vykonal to, co bylo nezbytné pro Vykoupení, odešel jsem do své nebeské vlasti, ačkoli mé činy zůstaly. Ty však zůstaly, protože byly oživovány nepřetržitým působením mé Vůle. Na druhou stranu má Vůle nikdy neodchází, je stále na svém místě, aniž by kdy přerušila svůj akt života nad vším, co z ní vzešlo. Ach, kdyby má Vůle odešla ze země a ze všech stvořených věcí, všechny věci by ztratily svůj život a rozplynuly by se v nic. Protože má Vůle stvořila všechny věci z ničeho, kdyby se vzdálila, všechny by ztratily svou existenci.

Chceš nyní vědět, kdo je ta, která se nechala ovládnout tímto nepřetržitým aktem mé Nejvyšší Vůle a tím, že nikdy nedala život své vlastní, přijala tento nepřetržitý akt života Božské Vůle tak, že v sobě vytvořila život plně Božský a podobný svému Stvořiteli? Byla to Nebeská a Svrchovaná Královna. Od prvního okamžiku Svého Neposkvrněného početí přijala tento akt života Božské Vůle, aby jej pak přijímala nepřetržitě po celý svůj život. To byl ten největší zázrak, zázrak, jaký dosud nikdo neviděl: Život Boží Vůle v Císařovně nebes. Ve skutečnosti může jeden jediný akt života této Vůle uvolnit nebesa, slunce, moře, hvězdy a vše, co chce; takže všechny lidské činy postavené před jeden jediný akt života této Mé Vůle jsou jako mnoho kapek vody, které se rozpouštějí v oceánu, jako malé plamínky před sluncem, jako atomy ve velkém prostoru vesmíru. Představ si, ty sama, jakou výšku má Neposkvrněná Královna s tímto životem nepřetržitého úkonu Boží Vůle, který se v Ní utvořil. To byl pravý zázrak, zázrak dosud nevidaný - že malost Nebeské Vládkyně v sobě uzavřela Božský život, Vůli, nesmírnou a věčnou, která disponuje všemi možnými představitelnými dobry.

Proto ve všech svátcích, jimiž Církev uctívá mou Maminku, celé nebe oslavuje, velebí, chválí a děkuje Nejvyšší Vůli, protože v Ní vidí Její život - prvotní příčinu, díky níž získala vytouženého Vykupitele; a to proto, že toto Fiat mělo život, který v Ní vládl a kraloval. Byla to právě Boží Vůle, která v tomto Vzneseném Stvoření zformovala Svůj život, jenž otevřel nebe, které bylo uzavřeno lidskou vůlí. Proto spravedlivě, zatímco oslavují Královnu, oslavují Nejvyšší Fiat, který Ji učinil Královnou, vládl v Ní, formoval Její život a je hlavní příčinou jejich věčného štěstí.

Tedy bytost, která se nechá ovládnout Mou Vůli a dává Jí volné pole, aby v ní utvářela Svůj život, je největším zázrakem. Dokáže pohnout nebem i zemí, a dokonce i samotným Bohem, jako by nic nedělala; přitom ona dělá všechno a jen ona může zvítězit v nejdůležitějších věcech,

zničit všechny překážky a čelit všemu, protože v ní vládne Boží Vůle. A stejně jako bylo zapotřebí veškeré Síly Fiat přebývající ve stvoření, aby podnítila Vykoupení, a mého Lidství, které tuto Sílu mělo, bylo zapotřebí, aby ji utvořilo, stejně tak bylo zapotřebí, aby podnítilo příchod Království mého Fiat, je zapotřebí jiného stvoření, které by Mu dovolilo přebývat v sobě a poskytlo Mu volné pole k formování Jeho života, aby skrze ni mohla má Vůle sama uskutečnit jediný a nejdůležitější zázrak - Svůj příchod, aby vládla na zemi tak, jako vládne v nebi. A protože to je ta největší věc, která vnese do lidské rodiny božskou rovnováhu, činím v tobě velké věci. Soustředuji v tobě vše, co je nutné a slušné vědět o mém Království: velké dobro, které chce dát, štěstí těch, kteří v něm budou žít, Jeho dlouhý příběh, Jeho dlouhý smutek - a to mnoha staletí, protože zatímco chce přijít kralovat mezi tvory, aby je učinilo šťastnými, oni Mu neotevírají dveře, netouží po Něm, nezvou Ho; a zatímco je mezi nimi, oni Ho neznají. Jen Boží Vůle by mohla trpělivě snášet tak nepřemožitelnou situaci, kdy je uprostřed nich, dává jim život, a přitom ji ani neznají.

Má Vůle je veliká a nekonečná, a kdekoli vládne, chce konat věci hodné Její velikosti, Její Svatosti a Síly, kterou obsahuje. Proto buď pozorná, má dcero - nejde o žádnou věc ani o utváření jedné svatosti, ale jde o utváření Království pro mou obdivuhodnou a Božskou Vůli."

12. prosince 1926

Ježíšův nářek během umučení, když viděl, jak se dělí Jeho šat a losuje se o Jeho tuniku. Jak byl Adam před hříchem oděn světlem, a když zhřešil, pocítil potřebu se zahalit.

Prováděla jsem své obvyklé úkony v Nejvyšším Fiat a můj zbožňovaný Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, během mého utrpení se z hloubi mého zmučeného Srdce ozval jeden můj nářek, který vyšel s nesmírným zármutkem: rozdělili mi šaty a losovali o mou tuniku. Jak bolestné pro Mne bylo vidět, jak se mé šaty dělí mezi samotné mé katy a jak se losuje o mou tuniku. Byla to jediná věc, kterou jsem vlastnil, kterou Mi s takovou láskou darovala moje bolestná Maminka, a teď Mě o ni nejen připravili, ale udělali z ní i hru. Ale víte, kdo Mě nejvíce probodl? V těchto šatech se Mi zpřítomnil Adam, oděný rouchem nevinnosti a přikrytý nedělitelnou tunikou Mé Nejvyšší Vůle. Při jeho stvoření si nestvořená Moudrost počínala víc než jako nejlaskavější matka; víc než tunikou ho oděla nepřehlédnutelným světlem mé Vůle - oděvem, který nepodléhá ani rozpadu, ani rozdělení, ani spotřebování; oděvem, který měl člověku sloužit k tomu, aby si uchoval obraz svého Stvořitele a dary od Něho přijaté, a který ho měl učinit obdivuhodným a svatým ve všech jeho věcech. A nejen to, přikrývalo ho i rouchem nevinnosti. A Adam v Edenu svými vášněmi rozdělil oděv nevinnosti a hazardoval s tunikou Mé Vůle - oděvem, který je nesrovnatelný a zářivě světlý.

To, co Adam udělal v Edenu, se opakovalo před mýma očima na hoře Kalvárii. Když jsem viděl, jak rozdělují mé roucho a hazardují s mou tunikou - symbolem královského roucha daného člověku, můj zármutek byl tak silný, že jsem pronesl nářek. Zpřítomnilo se mi, když si stvoření při plnění své vůle dělají z Mé Vůle hry a tolikrát si svými vášněmi rozdělují šat nevinnosti. Všechna dobra jsou v člověku uzavřena na základě tohoto královského roucha Boží vůle; jakmile je toto roucho hazardováno, zůstává člověk nepokrytý, ztrácí všechna dobra, protože chybí roucho, které je v něm udržovalo uzavřené. A tak mezi mnohá zla, která stvoření páchají konáním své vlastní vůle, přidávají nenapravitelné zlo v podobě hazardování s královským oděvem mé Vůle - oděvem, který nelze nahradit žádným jiným oděvem."

Poté mi můj sladký Ježíš ukázal sám sebe, jak vkládá mou malou duši do slunce, a svýma svatýma rukama mě stále držel v tomto světle, které mě zcela zakrývalo zevnitř i zvenčí, a já jsem neviděla, ani jsem nebyla schopna vidět nic jiného než světlo. A můj zbožňovaný Dobrý dodal: "Má dcero, při stvoření člověka ho Božství umístilo do Slunce Boží vůle a všechny tvory do něj. Toto Slunce sloužilo jako oděv nejen pro jeho duši, ale jeho paprsky byly takové, že zakrývaly i jeho tělo, a to takovým způsobem, že mu sloužily jako víc než oděv a činily ho tak ozdobným a krásným, že ani králové, ani císaři se nikdy neobjevili tak ozdobení, jako se objevil Adam s tímto oděvem nejsilnějšího světla. Ti, kdo říkají, že Adam před hříchem chodil nahý, se mýlí. Jestliže všechny věci, které jsme stvořili, jsou ozdobeny a oděny, pak ten, který byl Naším klenotem, účelem, pro který byly všechny věci stvořeny - neměl mít nejkrásnější oděv a nejkrásnější ozdobu ze všech? Tak mu náležel krásný oděv světla Slunce Naší vůle; a protože vlastnil tento oděv světla, nepotřeboval hmotné roucho, aby se zahalil. Když se vzdálil od Božského Fiat, světlo se vzdálilo i od jeho duše a těla; ztratil svůj krásný šat, a když viděl, že už není obklopen světlem, cítil se nahý. Styděl se, když viděl, že je jediný, kdo je uprostřed všech stvořených věcí nahý, cítil potřebu se přikrýt, a tak použil zbytečné věci, stvořené věci, aby svou nahotu zakryl.

To je tak pravdivé, že po mém nejvyšším zármutku, když jsem viděl, jak se můj oděv rozdělil a má tunika se stala předmětem hazardu, když mé Lidství znovu povstalo, nevezal jsem si žádný jiný oděv, ale oděl jsem se nejsilnějším rouchem Slunce své Nejvyšší vůle. Byl to tentýž šat, který měl Adam, když byl stvořen, protože abych mohl otevřít Nebe, muselo mé Lidství nosit oděv světla Slunce mé Nejvyšší Vůle - královský šat, který mi dal do rukou zařízení krále a panství, takže jsem otevřel Nebe všem vykoupeným; a když jsem se představil svému Nebeskému Otci, nabídl jsem mu oděv Jeho Vůle, celý a krásný, kterým bylo zahaleno mé Lidství, aby poznal všechny vykoupené jako Naše děti. A tak, ačkoli jsem životem, je má Vůle zároveň pravým oděvem stvoření, a proto nad ní má veškerá práva. Ale kolik toho neudělají, aby unikli z nitra tohoto světla? Proto se v tomto Slunci věčného Fiat uklidni a Já ti pomohu, aby ses v tomto světle udržela."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem Mu: "Můj Ježíši a mé všechno, jak je to možné? Jestliže Adam ve stavu nevinnosti nepotřeboval oděv, protože světlo tvé Vůle bylo víc než oděv, svrchovaná Královna však vlastnila tvou Vůli jako celek a ty sám jsi byl svou vlastní Vůli; přesto ani Nebeská Maminka, ani ty sám jste nenosili oděv světla a oba jste používali hmotný oděv, abyste se zakryli. Jak je to možné?"

A Ježíš pokračoval: "Má dcero, já i Má Maminka jsme přišli, abychom navázali bratrské svazky s tvory; přišli jsme, abychom pozvedli zkažené lidstvo, a proto jsme na sebe vzali bídu a ponížení, do nichž upadlo, abychom je za cenu svých životů odčinili. Kdyby nás viděli oděné světlem, kdo by se k nám odvážil přiblížit a jednat s námi? A v průběhu mého utrpení, kdo by se mě odvážil dotknout? Světlo Slunce Mé Vůle by je oslepilo a rozdrtilo na padrt'. Proto jsem musel učinit ještě větší zázrak, skrýt toto světlo pod závoj svého Lidství a zjevit se jako jeden z nich, protože nepředstavovalo nevinného Adama, ale padlého Adama, a tak jsem se měl podrobit všem jeho zlům, vzít je na sebe, jako by byla moje, abych za ně pykal před Boží Spravedlností. Když jsem však znovu vstal ze smrti a představoval nevinného Adama, nového Adama, přestal jsem se zázrakem uchovávat roucho zářícího Slunce Mé Vůle skryté v závoji Mého Lidství a zůstal jsem oděn nejčistším světlem; a s tímto královským a oslnivým rouchem jsem vstoupil do Své vlasti a nechal jsem otevřené dveře, které byly do té chvíle zavřené, abych nechal vstoupit všechny ty, kteří Mě následovali.

Neplněním Naší Vůle tedy není dobra, které by člověk neztratil, a není zla, které by nezískal."

15. prosince 1926

Malý vzkaz lásky. Jak každý skutek Boží Vůle vykonaný stvořením je jedním dalším skutkem blahoslavenství.

Sledovala jsem svůj okruh ve Stvoření, abych následovala Nejvyšší Vůli ve všech stvořených věcech; ale zatímco jsem to dělala, pomyslela jsem si v duchu: Co dobrého dělám, jakou slávu vzdávám tomuto obdivuhodnému Fiat, když procházím všemi stvořenými věcmi, abych do nich také vložila své malé 'miluji tě'? Kdo ví, zda to není ztráta času. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Dcero, co to říkáš? S mou Vůlí člověk nikdy neztrácí čas, naopak, když ji následuje, získává věčný čas. Nyní musíš vědět, že každá stvořená věc obsahuje potěšení, každé odlišné od druhého; a tato potěšení byla umístěna Námí a měla sloužit k potěšení Nás i stvoření. Nuže, Naše Láska probíhá v každé stvořené věci, a jak jimi procházíš, necháváš probíhat malou notu své lásky. Nechceš tedy tváří v tvář tolika Našim láskám umístit své malé noty, své tečky, své čárky, své malé struny, které říkají "láska", a harmonizující s Naší láskou vytvářejí rozkoš, kterou od Nás chceš pro sebe i pro tebe? Jen tehdy se rozkoš těší víc, když je tu společnost. Izolace způsobuje, že chuť umírá; proto společnost, kterou Nám poskytuješ tím, že obcházíš stvoření, Nás nutí vzpomenout si na mnohé Naše rozkoše, které jsme vložili do každé stvořené věci; nutí Nás znovu prožívat Naše požitky, a zatímco ty se těšíš z Nás, My se těšíme z tebe. A pak, je to snad tak, že i ty chceš opustit Naši Vůli a být izolována? Ne, ne; sluší se, aby malá dcera nikdy nenechávala svou Matku samotnou a aby Ji stále na kolenou následovala ve všech Jejích činech."

Poté moje ubohá mysl plavala v nesmírném moři věčného Fiat a můj milovaný Ježíš dodal: "Má dcero, mezi mnoha vlastnostmi a kvalitami, které obsahuje Má Vůle, obsahuje i úkon blaženosti, který není nikdy přerušen; a kolik úkonů v Ní duše koná, tolik odlišných úkonů blaženosti do sebe přijímá. Proto čím více úkonů v tomto Fiat koná, tím více se stává vlastníkem a vytváří v sobě větší kapitál těchto blažeností, které jí dávají nejvyšší mír na zemi, a v nebi pocítí všechny účinky a požitky těchto blažeností, které se v ní vytvořily. Hle, je to jakoby přirozené: zatímco jsi na zemi, moje Vůle v nebi ze sebe uvolňuje stále nový akt nekonečné blaženosti.

Nuže, kdo přijímá tento nový akt, který nikdy nepřestává? Svatí, andělé, kteří žijí z Boží Vůle v nebi. Není však spravedlivé, aby ta, která je ve vyhnanství a žije v mé Vůli, přišla o všechny tyto úkony blaženosti; spíše jsou spravedlivě uloženy jakoby do zásoby v její duši, aby je, až odejde do své nebeské vlasti, mohla užívat všechny společně, aby dohnala ostatní v přijímání onoho nového úkonu blaženosti, který nikdy nepřestává. Chápete tedy, co znamená vykonat o jeden úkon více nebo o jeden úkon méně v mé Vůli? Znamená to mít o tolik úkonů blaženosti víc, kolikrát ještě někdo vykonal mou Vůli, a ztratit je, kolikrát duše vykonala svou vlastní. A bere si nejen mnoho úkonů blaženosti, ale i mnoho úkonů svatosti, božské vědy, mnoho různých úkonů krásy, lásky, na tolikrát, kolikrát vykonala mou Vůli. A byla-li vždy v mém věčném Fiat, bude mít v sobě svatost, která se podobá jejímu Stvořiteli. Ó, jak bude duše krásná. V nebi bude v tomto šťastném stvoření slyšet ozvěna Našich blahoslavenství, ozvěna Naší svatosti, ozvěna Naší lásky. Zkrátka byla Naší ozvěnou na zemi a bude Naší ozvěnou v nebeské vlasti."

19. prosince 1926

Jak Božství bilokovalo Svou Vůli ve stvoření. Podstatou Božské Vůle je štěstí. Jak konstituovala Svůj akt všeho. Majetek, který chce dát stvoření.

Pokračuji ve svém stavu odevzdanosti v Nejvyšší Vůli, a zatímco jsem se svou myslí obcházela celé Stvoření, abych Ji následovala ve všech stvořených věcech a učinila svou vůli jednotnou s Její vlastní, abych tvořila jeden jediný akt s Její vlastní, můj vždy milovaný Ježíš, který mě přiměl zastavit se, mi řekl: "Má dcero, při uvolnění Stvoření, Božství dvojmo umístilo Svou vůli a jedna zůstala v Nás, pro Náš režim, radost, štěstí, spokojenost a nesčetné a nekonečné blaženosti, které máme, protože Naše vůle má první místo ve všech Našich činech. Druhá, bilokovaná Naše Vůle vyšla z Nás do stvoření, aby Nám i navenek poskytla čest a božskou slávu, štěstí a nesčetné radosti. Ve skutečnosti Naše Vůle vlastní radosti, štěstí a blaženosti jako Své vlastní vlastnosti - to je Její přirozenost; a kdyby ze Sebe tyto blaženosti a nesčetné obsahy, které má, neuvolnila, bylo by to něco proti Její vlastní přirozenosti. Nyní Nejvyšší Velebnost tím, že uvolnila Naši dvojjedinou Vůli do celého stvoření, aby se stala životem a činem každé stvořené věci, uvolnila ze Sebe nesčetná bohatství, nesčetné blaženosti a radosti, které mohla uchovat pouze Moc Věčného Fiat, udržující jejich režim, aby nikdy neztratily svou celistvost a krásu.

A zatímco všechny tyto vlastnosti, které od Nás pocházely, Nás oslavovaly a dávaly Nám slávu tolika nepřetržitých a božských úkonů pro tolik stvořených věcí, kolik jich vyšlo na světlo, byly ustanoveny jako vlastnosti tvorů, kteří spojením své vůle s Naší měli mít svůj úkon v každém úkonu Naší vůle, a to tak, že stejně jako My jsme měli mít božský úkon Naší vůle v každé stvořené věci, měli jsme mít úkon tvora, přeneseně, jako by byly jedno jediné. Tím by poznali své bohatství; a tím, že by je poznali, by je milovali a získali právo je vlastnit. Kolik božských úkonů nečiní má Nejvyšší Vůle v každé stvořené věci, a tvor o těchto úkonech nemá ani nejmenší vědomost? A když je nezná, jak je může milovat a vlastnit, když jsou jí neznámé? Proto jsou všechna bohatství, štěstí, božské činy obsažené v celém stvoření pro tvory nečinné a neživé, a pokud vůbec něco přijímají, není to jako vlastnictví, ale jako účinek Nejvyššího Dobra, které vždy dává ze svého. Dává jako almužnu i těm, kteří nemají právo na vlastnictví; ostatní je pak berou jako uzurpaci. Ve skutečnosti, aby mohla vlastnit tato dobra, která nebeský Otec vložil do Stvoření, musí stvoření následovat Jeho cestu; musí se povznést ke spojení s Božskou vůlí, aby s Ní mohla spolupracovat a konat tytéž skutky - poznat je, aby je mohla konat, aby mohla říci: "Co koná Ona, konám i já". Tím získá právo vlastnit všechny úkony této Nejvyšší vůle; a když dvě vůle vytvoří jednu jedinou vůli, "moje" a "tvoje" už neexistují; naopak, po právu platí, že co je moje, je tvoje, a co je tvoje, je moje.

Proto tě má Nejvyšší vůle volá - čeká na tebe v každé stvořené věci: aby ti dala poznat bohatství, které je v ní; aby tě přiměla opakovat její božské činy spolu s ní a aby ti dala právo vlastnit. Ty sama se stáváš Jejím vlastnictvím; zůstáváš rozpuštěna v Jejím nesmírném bohatství a v samotných Jejích činech a - ach! jak se Božská Vůle těší z toho, že tě činí vlastníkem Svého nesmírného bohatství. Její touha tvořit Její dědičky je tak velká, že se cítí dvojnásob šťastná, když vidí někoho, kdo zná Její majetek a činí Její božský čin svým vlastnictvím. Ve skutečnosti, i když Věčné Slovo vidělo, že člověk tím, že se vzdálil od Jeho Vůle, ztratil cestu k dosažení vlastnictví Jeho panství, nezastavilo se, ale v přemíře Své Lásky a dlouhého zármutku nad tím, že vidí Své bohatství nečinné pro dobro tvorů, jakmile se Věčné Slovo obléklo do lidského těla,

stalo se životem každého Jeho činu, aby pro ně vytvořilo více dober, mocných pomoci a účinných léků, více v možnostech rozpadlého lidstva, aby uskutečnilo záměr učinit je vlastníky toho, co bylo uvolněno do Stvoření.

Není nic, co by pocházelo od Nás, co by nemělo tento účel - aby se stvoření a vše vrátilo do Naší Vůle. Kdyby tomu tak nebylo, učinili bychom se Naším vlastním dílům cizími. Proto má Stvoření, Vykoupení, má dcero, prvotní účel, aby vše bylo Naší Vůlí, v nebi i na zemi, takže kamkoli proudí, všude se nachází, aby vše učinilo Svým a dalo vše, co Mu náleží. Buď tedy pozorná v následování Našich skutků; uspokoj tuto tak neodbytnou touhu Mé Nejvyšší Vůle, která chce ty, kdo vlastní Její statky."

22. prosince 1926

Znamení, že patříme do Nebeské rodiny. Jak Bůh obvykle koná svá díla nejprve jeden na jednoho se stvořením. Tak učinil i se svou maminkou. Čím větší je dílo, které Ježíš koná, tím více v sobě nese obraz Božské Jednoty.

Přemýšlela jsem o Nejvyšším Fiat a prosila jsem svého sladkého Ježíše, aby mi dal milost, tak velkou, že mi umožní zcela a úplně naplnit Jeho Nejsvětější Vůli a dát ji poznat celému světu, aby byl znovu začleněn do slávy, kterou Mu stvoření upírají. Zatímco jsem o tom a o dalších věcech přemýšlela, sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, jaký je cíl, pro který chceš, aby se v tobě naplnila má Vůle a aby ji všichni poznali?"

A já: "Chci to, protože to chceš Ty. Chci to, aby byl nastolen Božský řád a Tvé království na zemi. Chci to proto, aby lidská rodina již nežila odcizena Tobě, ale aby byla opět spojena s božskou rodinou, z níž vzešla." "Ať je to tak, jak to je," odpověděla jsem. A Ježíš s povzdechem dodal: "Má dcero, tvůj a můj záměr jsou jedno. Když má syn stejný záměr jako jeho otec, chce to, co chce jeho otec; nikdy nezůstává v cizím domě; pracuje na polích svého otce. Ocitne-li se mezi lidmi, mluví o dobrotě, o vynalézavosti, o velkých záměrech svého otce. O tomto synovi se říká, že miluje svého otce, že je jeho dokonalou kopií, že z každého aspektu jasně vyplývá, že patří do této rodiny, že je to důstojný syn, který v sobě se cítí nese otcovo pokolení.

Taková jsou znamení, že člověk patří k nebeské rodině - mít stejný cíl jako Já, chtít Mou vlastní Vůli, přebývat v ní jako ve svém vlastním domě, pracovat, aby ji poznal. Pokud někdo mluví, nemůže říkat nic jiného než to, co se děje a chce v Naší nebeské rodině. V jasných notách, ze všech hledisek, s rozumem, spravedlivě a právem se poznává, že je dcerou, která Nám patří, že je jednou z Naší rodiny, že se nerozpadla od svého původu, že v sobě uchovává obraz, způsoby, nosnost, život svého Otce, Toho, který ji stvořil. Tak i ty jsi jedna z Mé rodiny, a čím více dáváš najevo Mou Vůli, tím více se před nebem a zemí vyznamenáváš jako dcera, která Nám patří.

Na druhou stranu, když někdo nemá stejný Náš záměr, málo přebývá, pokud vůbec, v královském paláci Naší Vůle; stále obchází - tu do jednoho domu, tu do hnusné chatrče. Stále bloudí v outěžku vášní a koná skutky nehodné své rodiny. Pokud pracuje, dělá to na cizích polích; pokud mluví, na jeho rtech nikdy nezazní láska, dobrota, vynalézavost, velké záměry jeho Otce; takže z celého jeho chování ho vůbec nelze poznat jako někoho, kdo patří do jeho rodiny. Může být tento člověk nazýván synem své rodiny? A pokud z ní pochází, je to syn degenerovaný, který zpřetrhal všechna pouta a vztahy, jež ho k jeho rodině vázaly. Proto jen

ten, kdo plní Mou Vůli a žije v ní, může být nazýván Mým dítětem, členem Mé Božské a Nebeské rodiny. Všichni ostatní jsou degenerované děti a jako by byli naší rodině cizí.

A tak, když se zabýváš mým Božským Fiat, když mluvíš, když v Něm obcházíš, stavíš Nás na hostinu, protože My cítíme, že je to ten, kdo Nám patří - cítíme, že je to Naše dcera, která mluví, která obchází, která pracuje na poli Naší Vůle. A pro vlastní děti zůstávají dveře otevřené - žádný byt pro ně není zavřený, protože to, co patří Otci, patří dětem, a do dětí je vložena naděje dlouhého pokolení Otce. Tak i já jsem do vás vložil naději na dlouhé pokolení dětí svého Věčného Fiat."

Má mysl dál přemýšlela o Nejvyšší Vůli a já si říkala: "Ale jak je vůbec možné, že bych se sama, tato malá bytost, tak bezvýznamná, neboť nejsem dobrá v ničem, nemám ani důstojnost, ani autoritu, ani nadřazenost, s níž bych se snad mohla prosadit - mohla rozptýlit, promluvit, abych dala poznat toto Slunce Boží Vůle, a tak mohla formovat děti Jejího pokolení?" A tak jsem si řekla: "Ne, ne. Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš přerušil mé myšlenky a vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, je mým obvyklým způsobem, že svá největší díla konám nejprve jeden na jednoho s jedním jediným tvorem. Ve skutečnosti byla moje Maminka jedna a jen s Ní jsem vykonal celé dílo a velkou předzvěst svého Vtělení. Nikdo nevstoupil do našich tajemství ani nepronikl do sakrária našich životů, aby viděl, co se odehrává mezi Mnou a Nebeskou vládkyní; ani Ona nezaujímal ve světě důstojné postavení a autoritu. Ve skutečnosti, když se rozhoduji, nikdy nehledím na důstojnost a nadřazenost, ale hledím na malého jedince, v němž mohu nahlédnout svou Vůli, která je největší důstojností a autoritou. I když neměla ani postavení, ani důstojnost, ani nadřazenost v nízkém světě, nebe a země visely na výšce malé mladé dívky z Nazareta, protože vlastnila mou Vůli. V jejích rukou byl osud lidstva, osud celé mé slávy, kterou jsem měl obdržet od celého Stvoření. Stačilo tedy, aby se tajemství Vtělení utvořilo v mé Vyvolené, jedině, aby ostatní mohli přijmout dobro z Něj. Jediné bylo mé Lidství a z Něho vzešlo pokolení vykoupených.

Proto stačí, aby se v jednom stvoření zformovalo všechno dobro, které člověk chce, aby mohl uvolnit generaci tohoto dobra, stejně jako stačí jedno semeno, aby se generace tohoto semene rozmnožila o tisíce a tisíce. Veškerá síla, ctnost, schopnost, které je zapotřebí ke stvořitelské ctnosti, je tedy v utvoření prvního semene; jakmile je první semeno utvořeno, je jako kvasnice, aby se utvořilo jeho pokolení. Stejně tak mi stačí jedna duše, která by mi dala naprostou svobodu, abych v ní uzavřel dobro, které chci, a zformoval v ní Slunce Nejvyššího Fiat, aby toto Slunce bušilo svými paprsky na povrch země a formovalo pokolení dětí mé Vůle.

Nyní musíš vědět, že všechna Naše největší díla v sobě nesou obraz Božské Jednoty, a čím více dobra je jim určeno, tím více dobra z této nejvyšší Jednoty v sobě obsahují. Pohleď, také ve Stvoření jsou podobnosti Božské Jednoty: ačkoli jsou to jednotlivá díla, konají tolik dobra, kolik ho nekoná ani množství Našich ostatních děl dohromady. Podívej se pod nebeskou klenbu - jedno je Slunce, ale kolik dober neobsahuje? Kolik jich nečiní zemi? Dá se říci, že život Země závisí na Slunci. Slunce je sice jedno, ale svým světlem objímá všechny a všechno; všechno nese na klíně svého světla a každému dává odlišný úkon. Podle rozmanitosti věcí, které vkládá, předává plodnost, rozvoj, barvu, sladkost, krásu; přesto je slunce jedno, zatímco hvězd je mnoho, ale neprojevují tak velké dobro, jaké slunce prokazuje zemi, ačkoli je jedno. Síla jednoho jediného činu oživeného Tvůrčí silou je nepochopitelná a neexistuje dobro, které by z ní nemohlo vzejít. Dokáže změnit tvář země - z vyprahlé a pusté v kvetoucí pramen. Nebe je

jedno, a proto se rozprostírá všude. Voda je jedna, a i když se zdá, že je rozdělena na mnoha různých místech země a tvoří moře, jezera a řeky, přesto při sestupu z nebe sestupuje v jediné podobě a není místa na zemi, kde by voda nesídlila. A tak věci námi stvořené, které v sobě nesou obraz božské jednoty, jsou ty, které přinášejí více dobra; jsou nejpotřebnější a země by bez nich nemohla mít život.

Proto si, Má dcero, nemysli, že jsi sama... - je to Jednota velkého díla, které v tobě musím vykonat; ...nebo že nemáš žádnou vnější důstojnost a autoritu - to nic neříká. Má Vůle je víc než cokoli jiného; Její světlo se zdá být němé, ale ve své němotě vkládá inteligenci a nutí člověka mluvit s takovou výmluvností, že omráčí i ty nejnvdělanější a přivede je k mlčení. Světlo nemluví, ale umožňuje člověku vidět; dává poznat nejskrytější věci. Světlo nemluví, ale svým mírným a sladkým teplem zahřívá, obměkčuje nejtvrďší věci, nejzatvrzejší srdce. Světlo neobsahuje žádné sémě, žádnou hmotu - vše je v něm čisté; člověk nevidí nic než vlnu refulentního, stříbřitého světla, ale dokáže proniknout natolik, že přiměje i ty nejsterilnější věci, aby se zrodily, rozvinuly, oplodnily. Kdo může odolat síle světla? Nikdo. Dokonce i slepí - pokud ho nevidí, cítí jeho teplo. I němí, hluchí cítí a přijímají dobro světla.

Kdo nyní bude schopen odolat světlu mého věčného Fiat? Všechno jeho poznání bude víc než paprsky světla mé Vůle, které budou bušit na povrch země a pronikat do srdcí, budou přinášet dobro, které světlo mé Vůle obsahuje a může působit. Tyto paprsky však musí mít svou sféru, z níž budou vycházet; musí být soustředěny v jednom jediném bodě, z něhož budou vycházet, aby v srdcích vytvořily úsvit, den, odpoledne a západ slunce, aby pak opět vyšly. Tou sférou, tím jediným bodem, jsi ty; paprsky v té sféře soustředěné jsou mé vědomosti, které dají plodnost generaci dětí Království mé Vůle. Proto ti stále opakuji: "Buď pozorná" - aby se neztratilo ani jedno z mých vědění. Chtěla bys, aby se ztratil paprsek z tvé sféry, a nemůžeš ani pochopit všechno dobro, které obsahuje, protože každý paprsek obsahuje svou vlastní specialitu dobra, kterou musí vykonat pro děti mé Vůle. Připravila bys mě o slávu tohoto dobra pro mé děti a připravila bys i sebe o slávu šíření dalšího paprsku světla ze své sféry."

24. prosince 1926

Nářky a smutky kvůli Ježíšovu nedostatku. Bolesti Ježíše v mateřském lůně. Ten, kdo žije v Boží Vůli, je jako úd připoutaný ke Stvoření.

Cítala jsem veškerý neklid, protože můj sladký Ježíš nepřicházel. Ale zatímco jsem blouznila, mluvila jsem nesmysly a v intenzitě svých bolestí jsem neustále opakovala: "Ježíši, jak ses změnil - nikdy bych nevěřila, že dospěješ k tomu, že mě o sebe na tak dlouho připravíš. Ale zatímco jsem si vylévala svou bolest, sladký Ježíš přišel jako malé dítě, vrhl se mi do náruče a řekl mi: "Má dcero, řekni mi - a ty, změnila ses? Miluješ snad někoho jiného? Nechceš už plnit mou vůli?"

Tyto Ježíšovy otázky mě zasáhly a já jsem s lítostí řekla: "Ježíši, co tím myslíš? Ne, ne, nezměnila jsem se, ani nemiluji, ani neznám jinou lásku. A raději bych zemřela, než abych neplnila tvou Nejsvětější vůli. A Ježíš sladce dodal: "Takže ses nezměnila? Pakliže ses, má dcero, změnila ty, která máš přirozenost podléhající změně, mohl bych se změnit Já Sám, který jsem neochvějný? Tvůj Ježíš se nemění, tím si buď jistá, ani se změnit nemůže."

Zůstala jsem zmatená a nevěděla, co říci, a On dodal, samá dobrota: "Chceš vidět, jak jsem byl v lůně své svrchované Maminky a co jsem v Ní vytrpěl?" Zatímco to říkal, položil se do mého nitra, doprostřed mých prsou, ve stavu dokonalé nehybnosti. Jeho malé nožičky a ručičky byly tak roztažené a nehybné, že to člověka dojímal k lítosti. Chyběl mu prostor, aby se mohl hýbat, otevřít oči, volně dýchat; a co bylo nejtrýznivější, bylo Ho vidět v aktu nepřetržitého umírání. Jaká bolest vidět umírat mého malého Ježíše. Cítila jsem, že jsem se spolu s Ním ocitla ve stejném stavu nehybnosti. Pak, po nějaké době, mi malý Ježíšek, tisknouc mě k sobě, řekl: "Má dcero, můj stav v mateřském lůně byl nesmírně bolestný. Mé malé Člověčenství dokonale užívalo rozumu a nekonečné moudrosti, proto jsem od prvního okamžiku svého početí chápal celý svůj bolestný stav, temnotu mateřského vězení - neměl jsem ani záblesk světla! Jak dlouhá byla devítiměsíční noc! Stísněnost místa, která mě nutila k dokonalé nehybnosti, vždy v tichosti; nebylo mi dáno ani naříkat či vzlykat, abych si vylil svou bolest... Kolik slz jsem prolil ve svatém lůně své Maminky, aniž bych učinil sebemenší pohyb. A to nebylo nic; Mé Lidství na sebe vzalo závazek zemřít tolikrát, aby uspokojilo Boží Spravedlnost, neboť tolikrát, kolikrát v sobě stvoření nechali zemřít Boží Vůli, spáchali velkou urážku, když dali život lidské vůli a nechali v sobě zemřít Boží Vůli.

Ó, co mě tato úmrtí stála. Zemřít a žít, žít a zemřít - to pro Mne byla ta nejtrýznivější a nekončící bolest; tím spíše, že ačkoli mé Božství bylo se Mnou jedno a neoddelitelné ode Mne, při přijímání těchto zadostiučinění ode Mne zaujímal postoj spravedlnosti, a ačkoli mé Lidství bylo svaté a čisté, bylo malou lampou před nesmírným Sluncem mého Božství a já jsem cítil veškerou tíhu zadostiučinění, které jsem měl tomuto Božskému Slunci poskytnout, a bolest z rozpadlého lidství, které ve Mně mělo znovu povstat za cenu mnoha mých smrtí. Právě odmítání Božské Vůle, dávání života vlastní vůli, tvořilo zkázu rozpadlého lidstva a já jsem měl udržovat své Lidství a svou lidskou vůli v neustálém stavu smrti, aby Božská Vůle měla ve Mně neustálý život, aby mohla rozšířit své Království. Od chvíle, kdy jsem byl počat, jsem myslel a zabýval se rozšířením Království Nejvyššího Fiat ve svém Lidství i za cenu toho, že jsem nedal život své lidské vůli, aby rozpadlé lidstvo znovu povstalo, abych, jakmile ve mně bylo toto Království založeno, mohl připravit milosti, nezbytné věci, bolesti a zadostiučinění, které byly potřebné k tomu, aby bylo poznáno a založeno uprostřed tvorů. Proto vše, co děláš - to, co v tobě dělám pro toto Království, není nic jiného než pokračování toho, co jsem dělal od chvíle, kdy jsem byl počat v lůně své Maminky. Chceš-li tedy, abych v tobě uskutečnil Království věčného Fiat, nech Mne být svobodným a nikdy nedej život své vůli."

Poté jsem pokračovala ve svých úkonech ve věčné Vůli a sladký Ježíš dodal: "Má dcero, Má Vůle je duše a celé stvoření je pro ni tělem. A zatímco duše je v těle jedna - jedna je její vůle, tělo má naopak mnoho různých smyslů a jako mnoho různých klíčů, každý z nich provádí svou malou sonátu a každý úd vykonává svůj vlastní úřad. Existuje však mezi nimi takový řád a harmonie, že když jeden úd vykonává svůj úřad, všechny ostatní údy jsou zaměřeny na tento operující úd. Trpí společně, pokud tento úd trpí, a těší se, pokud se těší, protože jedna je vůle, která jimi hýbe - jedna je síla, kterou mají. Takové je celé stvoření. Je jako tělo oživované mou vůlí, a i když každá stvořená věc vykonává svůj odlišný úřad, jsou mezi sebou tak sjednoceny, že jsou pro tělo víc než údy. Protože je to jedině má Vůle, která je oživuje a ovládá, jedna je síla, kterou mají. Nuže, ta, která koná mou Vůli a žije v ní, je údem, který patří k tělu stvoření, a proto má univerzální sílu všech stvořených věcí - nevyjímaje ani sílu svého Stvořitele, protože má Vůle koluje v žilách celého stvoření jako víc než krev v těle - krev, která je čistá, svatá, oživená světlem a která dosahuje toho, že zduchovňuje samotné tělo. Duše je celá zaměřena na celé Stvoření, aby dělala to, co dělá, aby byla ve spojení se všemi jeho činy; a celé Stvoření

je zaměřeno na ni, aby přijímalo její činy, protože úrad, malá sonáta tohoto údu uprostřed Něho je tak krásná, že jí všichni chtějí naslouchat. Proto je žití v mé Vůli nejšťastnějším a nepopsatelným údělem: její činy, její bod původu jsou vždy zaměřeny k Nebi a její život je uprostřed sfér."

25. prosince 1926

Jak se malé dítě nechalo spatřit, čerstvě narozené, svou maminkou. Světlo, které Malé Dítě vyslalo a které všechny pozdravilo při svém příchodu na zem. Rozdíl mezi jeskyňi a vězením umučení.

Úzkostlivě jsem čekala na malého Ježíška a po mnoha vzdeších konečně přišel; a vrhl se mi do náruče jako malé dítě a řekl mi: "Má dcero, chceš vidět, jak mě viděla moje nerozlučná Maminka, když jsem vyšel z jejího mateřského lůna? Podívej se na Mě a uvidíš."

Podívala jsem se na Něho a viděla jsem Ho jako malé dítě, vzácné a okouzující krásy. Z celého Jeho malého Lidství, z Jeho očí, z Jeho úst, z Jeho rukou a nohou vycházely nejzářivější paprsky světla, které Ho nejen zahalovaly, ale rozšiřovaly se natolik, že dokázaly zranit každé srdce tvora a téměř mu dát první pozdrav o Jeho příchodu na zem - první zaklepání, aby zaklepal na srdce, aby je přiměl otevřít a požádal v nich o útočiště. Toto klepání bylo sladké, ale pronikavé; protože však bylo klepáním světla, nevydávalo žádný hluk, přesto však dávalo o sobě vědět silněji než jakýkoli hluk. A tak té noci všichni pocítili ve svých srdcích něco neobvyklého, ale jen velmi málo bylo těch, kteří otevřeli svá srdce, aby Mu poskytlí malé útočiště. A něžné nemluvně, které cítilo, že Jeho pozdrav není opětován a že na Jeho opakované klepání nikdo neotevřívá, začalo plakat. Se rty orosenými a třesoucími se zimou vzlykalo, naříkalo a vzdychalo. Ale zatímco světlo, které z Něj vycházelo, to vše dělalo se stvořeními, přijímalo první odmítnutí, když vyšel z lůna své nebeské Maminky, vrhl se do Její mateřské náruče, aby jí dal první objetí, první polibek. A protože Jeho malé ruce nedosáhly na to, aby jí zcela objaly, světlo, které vycházelo z Jeho malých rukou, jí celou obklopilo tak, že Matka i Syn zůstali obklopeni stejným světlem. Ó, jak Královna Maminka oplatila svému Synovi objetí a polibek; takovým způsobem, že zůstali k sobě přitisknutí, až se zdálo, že jsou v sobě srostlí. Svou láskou vynahradila první odmítnutí, kterého se Ježíši dostalo od srdcí tvorů, a milé a okouzující děťátko vložilo svůj první akt narození, své milosti, svůj první smutek do srdce své Maminky, takže to, co se objevilo v Synovi, se mohlo objevit v Matce.

Poté mi to milostivé děťátko vstoupilo do náruče, a jak mě velmi pevně tisklo, cítila jsem, že vstupuje do mě a já do Něho. Pak mi řekl: "Má dcero, chtěl jsem tě obejmout, jako jsem objímal svou drahou Maminku jako čerstvě narozený, abys i ty přijala můj první akt narození a můj první smutek, mé slzy, mé něžné nářky, abys byla pohnuta k soucitu nad mým bolestným stavem při mém narození. Kdybych neměl svou Maminku, do níž bych mohl vložit všechno dobro svého zrození a upevnit světlo svého Božství, které jsem já, Slovo Otce, obsahoval, nenašel bych nikoho, do koho bych mohl vložit nekonečný poklad svého zrození ani upevnit světlo svého Božství, které vyzařovalo z mého Lidství. Proto vidíš, jak je nutné, aby, když se Nejvyšší Velebnost rozhodne vykonat pro tvory velké dobro, které může sloužit jako všeobecné dobro, jsme vybrali jednu, které dáme tolik milosti, aby v sobě mohla přijmout všechno dobro, které musí přijmout všichni ostatní. Ve skutečnosti, pokud ostatní nepřijmou všechno dobro

nebo jeho část, Naše dílo nezůstane pozastaveno a bez svých plodů, ale vyvolená duše v sobě přijme všechno toto dobro a Naše dílo dostane zpět své plody.

Moje Maminka tedy byla úschovnou nejen mého života, ale i všech mých činů. Proto jsem při všech svých činech nejprve hledal, zda je mohu uložit v Ní, a pak jsem je vykonal. Do Ní jsem ukládal své slzy, nářky, chlad a bolesti, které jsem vytrpěl, a Ona všechny mé činy odrážela a s neustálými díky vše přijímala. Mezi Matkou a Synem probíhala soutěž - já v dávání, Ona v přijímání. Když mé malé Lidství poprvé vstoupilo na zem, chtělo z Něj zazářit mé Božství, aby všude obcházelo a poprvé smysluplně navštívilo celé stvoření. Nebe a země - všichni přijali tuto návštěvu svého Stvořitele, kromě člověka. Nikdy se jim nedostalo tolik cti a slávy, jako když spatřili svého Krále, svého Stvořitele, ve svém středu; všichni se cítili poctěni tím, že musí sloužit Tomu, od něhož obdrželi svou existenci, a proto všichni uspořádali hostinu. Mé narození tedy pro Mne znamenalo velkou radost a slávu ze strany Mé Maminky a celého stvoření, ale ze strany tvorů to byl velký zármutek. Proto jsem k vám přišel - abych pocítil, jak se radost Mé Maminky opakuje, a abych do vás vložil plody Svého zrození."

Potom jsem přemýšlela o tom, jak nešťastná byla ta jeskyně, v níž se narodil malý Ježíšek; jak byla vystavena všem větrům a chladu, až z toho člověk znechtivěl zimou. Místo lidí mu dělala společnost zvířata. A tak jsem si pomyslela: "Které vězení bylo nešťastnější a smutnější - vězení v noci Jeho umučení, nebo betlémská jeskyně?" A mé sladké dítě dodalo: "Dcero moje, neštěstí vězení mého utrpení se nedá srovnat s betlémskou jeskyní. V jeskyni jsem měl blízko sebe svou Maminku, tělem i duší. Byla se Mnou, a proto jsem měl všechny radosti své drahé Maminky a Ona měla všechny radosti Mne, svého Syna, který tvořil náš ráj. Radosti Matky, která vlastní své dítě, jsou velké; radosti z vlastnictví Matky jsou ještě větší. Já jsem v Ní našel všechno a Ona našla všechno ve Mně. Pak tu byl můj drahý svatý Josef, který se ke Mně choval jako otec, a já jsem cítil všechny radosti, které on cítil kvůli Mně. V mém utrpení byly naopak všechny naše radosti přerušeny, protože jsme měli ustoupit smutku a mezi Matkou a Synem jsme cítili velkou bolest blížícího se odloučení, které mělo nastat s mou smrtí. V jeskyni mě zvířata poznala a uctila mě a snažila se mě zahřát svým dechem. Ve vězení Mě nepoznali ani lidé, a aby Mě urazili, zasypali Mě plivancem a opovržením. Obojí se tedy nedá srovnávat."

27. prosince 1926

Jak člověk, který neplní Boží vůli, chce přetnout světlo a vytvořit si temnotu. Jak pravé dobro musí mít svůj původ v Bohu. Jak ten, kdo žije v Nejvyšší Vůli, přijímá v sobě Její rovnováhu a nachází se v celém Stvoření, žije spolu s Ním.

Zatímco moje mysl plavala ve Slunci Věčné Vůle, můj milovaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, urážka, které se stvoření dopouští tím, že neplní Mou Vůli, je veliká. Má Vůle je víc než sluneční světlo, zasahuje všechny a všechno, ani před Ní - před Jejím nekonečným světlem - nemůže nikdo uniknout! Nyní chce tvor plněním své vůle toto světlo přetnout a tvoří temnotu, ale Má Vůle povstává a následuje Svou dráhu světla a zanechává tvora v temnotě své vůle. Kdyby někdo proťal světlo slunce a vytvořil si dlouhou noc, nebyl by nazván šílencem a původcem velké škody? Chudák, zemřel by zimou, protože by již nepřijímal teplo slunečního

světla; zemřel by nudou, protože by již nebyl schopen pracovat, protože by mu chybělo dobro světla. Zemřel by hladem, nemaje ani světla, ani tepla, aby jeho malé políčko, nyní zahalené temnotou jeho vůle, mohlo vegetovat a plodit. Říkalo by se o něm: "Bylo by lépe, kdyby se tak nešťastná bytost nikdy nenarodila!"

To vše se děje duši, která plní svou vůli. Proto je nejžalostnějším zlem neplnit mou vůli, protože jakmile je má vůle odstraněna, umírá chladem pro všechna nebeská dobra; umírá nudou, únavou, slabostí, protože chybí má vůle, která dává vzniknout radosti, síle a životu božských děl. Umírá hladem, protože chybí Jeho světlo, které způsobuje, že malé pole duše vegetuje a plodí, aby tvořilo potravu, z níž musí žít. Stvoření si myslí, že neplnění Mé Vůle není velkým zlem, zatímco naopak uzavírá všechna zla dohromady."

Poté dodal: "Má dcero, každé dobro, aby bylo dobrem, musí mít svůj původ v Bohu. Proto ani láska, samotné konání dobra, utrpení, hrdinství těch, kdo se bezhlavě vrhají do dosahování záměru, studium věd, posvátných i profánních - zkrátka vše, co nemá svůj původ v Bohu, naplňuje stvoření a vyprazdňuje ho z milosti. A všechna tato dobra, která nemají svůj původ v Bohu, ale začínají lidským původem, jsou jako díla smetená prudkým větrem, který svou silou obrací města, vily, honosné věci v prach a dělá z nich hromadu. Kolikrát prudký vítr zničí a zboří nejkrásnější díla umění a vynalézavosti a svým běsněním si dělá legraci z těch děl, která jsou tak chválena a obdivována? Kolikrát prudký vítr sebeúcty, sebechvály, zuřivý vítr líbivých tvorů sráží ta nejkrásnější díla a já cítím nevolnost samotného dobra? Proto není účinnějšího, vhodnějšího, léčivějšího léku, který by zabránil zuřivosti těchto větrů v duši, než je síla, zastírající světlo mé Vůle. Tam, kde je přítomna tato síla, toto zatmění od Božího světla, je těmto větrům zabráněno, aby vanuly, a stvoření žije pod životním vlivem Boží Vůle tak, že ve všech jejích činech, malých i velkých, je vidět pečeť Fiat. Její motto tedy zní: Bůh to chce, já to chci. Když to nechce On, nechci to ani já. Kromě toho má Vůle udržuje dokonalou rovnováhu v celém Stvoření. Udržuje rovnováhu Lásky, Dobra, Milosrdenství, Statečnosti, Síly a dokonce i Spravedlnosti. Proto když slyšíš o trestech a potížích, není to nic jiného než účinek mé vyvážené Vůle, která, jakkoli miluje stvoření, nepodléhá tomu, aby se stala nevyváženou; jinak by byla vadná a slabá, kdyby ztratila svou rovnováhu. Veškerý řád a posvátnost mé Vůle je zde: ve své dokonalé rovnováze - stále stejná, aniž by se kdy změnila.

Nyní, má dcero, prvorozená mé Vůle, vyslechni něco krásného o mém Nejvyšším Fiat. S duší, která v Něm žije a dovoluje Mu vládnout, nechává Ho tvořit Svě království, do ní má Vůle, bilokalizující Sebe, přenáší Svou dokonalou rovnováhu. Proto se duše cítí vyrovnaná v lásce, dobrotě, milosrdenství, statečnosti, síle a spravedlnosti. A protože Stvoření je nesmírně rozsáhlé, v němž má Vůle vykonává v každé věci svůj zřetelný akt rovnováhy, má Vůle duši, která tuto rovnováhu vlastní, natolik pozvedá a rozšiřuje, že ve všech svých činech nachází rovnováhu každé věci, což duši sjednocuje s mou Vůlí a činí je nerozlučitelnými. Proto se stvoření nachází ve slunci, aby konalo vyvážené úkony, které v něm koná má Vůle; nachází se v moři, v nebi, v malé květině, která kvete, aby spolu s ní vydávala svou vůni; v malém ptáčkovi, který zpívá, aby rozveseloval celé Stvoření rovnováhou radosti. Nachází se v zuřivosti větru, vody, bouří, pro rovnováhu spravedlnosti. Celkově vzato, má Vůle nemůže být bez tohoto stvoření; jsou neoddělitelné a žijí spolu. A myslíš, že je triviální, že duše může říci: "Jsem rozprostřena v nebesích, abych je zachovala pro dobro svých bratří. Jsem na slunci, abych klíčila, plodila, dávala světlo a připravovala pokrm pro celé lidstvo." A tak je to i se vším ostatním. Kdo kdy může říci: "Miluji svého Boha, jako On miluje sám sebe, a miluji všechny

a konám všechno dobro, které můj Stvořitel činí celé lidské rodině"? Pouze ten, kdo přijme tuto rovnováhu Božího Fiat a nechá ji vládnout."

29. prosince 1926

Jak se v lidství našeho Pána utvářelo nové stvoření Království Nejvyšší vůle.

Můj sladký Ježíš se při svém příchodu nechal spatřit, jak nese uprostřed prsou Slunce a velmi pevně ho drží v náručí. Přiblížil se ke mně, vzal toto Slunce Svými rukama ze středu Svých prsou a položil je do středu mých; pak vzal mé ruce do Svých a velmi pevně je zkřížil nad tímto Sluncem, říká mi: "Toto Slunce je má Vůle - drž ji pevně, nikdy ji nenech uniknout, protože má moc proměnit tebe a všechny tvoje činy - všechno, ve světlo tak, aby všechno do sebe začlenila a vytvořila jedno jediné Slunce."

Potom jsem přemýšlela o všem, co můj sladký Ježíš vykonal při svém příchodu na zem kvůli Vykoupení, abych se spojila s Jeho skutky a požádala Ho, aby z lásky ke svým vlastním skutkům dal najevo svou Vůli, aby mohla vládnout. A můj zbožňovaný Ježíš dodal: "Má dcero, jakmile bylo mé Lidství počato, začal jsem nové stvoření, abych nad všechny činy, které mé Lidství vykonal, položil království své Vůle. Všechny úkony, které jsem konal, jak vnitřní, tak vnější, byly ožívovány Božskou Vůli, která obsahovala Tvůrčí Sílu; proto mé úkony procházely novým stvořením a proměňovaly se v úkony Boží Vůle a já jsem rozšiřoval Její Království ve svém nitru i ve všech svých vnějších úkonech. Kdo vlastně toto Království mé Vůle v člověku zničil a zavrhl? Jeho lidská vůle, která se odmítnutím Mé vůle nenechala ovládnout a oživit Jí, ale nechala se ovládnout a oživit svou vlastní, a tak vytvořila království bídy, vášně a zkázy. Nyní bylo především mým Lidstvím znovu vytvořit a povolát toto Království Nejvyšší Vůle v sobě, ve své lidské přirozenosti, abych byl celý připraven utvořit Vykoupení, a tedy schopen dát lidstvu léky, aby bylo spaseno. Kdybych toto Království v sobě bezpečně neumístil, kdybych mu nedal jeho práva na vládu, nemohl bych zformovat dobro Vykoupení. Má Božská Vůle by byla neúprosná v tom, že by mi nepřiznala svá dobra, kdybych neměl prvořadě právo utvořit ve Mně Její Království; teprve potom, jako druhý akt, by mi dala prostředky k záchraně tvorů. Proto se má Nejvyšší Vůle zařadila do všech mých činů; ovládla a vítězoslavně vložila do mých slz, dětských sténání, vzdechů, úderů srdce, kroků, prací, slov, bolestí - zkrátka do všeho Svou Tvůrčí Moc. A jak je investovala, prošpikovala je Svým nekonečným světlem a ve všech mých činech utvářela nové stvoření Svého Království. Proto v každé další věci, kterou jsem udělal, Božské Fiat rozšířilo hranice Svého Království v mém lidství.

Nyní bylo Stvoření povoláno z ničeho a bylo utvořeno na základě mého tvůrčího slova, které promluvílo a stvořilo - přikázalo a všechny věci zaujaly své místo řádu a harmonie. Při stvoření Království Nejvyšší Vůle se naopak nespokojila s tím, že jej utvořila z ničeho, ale chtěla jako záruku bezpečí základ, základy, zdi a všechny činy a bolesti mého Nejsvětějšího Lidství, aby zformovala stvoření svého Království. Podívej se tedy, kolik toto Království mé Vůle stálo; s jakou láskou jsem ho ve Mně rozvíjel. Proto toto Království existuje - nezbývá nic jiného, než ho dát poznat, aby na jeho pole vstoupila všechna dobra, která obsahuje. Chci tedy od tebe, abys stejně jako mé Lidství ponechalo mé Vůli volnost při utváření jejího Království, i ty mi ponechala volnost, aniž bys v čemkoli odporovala, aby mé činy, nenalézající v tobě odpor,

mohly v tobě proudit; a zaujímající své čestné místo, aby se seřadily, vše v pořádku, k pokračování života Království mé Vůle v tobě."

Po těchto slovech můj sladký Ježíš utekl jako blesk a já ho chtěla následovat, ale k mé nejvyšší hořkosti jsem v tom blesku viděla příchod nakažlivých nemocí, které se rozšíří téměř ve všech národech, naši Itálii nevyjímaje. Zdálo se, že na ni mnozí umírají, až se domy vyliďňují. V mnoha národech by ta pohroma řádila intenzivněji, ale téměř všech se dotkne. Zdá se, že se při urážení Pána drží za ruce a Náš Pán se všech dotýká stejnými pohromami. Doufám však, že se uklidní, takže národy budou trpět méně.

1. ledna 1927

Vůle duše jako vánoční dárek pro Ježíška. Jak byl celý Jeho život symbolem a výzvou Boží vůle. Poznání je prostředkem, aby se urychlil příchod Království Jeho Vůle.

Meditovala jsem o starém roce, který zapadal, a o novém, který vyrůstal. Můj stav pokračoval v letu světla Boží Vůle a já jsem prosila krásné Děťátko, aby stejně jako umíral starý rok a už nikdy se znovu nenarodil, aby učinil, aby moje vůle zemřela a nežila; a jako dar pro nový rok aby mi dal svou Vůli, stejně jako jsem Mu dala jako dar tu svou a položila ji jako podnožku k Jeho něžným nožičkám, aby neměla jiný život než jen Jeho Vůli. Zatímco jsem říkala tyto a další věci, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Dcero mé Vůle, jak miluji, chci a toužím, aby v tobě skončila tvá vůle. Ó, jak přijímám tvůj dar! Jak mi bude milé, když ji budu mít u svých nohou jako měkkou podnožku. Ve skutečnosti, dokud zůstává ve stvoření, mimo svůj střed, kterým je Bůh, je lidská vůle tvrdá; když však znovu vstoupí do středu, z něhož vyšla, a slouží jako podnožka u nohou svého Dítěte Ježíše, stává se měkkou a Já ji používám k tomu, abych se bavil. Není spravedlivé, že když jsem malý, mám svou zábavu? A že uprostřed tolika smutků, strádání a slz mohu držet tvou vůli, abych se usmíval? Nuže, musíš vědět, že ten, kdo skoncuje se svou vůlí, se vrací k původu, z něhož vyšel, a začíná v něm nový život, život světla, věčný život Mé Vůle.

Vidíš, když jsem přišel na zem, chtěl jsem uvést mnoho příkladů a přirovnání o tom, jak chci, aby lidská vůle skončila. Chtěl jsem se narodit o půlnoci, abych přerušil noc lidské vůle hojným dnem mým. A i když o půlnoci noc pokračuje a nekončí, je to přece jen začátek nového dne; a moji andělé, aby uctili mé narození a upozornili všechny na den mé vůle, od půlnoci oživovali nebeskou klenbu novými hvězdami a novými slunci, aby se noc změnila ve více než denní světlo. To byla pocta, kterou andělé vzdávali mému malému Lidství, v němž přebýval plný den slunce mé Božské Vůle a povolání tvora do jejího plného dne. Ještě malý jsem se podrobil krutému řezu obřízky, který mě přinutil prolévat hořké slzy bolesti - a nejen mě, ale se mnou plakala i moje maminka a drahý svatý Josef. Byl to řez lidské vůle, který jsem chtěl provést, aby všichni mohli nechat proudit Božskou vůli v tomto řezu a aby zlomená vůle už neměla život - ale jen ten Můj, který proudil v tomto řezu, aby znovu začal svůj život.

Ještě malý jsem chtěl utéct do Egypta. Tyranská a nespravedlivá vůle mě chtěla zabít - symbol lidské vůle, která chce zabít Mou; a tak jsem utekl, abych všem řekl: "Utečte před lidskou vůlí, nechcete-li, aby byla zabita Moje." A tak jsem utekl. Celý Můj život nebyl ničím jiným než voláním Božské vůle do člověka. V Egyptě jsem žil jako cizinec uprostřed onoho lidu - symbol Mé Vůle, kterou si uchovávají jakoby odcizenou ve svém středu; a symbolizující, že kdo chce

žít v míru a sjednocení s Mou Vůlí, musí žít jakoby odcizen lidské vůli. Jinak mezi nimi bude vždycky válka, protože jsou to dvě nesmiřitelné vůle.

Po svém vyhnanství jsem se vrátil do své vlasti - symbolu mé Vůle, která se po svém dlouhém vyhnanství trvajícím staletí a staletí vrátí do své drahé vlasti, aby vládla uprostřed svých dětí. A jak jsem procházel těmito etapami svého života, stále jsem ve mně utvářel Její království a neustálými modlitbami, bolestmi a slzami jsem Ji vyzýval, aby přišla a vládla uprostřed tvorů. Vrátil jsem se do své vlasti a žil jsem skrytý a neznámý. Ó, jak to symbolizuje smutek mé Vůle, která, žijíc uprostřed národů, žije neznámá a skrytá! A svým skrytím jsem podnítil, aby Nejvyšší Vůle byla poznána, aby se jí dostalo úcty a slávy, které jí náleží.

Nebylo nic, co bych neudělal a co by nesymbolizovalo smutek mé Vůle, stav, do něhož ji stvoření uvedla, a výzvu, kterou jsem učinil, abych jí vrátil její království. A to je to, co chci, aby byl tvůj život: neustálé volání Království mé Vůle do středu tvorů."

Poté jsem obcházela celé stvoření, abych spolu s ním přivedla k nohám Malého Ježíše nebesa, hvězdy, slunce, měsíc, moře - zkrátka všechno, abych Ho společně prosila, aby toto Království Jeho Vůle brzy přišlo na zem. A ve své touze jsem řekla: "Hle, nejsem jediná, kdo Tě prosí, ale modlí se nebesa hlasy všech hvězd; slunce hlasem svého světla a žáru, moře svým šuměním - ti všichni se modlí, aby Tvá Vůle mohla na zemi zavládnout. Jak bys mohl odolat, abys nenaslouchal tolika hlasům, které Tě prosí? Jsou to nevinné hlasy - hlasy oživené Tvou vlastní Vůlí, které se k Tobě modlí.

Zatímco jsem to říkala, můj malý Ježíš vyšel z mého nitra, aby přijal úctu celého stvoření a naslouchal jejich němé řeči; přitiskl mě k sobě a řekl mi: "Má dcero, nejsnadnějším prostředkem k urychlení příchodu Mé Vůle na zem jsou znalosti o Ní. Vědění přinášejí světlo a teplo a tvoří v sobě prvotní Boží čin, v němž stvoření nachází prvotní čin, podle něhož si může vzít příklad. Kdyby nenašla prvotní akt, nemělo by stvoření ctnost tvořit prvotní akt; proto by chyběly akty a věci, které jsou k utváření tohoto Království nejpotřebnější. Podívej se tedy, co znamená jedno dodatečné poznání o mé Vůli. Tím, že v sobě nese prvotní akt Boží, přináší s sebou magnetickou sílu - mocný magnet, aby přitahoval tvory k opakování prvotního aktu Božího. Svým světlem přinese rozčarování lidské vůle; svým žárem obměkčí nejtvrďší srdce, pohne je, aby se sklonila před těmito Božími činy; a oni se budou cítit okouzleni a budou toužit po vzoru tohoto činu. Proto čím více poznatků o své Vůli zjevím, tím více Království Božského Fiat uspíší svůj příchod na zem."

4. ledna 1927

Jak každý nový úkon Božské Vůle nese nový Božský život. Jak ten, kdo chce slyšet pravdu, ale nechce ji vykonat, zůstává odepsán. Těžkosti Boží Vůle v duších.

Mé ubohé srdce tu sténalo, tu se trápilo bolestí z nedostatku mého drahého a milovaného Ježíše. Hodiny se zdály být staletími a noci bez Něho nekonečnými. Spánek mi utíkal z očí. Mohla bych alespoň spát - můj intenzivní smutek by usnul; možná by mi to přineslo trochu úlevy. Ale - ne; místo abych spala, stávám se samýma očima - a to očima otevřenýma, ne zavřenýma. Oči mých myšlenek, které chtějí proniknout, aby viděly, kde je Ten, kterého hledám a nenacházím; oči mého sluchu, aby slyšely, kdo ví, lehké našlapování Jeho kroků, sladkou a jemnou ozvěnu

Jeho hlasu. Mé oči hledí - kdo ví, zda nespátí alespoň záblesk Jeho letmého příchodu. Ó, co mě Jeho nedostatek stojí! Ó, jak toužím po Jeho návratu!

Nyní, zatímco jsem byla uprostřed touhy po Něm, se můj sladký Ježíš pohyboval v mém nitru a dal se ve mně vidět, seděl u malého světelného stolu, celý zaujatý pohledem na celý řád toho, co zjevil o Své Nejsvětější Vůli - zda je vše napsáno, zda něco nechybí a k jakému bodu musí dojít, aby dokončil vše, co se týká Jeho Nejsvětější Vůle. Všechno, co se týkalo Jeho Vůle, slova, vědomosti, nabývalo v Ježíšově ruce podoby paprsku světla, který na tomto světelném stole uspořádával; a byl tak zaujatý a zaneprázdněný, že jakkoli jsem na Něj mluvila a volala, nevěnoval mi pozornost. Tak jsem mlčela a spokojila se s tím, že jsem Mu byla nablízku a dívala se na Něj. Pak, po dlouhém mlčení, mi řekl: "Má dcero, když jde o věci, které se týkají Mé Vůle, nebesa a země mlčí a chovají úctu, aby byly diváky nového činu této Nejvyšší Vůle. Každý její nový čin přináší všem o jeden božský život více, o jednu sílu, o jedno štěstí, o jednu uchvacující krásu více. Proto je působící Božská Vůle, která uvolňuje čin ze Sebe, tím největším, co může v nebi i na zemi existovat. Z jednoho dalšího činu Mé Vůle mohou vzejít nová nebesa, krásnější slunce. Proto, když na To přijde, musíme ty i já všechno odložit stranou a zabývat se jen věčným Fiat. Nejde o to, abys v sobě přerovnála lidskou vůli nebo jen nějakou ctnost, ale jde o přerovnění božské a působící Vůle. Proto to vyžaduje velmi mnoho, a proto, zaměstnán věcmi, které se Mne týkají více a které přinesou velké dobro nového úkonu této Nejvyšší Vůle, nevěnuji pozornost tvým výzvám, protože když jde o to, aby se vykonalo to největší, jdou drobné věci stranou."

Poté jsem sledovala svého vášnivého Ježíše v pašijích, a když jsem došla k bodu, kdy na něj Herodes útočil otázkami a on mlčel, pomyslela jsem si: "Kdyby Ježíš promluvil, možná by se obrátil." A Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Kdybych odpověděl, udělal bych z něj hlupáka, protože když chybí vůle poznat pravdu a vykonat ji, chybí v duši půda, aby přijala žár, který s sebou přináší světlo mých pravd. Nenajde-li vlhkost, aby pravdy vyklíčily a oplodnily se, tento žár ještě více pálí a způsobuje, že dobro, které může přinést, chřadne. Děje se to jako se Sluncem: když nenajde vlhkost na rostlinách, jeho žár slouží k tomu, aby usušil a spálil život rostlin; pokud však vlhkost najde, dělá divy. Tak i pravda je krásná, je milá, je oživovatelkou a ploditelkou duší; svým světlem a teplem tvoří divy růstu, milostí a svatosti - ovšem pro ty, kdo ji rádi poznávají, aby ji mohli vykonávat. Na druhé straně u těch, kdo ji nemilují, aby ji vykonávali, se jim pravda spíše vysmívá."

Kromě toho jsem při psaní pociťovala takové vyčerpání sil, že jsem to dělala s námahou, ani jsem necítila, že by mi Ježíš podával slova, která by mi to usnadňovala, ani plnost duševního světla, které se v mé mysli tvoří jako moře, takže se musím spokojit s tím, že si vezmu pár kapek světla, abych je napsala na papír, jinak, kdybych chtěla dát všechno, to bych si počínala jako člověk, který jde do moře a chtěl by držet v ruce všechnu vodu moře - kolik si vezme, tolik mu uteče; ale když si vezme pár kapek, zvládne je odnést s sebou. Tak bylo ve mně všechno strádání, na těle, na duši - ve všem. Když jsem se cítila tak špatně, říkala jsem si: "Možná už to není vůle Boží, abych psala, jinak by mi pomohl jako jindy. Místo toho je ten boj, to úsilí, které musím vynaložit, tak velké, že už nemohu dál. Proto, když to nechce Ježíš, nechci to ani já."

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcera, ta, která má vlastnit království mé Vůle, musí nejenom konat a žít v něm, ale musí cítit a trpět to, co cítí a trpí má Vůle v duších. To, co cítíš, není nic jiného než stav, v němž se má Vůle

nachází ve stvořeních. S jakými obtížemi proudí; jaké úsilí musí vynaložit, aby si tvory podmanila, aby mohli konat Její Vůli. Držíce Ji potlačenou ve své vlastní vůli, berou Ji to nejlepší z Jejího života v sobě, což je Její energie, Její radost, Její síla; a tak je nucena jednat pod tlakem lidské vůle, která je melancholická, slabá a nestálá. Ach, v jak těžké, hořké, drtivé noční můře udržují tvorové mou Vůli! Nechceš se tedy podílet na jejích bolestech? Má dcero, musíš být klíčem, a ať už chce má Vůle vydat jakýkoli zvuk, musíš být k dispozici, abys vytvořila zvuk, který chce vydat. A až v tobě vytvoří všechny zvuky, které má - zvuky radosti, síly, dobroty, smutku atd. - Její vítězství bude úplné, protože v tobě zformovala své království. Proto si spíše myslí, že je to jiná a odlišná sonáta, kterou v tobě chce zahrát - je to další tónina, kterou chce ve tvé duši přidat, protože v Království Nejvyššího Fiat chce najít všechny tóny hudebního koncertu Nebeské vlasti, aby v Jeho Království nechyběla ani hudba."

6. ledna 1927

Duše, která žije v Božské Vůli, je vždy rovna sama sobě. Řád Prozřetelnosti ve Vtělení a v projevech svatých Mágů.

Prováděla jsem své obvyklé úkony v Nejvyšší Vůli a můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra; natáhl ke mně ruce, objal mě, ale přitiskl mě k sobě tak pevně, že jsem zůstala celá přikrytá Ježíšem. Pak mi řekl: "Má dcero, nejsem spokojen, když tě nevidím zcela přikrytou Mnou a tak rozpuštěnou ve Mně, že už v tobě nepoznávám sebe, ale jen Mne v tobě."

Pak dodal: "Má dcero, ta, která žije v Boží Vůli, je vždy rovna sama sobě. Její činy jsou symbolizovány světlem, které se rozptyluje stejně dozadu i dopředu, doprava i doleva. Nanejvýš, pokud obsahuje větší intenzitu světla, se více rozšiřuje; ale vždy se rozptyluje stejně při rozšiřování obvodu světla kolem sebe. Nuže, jelikož úkony konané v mé Vůli jsou symbolizovány světlem, jakmile úkon stvoření vstoupí do mé Vůle, zahrnuje minulost, přítomnost i budoucnost; nepostrádá plnost světla, rozšiřuje se všude a naráz všechny pojme do obvodu svého nekonečného světla. Proto nikdo, ať koná sebevětší dobro, nemůže říci té, která žije v Božském Fiat: "Jsem ti podobná"; ale jen ona duše může říci: "Jsem podobná Tomu, který mě stvořil - cokoli dělá On, dělám i já. Jedno je světlo, které nás naplňuje, jedna je síla, jedna je Vůle." A tak se stává, že se v té duši objevuje světlo, které ji naplňuje.

Potom jsem přemýšlela o svatých mudrcích, když navštívili malého Ježíška v betlémské jeskyni; a můj vždycky milý Ježíšek mi řekl: "Má dcero, podívej se na řád mé božské Prozřetelnosti: pro velkou předzvěst svého Vtělení jsem si vybral a použil Pannu, pokornou a chudou, a za svého opatrovníka svatého Josefa, který mi byl otcem a který byl tak chudý, že musel pracovat, aby nás uživil. Podívej se, jak v největších dílech - a tajemství Vtělení nemohlo být větší - používáme lidi, jejichž vnější vzhled nepřitahuje ničí pozornost, protože důstojenství, žezla, bohatství jsou vždycky výpary, které zaslepují duši a brání jí proniknout do nebeských tajemství, aby přijala velký Boží čin - a Boha samotného. Abych však národům zjevil příchod sebe, Slova Otce, na zem, chtěl jsem a využil jsem královských autorit, učených a erudovaných mužů, aby svou autoritou šířili poznání vtěleného Boha a nakonec se také vnutili národům. Přesto hvězdu viděli všichni, avšak jen tři z nich se pohnuli, věnovali jí pozornost a následovali ji. To vypovídá o tom, že mezi všemi měli jen oni sami nad sebou určitou vládu, která tvořila malý prázdný prostor v jejich nitru. A tak za zjevením hvězdy cítili mé volání, které se ozývalo v jejich nitru, a nedbajíce na oběti, pomluvy, posměšky - protože odcházeli na neznámé místo

a museli o tom mnoho slyšet - nedbajíce na všechno a ovládajíce sami sebe, následovali hvězdu spojenou s mým voláním, které se ozývalo v jejich nitru jako více než mluvící hvězda. Osvítla je, přitahovala je a řekla jim mnoho věcí o tom, kterého měli navštívit, a opojeni radostí šli za hvězdou.

Podívej se tedy, jak k tomu, aby byl dán velký dar Vtělení, bylo zapotřebí Panny, která neměla lidskou vůli, která byla více z nebe než ze země a která byla k této velké předzvěsti disponována neustálým zázrakem. Nepotřebovali jsme tedy žádné vnější věci a lidské zjevy, které by mohly upoutat pozornost národů. Přesto jsem však i k tomu, abych se projevil, chtěl lidi, kteří by měli vládu sami nad sebou a kteří by si ve svém nitru udělali malý prostor, aby v něm mohla zaznít ozvěna mého volání. Nebyli však překvapeni, když viděli, že se hvězda nezastavila nad královským palácem, ale nad ohavnou chatrčí? Nevěděli, co si mají myslet, a přesvědčovali sami sebe, že je v tom nějaké tajemství - ne lidské, ale božské. Když se oživilí vírou, vstoupili do jeskyně a pokleknuvše se Mi klaněli, když poklekli, zjevil jsem se jim, nechal jsem ze svého malého Lidství zazářit své Božství a oni ve Mně poznali Krále králů - Toho, který je přišel spasit. Okamžitě se nabídli, že Mi budou sloužit a položí své životy z lásky ke Mně, ale Má Vůle se projevila a poslala je znovu do jejich kraje, aby byli posly Mého příchodu na zem uprostřed těchto národů. Pohleď tedy, jak nutná je vláda nad sebou samým a prázdnota srdce, aby mohlo zaznít Mé volání a aby bylo vhodné k poznání pravdy a k jejímu zjevení druhým."

9. ledna 1927

Jak ten, kdo plní Vůli Boží, vlastní Její rovnováhu a má pro všechno úkon světla. Jak byla vložena nota smutku, a to je důvod, proč se Boží Vůle a lidská vůle na sebe mračí. Jak jsou prvotiny tím, co se nejvíce líbí.

Obcházela jsem všude podle svého obvyklého způsobu, abych následovala Božskou Vůli v celém stvoření; a můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, jak překvapivé je působení duše v mé Vůli. Tak jako Fiat udržuje rovnováhu v celém Stvoření tím, že opakuje mou rovnováhu, tvoří rovnováhu ve všech tvorech a rozšiřuje v nich Království mé Vůle. Je jako světlo, které sestupuje z výšin, a upevňuje se ve všech, rozšiřuje ve všech Království lásky, zbožňování, slávy mé Vůle a všeho, co má. Ale zatímco sestupuje jako světlo, aby jí nic neuniklo, vystupuje jako světlo a přináší svému Stvořiteli bilanci všech činů Stvoření, všech dob a všech srdcí. S bilancí všech lidských činů, do nichž duše nechala vstoupit čin Boží Vůle, ze své strany vyprazdňuje všechny lidské činy a nechává proudit Boží Vůli jako prvotní čin. A Božská Vůle v nich rozšiřuje své Království, protože existuje duše, která si to vzala k srdci - není lidského činu, v němž by nechtěla upevnit své světlo, aby to, co je lidské, bylo zaplaveno a ve všech věcech se znovu objevila pouze Božská Vůle. Proto tě, má dcero, téměř nutím, aby ses všeho dotýkala vlastní rukou - chci, aby ses rozšířila na všechny a na všechno, abys rozšířila Království mé Vůle. To je to, co chci - aby ve všem proudila má Vůle, která jako světlo, zatímco vše naplňuje, zůstává nade vším a vše se stává mou Vůli.

Může se však stát, že někdo tomuto světlu unikne, stejně jako někdo může uniknout světlu slunce; to však nic nevypovídá o slunci, protože tím, že má rovnováhu světla, obsahuje jeho světelný akt pro všechny a pro všechno. A tak slunce, zatímco dává světlo všem, udržuje rovnováhu slávy, pro svého Stvořitele, všech úkonů světla; proto zůstává v dokonalém řádu, zatímco ti, kdo světlu unikají, z tohoto řádu vystupují. Stejně tak duše tím, že vlastní jednotu

světla Nejvyššího Fiat, vlastní všechny jeho světelné úkony, proto může svůj světelný úkon Boží vůle dávat lidským úkonům, aby ze své strany všude rozšířila Jeho Boží království. Pokud stvoření uniknou, nic to neříká; světlo Mé Vůle se stejně šíří a Já vidím, že v Mé vyvolené uskutečňuje Mé Království Svůj život, rozšiřuje se, zakládá se. Proto chci vidět tvé činy v mé Vůli nad každou myšlenkou tvorů, v každém slově, úderu srdce, kroku a díle - ve všem. Zatím myslíme na utváření našeho Království; jakmile bude utvořeno, budeme myslet na ty, kteří uniknou, a na ty, kteří zůstanou v síti světla mé Vůle."

Poté jsem se cítila velmi vyčerpaná, protože jsem měla mnoho dní horečku a sotva jsem napsala to málo, co je napsáno výše. Protože jsem necítila sílu pokračovat v psaní, přestala jsem a začala jsem se modlit. A můj sladký Ježíš, vystupující z mého nitra, mě celou sevřel k sobě a soucítit se mnou a řekl mi: "Moje dcera je nemocná, moje dcera je nemocná... Musíš vědět, že do království mé Vůle byla od stvoření vložena nota smutku - nota, kterou po mnoho staletí nikoho nenapadlo vyléčit; nota příliš smutná pro Nejvyšší Fiat a příčina, pro kterou se na sebe Boží Vůle a lidská vůle mračí. Nyní musí prvorozená dcera mé Vůle vyrovnat všechny dluhy, než přijde do Naší vlasti; musí zaplnit všechny prázdnoty, aby uprostřed tvorů založila mé Království. Nyní, když je nemocná, má dcera v ní vytvoří Království božského smutku, které proudí jako vlna světla a tepla a poslouží k oslazení této smutné noty. Cožpak nevíš, že světlo a teplo mají moc proměnit nejhořčí věci v nejsladší nektar? Je ti dáno, má dcero, která žije v Naší Vůli, abys nechala své smutky, svou horečku, své intimní bolesti mého strádání, které tě nutí umírat, ale neumíráš, proudit v Našich nekonečných hranicích, aby do této noty, tak smutné, vložily božské Fiat a vytvořily v ní nejsladší a nejharmoničtější zvuk tak, že se obě vůle již nebudou na sebe mračit, ale usmíří se."

Pak dodal: "Má dcero, nemůžeš pochopit, co k tobě cítím - radost, štěstí, které pociťuji, protože v tobě nacházím první plody Království své vůle. Nacházím radost z prvních plodů, prvních plodů hudby, kterou může vytvářet pouze stvoření, které v Ní žije, protože bere všechny Naše tóny, které jsou v Naší Vůli, činí je svými a tvoří svou krásnou hudbu v Našem Království. A já - ach, jak rád jí naslouchám! Nacházím první plody řádu, první plody pravé lásky, které jí Má Vůle propůjčila; nacházím první plody krásy, která Mě tak uchvacuje, že nemohu odtrhnout svůj pohled. Tak shledávám všechny tvé činy jako prvotiny, které Mi nikdo před tebou nedal. Prvotinami jsou vždy věci, které se nejvíce líbí, které jsou nejpřitažlivější a které se nejvíce těší. A jestliže po prvních plodech přicházejí další podobné věci, pak právě díky prvotnímu činu mohly vzniknout další podobné činy; veškerá sláva tedy náleží prvotnímu činu."

Proto budeš mít v Království božského Fiat vždy první plody; nebude v něm učiněno nic, co by nepocházelo z tvého prvotního úkonu. Proto se všichni obrátí k tobě - k tobě se obrátí počátek slávy. Proto chci, aby vše začínalo od tebe, aby se utvořilo mé Nejvyšší království."

13. ledna 1927

Ježíš prosí Luisu, aby psala. Jak je jeho slovo štěstím. Jak je ten, kdo žije v Boží vůli, považován za člověka z Nebeské vlasti. Duše se modlí spolu s celým stvořením; jak jí Ježíš slibuje, že jí bude vše dopřáno.

Pokračujíc v horečce, zvládala jsem psát s takovými obtížemi, že jsem se rozhodla, že už nebudu psát, dokud se nedostanu do stavu, kdy to budu moci dělat s menšími obtížemi, také abych mohla obsírněji psát to, co blahoslavený Ježíš zjevuje své malé dceři. Ve skutečnosti se

kvůli obtížím snažím omezovat, jak jen to jde. Nyní, když jsem vzhledem ke svému rozhodnutí na psaní vůbec nemyslela, se můj vždy milý Ježíš pohnul v mém nitru a jako by mě prosil, řekl mi: "Já se spokojím spíše s málem než s ničím. Pak, až budeš moci, budeš psát víc. A v tom málu, co budeš psát, ti budu pomáhat - nenechám tě samotnou; a až uvidím, že nemůžeš pokračovat, sám řeknu dost, protože tě velmi miluji - a také tvou přirozenost, protože i ta je moje, a nechci, aby ses unavila nad své síly. Ale neber Mi to potěšení udržovat stále novou korespondenci a psát to, co ti chci říci. Víš, že na celém světě není jediné místo, kde bych se mohl dělit o své štěstí a dostávat za ně protislužbu. Místem mého štěstí na světě jsi tedy ty a toto mé štěstí je tvořeno mým mluvením. Když mohu mluvit s nějakým tvorem, dát se pochopit, je to pro Mne štěstí - a plné a přebohaté štěstí pro toho, kdo Mi naslouchá; tím spíše, že když s tebou mluvím, protože je v tobě má Vůle, mluvím k tobě ve své Vůli, nikoli mimo ni, a jsem si jist, že Ti rozumím; a ještě více, že když s tebou mluvím o své Vůli, cítím v tobě štěstí svého Království, ozvěnu štěstí Nebeské vlasti.

Víš, má dcero, co by se stalo? Jelikož tě chovám v Nejvyšším Fiat, pohlížím na tebe jako na někoho z mé Nebeské vlasti. Co bys řekla, kdyby někdo, kdo již žije v Nebi, nechtěl přijmout mé nové radosti, které se přirozeně uvolňují z mého lůna, aby učinily všechny Blahoslavené šťastnými? Ve skutečnosti je v mé přirozenosti dávat stále nová blahoslavenství. Tento někdo by byl překážkou mého štěstí, uzavřel by v mém lůně radosti, které chci uvolnit. Tak by se to stalo i s tebou - byla bys překážkou mému štěstí, stále novým radostem, které má moje Vůle; tím spíše, že se cítím šťastnější, když činím šťastnější malou dceru své Vůle, která se ocitá v nízkém vyhnanství jen kvůli Nám - pro nic jiného, aby Nám dala prostor k utváření Našeho království uprostřed tvorů a obnovila pro Nás práva a slávu díla celého stvoření. Myslíš si, že Mé Srdce snese, aby Moje malá dcerka nebyla šťastná? Ne, ne - byla by to pro Mne ta největší bolest. Není snad Mé slovo pro tebe největším štěstím?"

A já: "Jistě, ó Ježíši; a kdybys věděl, jak mě činí nešťastnou, když mě o něj připravuješ - jak cítím prázdnotu štěstí bez konce, kterou nic jiného, jakkoli krásného a dobrého, nedokáže nahradit.

A Ježíš: "Proto, má dcero, dokud tě mé slovo činí šťastnou, nechci, aby zůstalo v prázdnotě jen v tobě, ale chci, aby sloužilo k založení mého království; a proto jako potvrzení mého slova a mého štěstí, které pochází ode mne, chci, aby bylo napsáno na papíře, také jako potvrzení naší korespondence."

Poté jsem se začala modlit a spolu se mnou jsem před Nejvyšší Velebnost přivedla celé stvoření, to znamená nebesa, hvězdy, slunce, moře - zkrátka všechno, aby moje modlitba byla oživena všemi úkony, které Nejvyšší Fiat vykonává v celém stvoření. Můj sladký Ježíš se postavil do mé blízkosti, opřel se o mou hlavu, natáhl ruku kolem mého krku, aby mě téměř podepřel. A já Mu řekla: "Má lásko, Ježíši, nejsem jediná, kdo se k Tobě modlí, ale spolu se mnou působí Tvá Vůle v celém stvoření a modlí se za příchod Tvého Království. Ona sama chce svá práva, všechna celá a úplná, nad všemi a vším; a teprve s příchodem Království Nejvyššího Fiat na zemi, jí budou všechna její práva navracena. Poslouchej, ó Ježíši, jak dojemný je hlas tvého Fiat v celém lazuru nebes; jak výmluvný je ve slunci; jak přitažlivý a silný je v moři. Všude je slyšet, jak se ozývá Tvé Fiat, které chce práva svého Království. Ó, prosím, vyslyš své vlastní Fiat; vyslyš svou malou dceru, která, činíc všechny Jeho činy svými, Tě prosí, prosí Tě, aby přišlo Tvé Království. A ačkoli jsem se teprve narodila, i já chci svá práva; a víš, ó Ježíši, jaká jsou to práva? Že Tvé Vůli vracím všechnu slávu a čest, jako by ji nikdo neurážel, jako by ji

všichni naplňovali, zbožňovali a milovali. Jsem-li Její dcera, chci, aby se Jí vrátila Její práva, a chci také, aby se mému prvnímu otci Adamovi vrátila čest, jako kdyby se od Tvé Vůle nikdy neodchýlil.

A můj nejsladší Ježíš, celý dojatý, mi řekl: "Mé malé dceři, která si tolik bere k srdci práva mého Božského Fiat a která využívá jeho sílu, aby si otevřela cestu k mému Srdci, bude vše dopřáno. Jak tě neuspokojit, má dcero? Tobě bude dáno všechno, ba co víc, společně upravíme to, co se týká mé Vůle, a to, co se týká tvorů. Nejsi šťastná? Podívej, má dcero - od chvíle, kdy má Vůle vstoupila na pole ve Stvoření, byla vždy pevná a neochvějná v konání dobra, navzdory mnoha náladám a proviněním tvorů. Vítězně nad vším postupovala svým obvyklým směrem - vždy konala dobro. Hle, aby stvoření znovu vystoupila k pevnosti, k věčnému dobru, k neochvějnosti Mé Vůle, chci uprostřed nich zřídit Své Království. Podívej se tedy, do jakého bodu jsem tě umístil - do pevnosti a neochvějnosti Fiat, abych ti umožnil rozšířit v něm toto Mé Království. A tak jako má Vůle vítězí nad vším svou pevností, tak i ty budeš vítězit nad vším svou pevností a v neotřesitelnosti svých činů a znovu uspořádáš božský řád mezi oběma vůlemi - Boží Vůle bude znovu začleněna do své slávy a lidská vůle se znovu zařadí do řádu, který ustanovil Bůh".

Poté, co jsem to napsala, jsem si říkala, že to, co je napsáno výše, není nutné; tím spíše, že i nadále v horečce píši s obtížemi a píši jen málo, aby byl Ježíš spokojen. A můj sladký Ježíš, pohybuující se v mém nitru, mi řekl: "Aby mohla žít v mé Vůli, musí duše vystoupit, a aby v ní mohla vystoupit, musí opustit to, co do mé Vůle nepatří. Musí opustit své ubohé hadry, své vulgární zvyky, svá odporná jídla, svou bídu. Vše musí opustit, aby mohla užívat královského roucha, božských zvyků, drahocenných a výživných pokrmů, nekonečného bohatství - zkrátka všeho, co patří mé Vůli. To, co jsi napsala, ti zatím slouží - slouží to Království Nejvyššího Fiat. Pak to bude pravidlem pro ty, kdo v něm musí žít - jak musí používat všechny provozní úkony mé Vůle, aby se udrželi v hranicích mého Království. Proto to, co se ti nezdá být nezbytné, je nezbytné pro utváření mého Nejvyššího království."

16. ledna 1927

Jak je v Království Fiat vše úplné, dokonce i odstíny všech barev. Ten, kdo v Něm žije, přijímá vše, a to najednou.

Nadále se nořím do Nejvyšší Vůle a můj sladký Ježíš se nechal vidět, jak se opírá o mou hlavu; a protože jsem trpěla, řekla jsem Mu: "Má Lásko, podívej, jsem ve Tvé milované Vůli, a protože chci s Tebou přijít do nebe, je to právě Tvá Vůle - ne já, která Tě žádá, abys mě vzal s sebou. Učiň tedy spokojenou svou Vůli, která, jsouc všude, Tě všude prosí - na nebi, na slunci, na moři, abys už nedržel její malou dceru ve vyhnanství, daleko od Tebe, ale abys ji po tolika útrapách a strádání sebe sama nechal přistát ve své nebeské vlasti. Ó, prosím, smiluj se nade mnou a nad svou Vůli, která Tě prosí!

A Ježíš, celý soucitný se mnou, mi řekl: "Ubohá dcero, máš pravdu - vím, kolik tě stojí tvé vyhnanství; a abys mě přesvědčila, nutíš mě, abych se modlil k své vlastní Vůli. Mocnější prostředek bys nenašla. Ale věz, dcero, že Nejvyšší Fiat od tebe chce ještě něco jiného - chce, aby se z tvé strany v Jeho Království utvořily všechny krásy, všechny rozmanitosti pestrobarevných barev, všechny jejich odstíny. Krásy tu jsou, barvy ve všech jejich odrůdách byly objednány, ale všechny odstíny chybí a Já chci, aby z tvé strany nic nechybělo, pro ozdobu

a krásu mého Království. Kdybys věděla, jak ještě jeden odstín více vyniká - jak je zkrášlující. A víš, jak se tyto odstíny dají tvořit? Další Můj výrok může být jedním dalším odstínem v pestrosti barev; jedno tvé malé kolečko v mé Vůli, jedna tvá malá bolest, jedna oběť, jedna modlitba ve Fiat, to je mnoho dalších odstínů, které přidáš a které ti má Vůle s potěšením podá. V Ní jsou všechny věci úplné, ani by nestrpěla, aby její první dcera nepřijala všechny své úplné úkony, nakolik je to pro tvora možné, aby vytvořila své božské království."

Poté jsem pokračovala ve svém letu v Nejvyšší vůli a můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, ten, kdo žije v Božské Vůli, bere všechno dohromady, jakoby jedním skokem. Ve skutečnosti, protože Božská Vůle je všude, není nic, co by jí mohlo uniknout, Její život je věčný, Její nesmírnost nezná hranic, ani obvodů, proto duše, která v Ní žije, bere Věčného Boha, celé nebe, slunce, vše, co existuje, Pannu, anděly, svaté - zkrátka všechno. A jak se modlí, buší, dýchá, miluje, její úkony se stávají společnými všem; proto všichni buší z jejího tlukotu srdce, všichni dýchají s jejím dechem, všichni milují s její láskou, protože kamkoli se moje Vůle rozšíří, pohne všechno k činu toho, kdo v Ní žije. Z toho vyplývá, že jelikož svrchovaná Královna má první místo v Božském Fiat, cítí malou dcerku, která v ní žije, blízko sebe; a spojujíc se s ní, opakuje to, co dělá, spolu s ní, a klade svá moře milosti, světla, lásky do společného, protože jedno je Vůle Maminky a malé dcerky. Ba co víc, výška Vládkyně nebes se v ní cítí počtěna úkony Božské Vůle; cítí, že tato malá dcera vstupuje do Jejích moří, a otřásá jimi svými úkony, způsobuje, že bobtnají, aby se zdvojnásobila a rozšířila. Ale k čemu? Aby její Stvořitel přijal zdvojnásobenou Božskou slávu a lásku ze samotných moří Její lásky; a aby položila moře své nebeské Maminky jako na pult, aby mohla přijmout dvojnásobnou slávu.

Proto, ač malá, tato bytost vším hýbe, všemu se vnucuje; všichni jí to dovolují; všichni cítí sílu dobra, které chce všem dát. Je tedy malá a silná; je malá a všude se ocitá; je malá a její výsadou je malost, proto nic nevlastní - ani svou vůli, protože ji dobrovolně odevzdala tomu, kdo na ni měl právo. A Boží vůle jí dává vše - není nic, co by jí nesvěřila. Proto jsou zázraky žijících v mé Vůli nepopsatelné a nesčetné. Ach, kdyby všichni věděli, co to znamená žít v mé Vůli, a jaká dobra dostávají - ba co víc, není dobra, které by nepřijali, není dobra, které by nemohli vykonat -, všichni by soutěžili a toužili žít v mé Vůli, svaté a obdivuhodné."

20. ledna 1927

Jak společenství Boží Vůle nepodléhá spotřebě; Její závoje jsou nehmotné. Duše touží po nebi, a proto je smutná a uvádí ve smutek celé stvoření.

Po přijetí svatého přijímání jsem zůstala ztrápená a utrápená, protože záchvaty kašle byly takové a tak četné, že jsem měla pocit, že se dusím, a nemohla jsem ani myslet, ani být s Ježíšem podle svého obvyklého způsobu. Pak, po hodině a více intenzivního kašle, jsem se uklidnila a pomyslela jsem si: "Už je to hodina a více, co jsem přijala Ježíše, a já jsem se nedokázala vzpamatovat, abych s Ním byla úplně sama. Hostie je již zkonzumována, Ježíš odešel a já nevím, kde Ho mám znovu najít. Takže dnes to pro mě bylo, jako bych nepřijímala svaté přijímání. Ale koneckonců i v něm líbám, klaním se a žehnám Nejvyššímu Fiat.

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra, opřel si hlavu o mé rameno a podepřel mě svými rukama, aby mi dodal sílu, protože jsem byla tak vyčerpaná, že jsem měla pocit, že umírám. A ve vší dobrotě mi řekl: "Má dcero, copak nevíš, že existuje společenství, které je věčné, tak velké a nepodléhá ani zmenšení, ani pohlcení? Jeho závoje, které Ho skrývají uprostřed tvorů, nepodléhají zániku jako závoje svátostné Hostie. Dává se v každém okamžiku, při každém nádechu, při každém úderu srdce a za všech okolností. Ba co víc, člověk musí být stále s otevřenými ústy, aby je mohl všechny přijímat - to znamená s vůlí vždy chtít přijímat toto společenství, tak velké a nepřetržitě, že nakolik se dává, nepodléhá ani zmenšení, ani pohlcení. Jinak mnohdy zůstávají mimo duši, aniž by do ní vstoupily.

Již jsi pochopila, co je toto společenství tak veliké a nepřetržitě: Je to mé božské Fiat, které proudí jako Život do tvé duše; jako teplo, které tě oplodňuje a dává ti růst; jako potrava, která tě živí. Proudí v krvi tvých žil, v tlukotu tvého srdce - ve všem; je stále v aktu dávání se tobě samotné, jen když ho chceš přijmout. Utopilo by tě v přijímání, tolik ti ho chce dát. Rozumem, spravedlností a právem mělo být společenství mé Vůle neomezené a nepodléhající spotřebě, protože je původem, prostředkem a cílem stvoření, a proto měla být stvoření schopna přijímat Ho tak, aby mu nikdy - nikdy nemohlo chybět. Ve skutečnosti něco, co je původem, prostředkem a cílem, musí být v neustálém aktu dávání sebe sama a přijímání. Kdyby tomu tak nebylo, chyběl by ubohé bytosti její původ života a prostředky k jejímu udržení; a ztratila by cíl, jehož musí dosáhnout. Proto by má nekonečná Moudrost nikdy nemohla připustit, aby pro ně bylo společenství mé vůle omezeno.

Svátostné přijímání naopak nebylo dáno jako původ tvorů ani jako cíl, ale bylo dáno jako prostředek, pomoc, občerstvení a lék; a prostředky, pomoci atd. jsou dány omezeně - nejsou trvalé. Proto podléhají závoje svátostných akcidentů spotřebě; tím spíše, že pokud mě tvorové milují přijímat neustále, je tu velké společenství Věčného Fiat, které je v aktu, že se jim neustále dává. Přesto jsi se trápila a téměř znepokojovala, protože jsi myslela, že svátostné akcidenty jsou spotřebovány. Neměla jsi důvod se trápit, protože v tobě i mimo tebe je Společenství Mé Vůle, které nepodléhá žádnému strávení. Její Život je vždy ve své plnosti, ani moje Láska by nemohla tolerovat, aby malá dcera naší Vůle nemohla přijímat náš božský Život, vždy nový a nepřetržitý."

Poté jsem se nadále cítila nemocná a při obchůzce ve Stvoření, abych sledovala úkony Nejvyšší Vůle, jsem v sobě pocítila notu smutku, protože poslušnost mi ukládala, abych se podřídila tomu, že mi bude odňata nemoc, zatímco jsem toužila po Nebi. Chtěla jsem udělat skok ze středu Stvoření, abych dosáhla své vytoužené vlasti, a prosila jsem nebesa, hvězdy, slunce a všechny stvořené věci, aby mě doprovázely. Ve skutečnosti, protože jeden byl Fiat, který nám dal život, měla jsem právo, aby mě neživily samy, ale aby mě všechny následovaly až k věčným branám a čekaly, až mě právě ta Vůle, která mě vlastnila na zemi, přijme v Nebi; a pak, po mém vstupu do blažené nebeské Vůle, se mohly stáhnout, každá na své místo. Ale neschopna toho, cítila jsem se smutná, a tak jsem obcházela celé Stvoření. Zatímco jsem tak činila, ozval se ze středu Stvoření silný, harmonický a stříbrný hlas, který říkal: "Tvůj smutný tón se přenesl na všechny stvořené věci, a tak jsi nás dnes všechny uvrhla do smutku. Buď si jista, že tě všichni doprovodíme do nebe - je správné, že ten, kdo byl mezi námi, kdo nám dělal společnost, nesmí vstoupit do nebe bez naší společnosti. Celé stvoření však zůstane bez toho, kdo mu dává radost, kdo ho udržuje v hostině. V našem středu už nebude znít tvoje ozvěna, kterou, vydávajíc nás za mluvící, velebíme, milujeme a chválíme tu Boží Vůli, která nás stvořila a která nás zachovává." Hlas mlčel a já sama jsem cítila, že dýchám smutný vzduch.

Tehdy jsem si pomyslela, že jsem se dopustila hříchu, protože jsem svým smutkem uvedla celé Stvoření do smutku. A tak jsem zatoužila po svém sladkém Ježíši, abych Mu řekla o zlu, které jsem spáchala, a abych Mu řekla, že mě přiměl napsat tolik věcí týkajících se Boží Vůle, aby se tyto věci dostaly do středu tvorů tak, aby žitím z tohoto Božího Fiat mohli vlastnit tak svaté Království. Když jsem pak přemýšlela o tom a o dalších věcech, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, máš pravdu, když chceš přijít, ale než se všechna poznání Mé Vůle projeví a dostanou se do pohybu, bude to nějakou dobu trvat. A proto má Stvoření pravdu, když říká, že opět zůstane ve svém mlčení. Nechci však, aby ses tísnila - zanechej se ve Mně a nech vše na svém Ježíši."

A já: "Můj milý, až mě vezmeš do nebe, prosím Tě, abys mě vzal rychle, aby neměli čas dát mi tuto poslušnost. Ale zatímco jsem to říkala, zdálo se mi, že vidím nebesa, slunce a celé stvoření, jak se kolem mě sklání, aby mi vzdalo hold, a Ježíš dodal: "Má dcero, až zemřeš, celé stvoření tě vloží a ty v mžiku přejdeš do nebe. Nejsi šťastná?"

23. ledna 1927

Jak je božské Fiat mocným magnetem, který přitahuje Boha ke stvoření. Jak je lidská vůle více než zemětřesení a jak je vystavena všem zlodějům.

Když jsem byla stále nemocnější než obvykle, můj sladký Ježíš se dal vidět - ne sám, ale spolu se třemi Božskými Osobami. Všechny mě obklopily a já jsem zůstala uprostřed nich a nemohla jsem vidět nic jiného než Jejich nejvyšší výšku a nesmírné světlo, které je obklopovalo. A všichni Tři mi řekli: "Přišli jsme navštívit naši nemocnou dceru. Naše Vůle, silnější než mocný magnet, Nás přitahovala a volala z Nebe, abychom k tobě přišli; nemohli jsme se obejít bez toho, abychom přišli povzbudit tu, která je prvorozenou dcerou Naší Vůle, a trochu jí dělat společnost v jejím utrpení. Síla Našeho Fiat je pro Nás neodolatelná a odevzdat se její síle je pro Nás štěstí."

Kdo teď může říci, co jsem cítila a chápala, když jsem byla uprostřed Nich? Nemám slova, kterými bych se vyjádřila. Potom, protože mi poslušnost řekla, že bych měla něco sníst, ačkoli jsem si z poslušnosti nemohla nic vzít, než přišel Ježíš, jsem si vzala několik lžic vývaru a cítila jsem, jak mi leží v krku a nemůže sestoupit do žaludku. Řekla jsem Ježíši, ať mě nechá poslechnout, a Ježíš, celý dobrý, přešel svou svatou rukou z mého hrdla do mého žaludku a způsobil, že mi to sjelo dolů do žaludku, abych to mohla strávit - takovým způsobem, že jsem to nevynesla nahoru, jak jsem zvyklá dělat každý den... že cokoli vezmu, vynesu nahoru. Nekonečná Ježíšova dobrota pro mě, který jsem ten nejmenší a nejubožejší tvor. Potom jsem zůstala utrápená, protože jsem si myslela, že mě vezmou s sebou; a protože to neudělali, bylo mi smutno. A Ježíš, aby mě povzbudil, se položil svou tvář na mou hrud', a když nade mnou dýchal, z Jeho dechu vyšlo světlo, které posloužilo nejen mé duši, ale i celému mému tělu, aby se znovu složilo. Jakmile dech ustal, mé tělo se rozpadalo; a Ježíš, aby mě povzbudil, mi řekl: "Má dcero, odvalu, copak nevidíš, že pouhý dech a světlo mé vůle znovu skládají i tvé tělo? Když tedy zastavím svůj dech, tvé tělo se rozpadne a ty se rychle dostaneš do Naší nebeské vlasti."

A já: "Má Lásko, jsem zbytečná a k ničemu se nehodím - nebylo by pro Tebe lepší zbavit se mě tím, že mě pošleš do Nebeského Jeruzaléma?" A Ježíš, samá dobrota, dodal: "Má dcero, pro Mě je užitečné všechno, i ty malé kamínky, suť - aby se stavělo. Stejně tak je to s tebou:

všechno, co tvoří tvé tělo, je jako sut'; ale když je oživeno životadárnou tekutinou věčného Fiat, stává se všechno vzácným a má nevyčíslitelnou hodnotu; takovým způsobem, že na té vzácné suti mohu postavit ta nejpevnější a nejnedobytnější města. Musíš vědět, že když se člověk vzdálil od Boží Vůle tím, že konal svou vlastní, stalo se to, jako když město zasáhne silné zemětřesení. Silný otřes způsobí, že se v zemi otevrou propasti a někde pohltnou domy, jinde je roztrhá na kusy. Síla otřesu otevírá nejpevněji uzamčené truhly a vyvrhuje diamanty, mince, drahocenné věci tak, že zloději mohou vniknout dovnitř a ukrást, co chtějí. A tak se nebohé město promění v hromadu kamení, trosek, sutin. Když chce nyní král toto město znovu postavit, použije právě tyto hromady kamení, trosek a sutin; a protože ho celé postaví nově, postaví ho v moderním stylu a dá mu takový přepych umění a krásy, že se mu snad žádné jiné město nevyrovná. A tak z něj učiní hlavní město svého království.

Má dcero, lidská vůle byla pro člověka víc než zemětřesením a toto zemětřesení stále pokračuje - někdy silněji, jindy o něco méně, a to takovým způsobem, že z něj vyvrhuje to nejcennější, co Bůh vložil do hlubin člověka. Toto zemětřesení jeho vlastní vůle ho tedy celého rozrušuje. Klíč Nejvyššího Fiat, který člověka držel v opatrování a naprostém bezpečí, pro něj již neexistuje. Proto tedy tvorové nemají dveře ani klíče, ale hrouťící se zdi, zloději jejich vášní rabují a oni zůstávají vystaveni všemu zlu a mnohdy roztržení na trosky a sutiny, v nichž lze jen stěží rozpoznat města, která kdysi postavil jejich Stvořitel. Protože nyní chci uprostřed tvorů znovu vybudovat Království své Vůle, chci využít vaše trosky a sutiny; a tím, že do nich vložím životodárné fluidum své stvořitelské Vůle, vytvořím hlavní město Království Nejvyššího Fiat. Takto tě používám - nejsi šťastná?"

25. ledna 1927

Ježíš naléhá na Luisu, aby psala. Ten, kdo žije v Božské Vůli, dýchá Vše. Duše, která v ní žije, kopíruje Boha v sobě a ona je kopírována v Bohu.

Cítila jsem utrpení, cítila jsem, že nejsem schopna napsat to, co blahoslavený Ježíš zjevil své malé dceři, a tak jsem zůstala dost dní bez psaní. Ve svém nitru mě Ježíš tlačil, abych to udělala, ale já jsem to odmítala kvůli velké slabosti, kterou jsem cítila. Nakonec mi dnes ráno, když jsem vyšla ze svého nitra, řekl: "Dnes večer musí moje dcera psát, protože i když možná umírá, chci, aby vydala poslední záblesky světla, silné a oslnivé, poznání o Nejvyšším Fiat, aby všichni věděli, že ji moje Vůle stále zaměstnávala pro sebe a pro své Království, a její poslední dech nebude ničím jiným než silným zábleskem světla, který zůstane jako poslední důkaz lásky a projevu pro Království mé Vůle. Proto, zatímco píšeš, ti budu pomáhat a malá dcera mé Vůle neodmítne nic svému Ježíši a tomu Fiat, které tě s takovou láskou drží na svém klíně, aby ti svěčil svá tajemství."

A tak jsem se po těchto slovech rozhodla, že budu psát, třeba jen trochu, protože můj sladký Ježíš se spokojí se vším. Pak mi můj sladký Ježíš řekl: "Má dcero, ta, která žije v Mé Božské Vůli, dýchá Vše; a protože dech se bere a dává a člověk ho přijímá, aby ho pak bez mezidobí vrátil, ta, která dýchá Vše, což je Bůh, vydává svým dechem Vše, které vdechla. Ona tedy přijímá Vše a dává Vše. Ona dává Vše Bohu, dává Boha Bohu, a ona dává Vše tvorům, aby pak znovu vdechla Boha a vše, co Bůh činí. Je přirozené, že ten, kdo bere Všechno, může dávat Všechno. Pouze v Boží vůli je život Nejvyšší bytosti neustále bilokován na straně tvorů."

A já: "Můj Ježíši, cítím, že nic nedělám, a Ty mi říkáš, že ve Tvém Fiat беру Všechno a dávám Všechno?" A Ježíš dodal: "Má dcero, když působí Všechno, vše zůstává na svém místě - pouze se dává k dispozici, aby přijalo Všechno. A necítíš pak v sobě sílu tohoto Všeho, která tě nutí přijmout a vtrhnout do všeho - do nebe, hvězd, slunce, moří i země - a přijmout všechny úkony, které mé Fiat vykonává v celém Stvoření, nutí tě přinést je svému Stvořiteli, jako bys mu jedním dechem všechny a všechno vrátila? Existoval dosud někdo, kdo by dával a byl schopen říci: "Dávám všechno Bohu, dokonce i Boha samotného, protože od té doby, co žiji v Jeho Vůli, je Bůh můj, nebesa jsou moje, slunce a všechno, co tento Nejvyšší Fiat vykonal, je moje. Protože je tedy všechno moje, mohu všechno dávat a mohu všechno brát"? Nuže, v důsledku toho se stává, že ten, kdo žije v mé Vůli, vlastní Vše, a to utváří a přitahuje Království Boží Vůle na zemi; protože k utvoření království je zapotřebí síly Všeho." "A tak se stává, že ten, kdo žije v mé Vůli, vlastní Vše, a to utváří a přitahuje Království Boží Vůle na zemi."

Poté se zviditelnil jako malé dítě, které se na mě dívá tak, že ve mně zůstává jakoby vtisknuto; a chtěl, abych se na Něho dívala, ale tak, abych v Něm zůstala vtisknuta. Pak mi se vši láskou a něhou řekl: "Má dcero, toto je pravý obraz živého v mé věčné Vůli: duše v sobě kopíruje Boží Vůli a Nejvyšší Vůle kopíruje duši tak, že tvůj Stvořitel uchovává kopii tvého obrazu vtisknutou v Jeho lůně. Je mu tak drahá, protože ji vidí přesně takovou, jakou ji uvolnil z jejího původu; neztratila nic ze své svěžesti a krásy. V této kopii jsou otisknuty Jeho otcovské rysy; a tato kopie v otcovském lůně Boha Mu zpívá chválu celého stvoření se všemi Jeho díly a neustále šeptá k Jeho uchu: "Všechno jsi stvořil pro mne. Tolik jsi mě miloval a stále miluješ, a já chci všechno - všechno proměnit v lásku k Tobě. Tato kopie je předzvěstí Boha v Jeho lůně; je pamětí všech Jeho děl."

Je to kopie duše v Bohu a kopie Boha v duši a uskutečňování Božího života ve stvoření. Jak krásné je Království mé Vůle - nic rozpuštěné ve Všem a Vše srostlé s ničím; nízkost tvora stoupající do Božské výšky a Božská výška sestupující do hlubiny tvora. Jsou to dvě bytosti spojené dohromady, neoddělitelné, přelité, ztotožněné, tak, že lze sotva poznat, že jde o dva životy, které spolu doutnají. Veškerá nádhera, svatost, vznešenost, zázračnost Království mé vůle bude právě toto: věrná kopie duše v Bohu a kopie Boha, celá a krásná, v duši. Proto budou děti Království božského Fiat jako mnoho obrazů malých bohů v mém Království."

28. ledna 1927

Jak bude mít náš Pán tři království. Království Nejvyššího Fiat bude ozvěnou stvoření. Jak bude vyhnána chudoba a neštěstí. Jak v Našem Pánu a v Panně byla chudoba dobrovolná, nikoli vynucená. Jak se Božská vůle žárlivě stará o svou dcera.

Byla jsem celá opuštěná v Nejvyšším Fiat, sledovala Jeho činy ve Stvoření a můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Stejně tak, až bude mít Království Božské Vůle svou vládu na zemi uprostřed tvorů, bude i na zemi dokonalý a krásný řád. Pak budu mít tři království - jedno v nebeské vlasti, druhé ve stvoření a třetí mezi tvory - a každé bude ozvěnou druhého, každé bude odrazem druhého. Všechny stvořené věci mají své čestné místo, a přestože jsou všechny mezi sebou uspořádané a v souladu, jedna druhou nepotřebuje, protože každá z nich nejenže oplývá, ale překypuje statky, kterými ji Bůh obdařil při stvoření. Protože byly vlastně stvořeny Bytostí, která je šťastná a nanejvýš bohatá a jejíž bohatství se nikdy nezmenšuje tím, že je dává, nesou všechny stvořené věci znamení štěstí a hojnosti dober svého Stvořitele. Stejně jako

všechny stvořené věci, tak i všechny děti Království Nejvyššího Fiat budou mít své čestné místo, dekorum a panství; a zatímco budou vlastnit nebeský řád a budou mezi sebou v dokonalé harmonii, více než nebeské sféry, hojnost dober, kterou bude každý z nich vlastnit, bude tak velká, že jeden nikdy nebude potřebovat druhého - každý bude mít v sobě zdroj dober svého Stvořitele a Jeho věčného štěstí. Proto budou z dětí Mé Vůle vymýceny chudoba, neštěstí, potřeby a starosti. Nebylo by slušné, aby má Vůle, tak nesmírně bohatá a šťastná, měla děti, kterým by něco chybělo a které by se netěšily z veškerého bohatství jejích dober, jež neustále vzrůstají.

Co bys řekla, kdybys viděla slunce chudé na světlo, které sotva vysílá několik záblesků na zem? A kdybys viděla lem nebe na jednom místě, kde by bylo jen pár hvězd a vše ostatní bez kouzla azurového nebe? Neřekla bys: 'Ten, kdo stvořil slunce, nemá nesmírnou sílu světla, které vychází, a proto nechal zemi osvětit jen několika záblesky. Nemá moc rozprostřít nebe všude, a proto ho položil jen lem nad naše hlavy'? Takže by sis udělala představu, že Bůh je chudý na světlo a že nemá moc všude rozšířit díla svých tvůrčích rukou. Když však místo toho vidíš, že slunce oplývá tolika světlem a že nebesa se rozprostírají všude, jsi přesvědčena, že Bůh je bohatý a vlastní zdroj světla; proto obdarováním slunce tolika světlem nic ze svého světla neztratil a jeho moc se tím, že všude rozšířil nebesa, nezmenšila.

Stejně tak, pokud děti Mé Vůle nebudou mít všeho dostatek, dalo by se říci, že Má Vůle je chudá a nemá Moc učinit děti Svého Království šťastnými - což se nikdy nestane. Naopak, protože bude obrazem Království, které má moje Vůle ve Stvoření, tak jako se nebesa rozprostírají všude a oplývají hvězdami a slunce světlem, vzduch ptáky, moře rybami, země rostlinami a květinami, stejně tak, protože Království Nejvyššího Fiat je ozvěnou Stvoření, budou děti mého Království šťastné a budou vlastnit vše v hojnosti. Proto bude každý z nich vlastnit plnost statků a plně štěstí na místě, na které ho Nejvyšší Vůle postavila; ať už budou zastávat jakýkoli stav a úřad, všichni budou šťastni ze svého osudu. A protože Království Nejvyššího Fiat bude dokonalou ozvěnou Království, které má Moje Vůle ve Stvoření, bude jedno slunce vidět nahoře a druhé dole uprostřed tvorů, kteří budou toto Království vlastnit. V těchto šťastných dětech bude vidět ozvěna nebes, která zalidní hvězdami, svými činy. Ba co víc, každé z nich bude nebem a zřetelným sluncem, protože kdekoli je přítomna má Vůle, nemůže být bez nebe a bez slunce; spíše, jak se zmocní každého ze svých dětí, bude tvořit své nebe a své slunce, protože její přirozeností je, že kdekoli má své stabilní vlastnictví, svou svatost, své nekonečné světlo, tvoří jakoby nebe a slunce a všude je rozmnožuje.

To však ještě není vše. Stvoření, ozvěna nebeské vlasti, obsahuje hudbu, královský pochod, sféry, nebesa, slunce, moře, a to vše má mezi sebou řád a dokonalou harmonii a neustále obchází. Tento řád, tato harmonie a toto obcházení bez ustání tvoří tak obdivuhodnou symfonii a hudbu, že se zdá být jako dech Nejvyššího Fiat, který vane do všech stvořených věcí jako do mnoha hudebních nástrojů a tvoří nejkrásnější ze všech melodií, že kdyby ji tvorové mohli slyšet, zůstali by v extázi. Nyní bude mít Království Nejvyššího Fiat ozvěnu hudby nebeské vlasti a ozvěnu hudby stvoření. Řád, harmonie a jejich nepřetržité obcházení Stvořitele budou tak velké, že každý jejich čin, slovo a krok bude výraznou melodií, jako mnoho různých hudebních nástrojů, které budou přijímat dech Boží Vůle, a to takovým způsobem, že vše, co budou dělat, bude jako mnoho výrazných hudebních koncertů, které budou tvořit radost a nepřetržitou slavnost Království Božského Fiat. Pro tvého Ježíše již nebude rozdíl mezi pobytem v nebeské vlasti a sestupem mezi tvory v Království Nejvyššího Fiat na zemi. Pak bude Naše dílo Stvoření zpívat vítězně a plně triumfovat a My budeme mít tři Království v

jednom - symbol Nejsvětější Trojice, protože všechna Naše díla nesou znak Toho, který je stvořil."

Poté jsem si v duchu říkala: "Ačkoli právě děti Nejvyššího Fiat budou šťastné a budou mít všeho hojnost, přece moje Královna Maminka i sám Ježíš, který byl samotnou Boží Vůlí, byli na této nízké zemi chudí; trpěli bolestmi a útrapami chudoby. A můj sladký Ježíš dodal: "Má dcero, pravá chudoba je, když je tvor v nouzi - chce brát, ale nemá co, a je nucen prosit druhé o holé prostředky k životu. Tato chudoba je z nutnosti a téměř vynucená; naopak jak u Mne, tak u Nebeské Maminky, která vlastnila celou plnost věčného Fiat, to nebyla chudoba z nutnosti, a tím méně vynucená, ale byla to dobrovolná chudoba, spontánní chudoba, vytlačena tlakem Božské Lásky. Všechno bylo naše; na jediné naše přání by byly postaveny honosné paláce a připraveny hostiny s pokrmy, které nikdy předtím neviděli a neochutnali. A vlastně, když bylo třeba, na jedno naše malé přání nám posloužili i samotní ptáci, kteří nám v zobáčích přinášeli ovoce, ryby a další věci a pořádali hostiny, protože sloužili svému Stvořiteli a své Královně. Svým trylkováním, zpěvem a kvílením nám hráli ty nejkrásnější melodie; a to natolik, že abychom svou výjimečností nepřitahovali pozornost tvorů, museli jsme jim přikázat, aby se vzdálili a následovali svůj let pod nebeskou klenbu, kde na ně čekala naše Vůle; a oni se poslušně stáhli. Naše chudoba tedy byla z lásky - byla to chudoba příkladu, abychom naučili tvory odpoutat se od nízkých věcí na zemi. Nebyla to chudoba z nutnosti, ani nemohla být taková absolutně, protože tam, kde vládne plnost, život mé Vůle, končí všechny potíže, jako by pod jediným úderem, a ony ztrácejí život."

Potom, když se nejtihodnější otec Di Francia doslechl, že mám horečku, dal mi na vědomí, že kdybych byla v nouzi, mám si vzít, co potřebuji, z peněz, které mi nechal na jednom ze svých děl. A můj milý Ježíš mi při příchodu téměř s úsměvem řekl: "Má dcero, dej otcí v mém jménu vědět, že mu děkuji a odměním dobrotu jeho srdce za péči, kterou o tebe má. Ať však ví, že dcera mé Vůle nic nepotřebuje, neboť má Vůle oplývá vším, ba co víc, žárlí na to, aby jiní něco nabídli, protože Ona sama chce dát své dceři všechno. Ve skutečnosti tam, kde vládne má Božská Vůle, nehrozí nebezpečí, že by jí přirozené prostředky a hojnost statků mohly uškodit; naopak, čím více prostředků má a čím větší hojnosti se těší, tím více v nich spatřuje Sílu, Dobrotu, bohatství Nejvyššího Fiat a vše proměňuje v nejčistší zlato Božské Vůle. Čím více jí tedy má Vůle dává, tím více se cítí oslavena, když uskutečňuje svůj život ve stvoření, když nabízí své věci tomu, kdo se jí nechává ovládat a vládnout. Bylo by absurdní, kdyby velmi bohatý otec měl chudé děti - takový otec by si zasloužil odsouzení. A k čemu by pak bylo jeho bohatství, kdyby zrození, které vzešlo z jeho vlastního těla - jeho vlastní děti - vedly život plný strádání a bídy? Nebyla by to pro takového otce potupa a pro tyto děti nesnesitelná hořkost - s vědomím, že zatímco otec je nesmírně bohatý, jim se všeho nedostává a sotva mohou ukojit svůj hlad?

Jestliže by to bylo absurdní a potupné pro otce v přirozeném řádu, tím spíše v nadpřirozeném řádu Nejvyššího Fiat. Ten je víc než otec, obsahuje pramen všech dober, a proto všude, kde je přítomen, vládne štěstí a oplývá vším. Tím spíše, že u duše, která má v držení Boží Vůli, podává duši a tělu ostrý a pronikavý zrak tak, že proniká do přirozených věcí, které ji zakrývají jako závoj; a když tyto závoje roztrhne, najde v přirozených věcech vznešenou královnu Boží Vůle, která v ní vládne a panuje. Tak pro ni přirozené věci mizí a ve všech věcech nachází onu rozkošnou Vůli, kterou vlastní; líbá Ji, zbožňuje Ji a vše se pro duši stává Božskou Vůlí. Proto je pro ni každá další přirozená věc novým aktem Božské Vůle, kterou vlastní. Přirozené věci jsou tedy prostředky pro toho, kdo je dítětem mé Vůle, aby lépe poznal, co má Vůle dělá, může

dělat a vlastní a do jaké míry miluje stvoření. Chceš tedy vědět, proč se tvorům nedostává přirozených prostředků a mnohdy jsou jim tyto prostředky odňaty a oni se snižují k nejubožejší bídě? Za prvé proto, že nemají plnost Nejvyššího Fiat; za druhé proto, že si pletou přirozené věci a staví přírodu na místo Boha; ani v přirozených věcech nehledají Nejvyšší Vůli, ale chtivě se k nim upínají, aby si vytvořily marnou slávu, úctu, která je zaslepuje, modlu pro svá srdce. Vzhledem k tomu je nutné, aby chyběly přirozené prostředky, aby jejich duše byly v bezpečí. Pro toho, kdo je dítětem mé vůle, však všechna tato nebezpečí neexistují, a proto chci, aby měl všeho hojnost a nic mu nechybělo."

30. ledna 1927

Proč Ježíš nepsal. Jak v těchto projevech nejsou hrozby ani obavy, ale ozvěna nebeské vlasti. Kdy toto království přijde. Jak bolesti Nejsvětější Panny a bolesti našeho Pána byly bolestmi jejich poslání a jak vlastnili pravé štěstí. Moc dobrovolných bolestí; štěstí Království Nejvyššího Fiat.

Říkala jsem si: "Můj sladký Ježíš mi mnohokrát říkal, že Ho mám ve všem napodobovat; přesto nikdy nepsal. Jen jednou je v evangeliu řečeno, že psal, ale ani ne perem, spíše prstem; přesto chce, abych psala. Chce mě tedy přimět, abych vyšla z Jeho napodobování - On vůbec nepsal, a já musím tolik psát". Zatímco jsem o tom přemýšlela, přišel jako milostivé děťátko; položil se mi do náruče, přiblížil svou tvář k mé a řekl mi:

"Dceruško, dej mi své polibky a já ti dám ty své." Poté, co jsem Ho několikrát políbila, mě pobídl, abych Ho políbila znovu, a pak mi řekl: "Má dcero, chceš vědět, proč jsem nepsal? Protože jsem měl psát skrze tebe. Jsem to Já, kdo oživuje tvou inteligenci, kdo tě krmí slovy, kdo dává pohyb tvé ruce svou rukou, aby tě přiměl držet pero a psát slova na papír. Jsem to tedy já, kdo píše, ne ty. Ty neděláš nic jiného, než že věnuješ pozornost tomu, co chci napsat. Proto je veškerá tvoje práce pozornost - zbytek dělám sám. Copak sama nevidíš, kolikrát nemáš sílu psát a rozhodneš se to nedělat; a aby ses vlastní rukou dotkla toho, že jsem to Já, kdo píše, investuji do tebe a oživuji tě svým vlastním životem, sám píšu, co chci? Kolikrát jsi to zažila? Nyní, protože měl uplynout věk, než bude oznámeno Království Nejvyššího Fiat, aby byl nějaký čas na to, aby bylo nejprve oznámeno Království vykoupení a pak druhé Božské Fiat, rozhodl jsem se nepsat v té době, ale psát spolu s tebou, tvým prostřednictvím, až bude toto Království blíže, také proto, abych stvořením poskytl nové překvapení s přemírou lásky k této Mé Vůli - co udělala, co vytrpěla a co chce udělat z lásky k nim.

Mnohokrát, má dcero, novinky přinášejí nový život, nové statky, a stvoření jsou tak velmi přitahována novinkami a nechávají se jimi jakoby unášet. Tím spíše, že novoty nových projevů o mé Božské vůli, které mají božskou sílu a sladké kouzlo a které se jako nebeská rosa vylíjí na duše spalované lidskou vůlí, budou nositeli štěstí, světla a nekonečných dober. V těchto projevech nejsou žádné hrozby ani strach; a pokud je něco o strachu, pak je to pro ty, kdo chtějí zůstat v bludišti lidské vůle. Ve všem ostatním pak nelze spatřovat nic jiného než ozvěnu, řeč nebeské vlasti, balzám z výšin, který posvěcuje, zbožšťuje a činí zálohu štěstí, jež vládne pouze v požehnané vlasti. Proto s potěšením píšu to, co se týká božského Fiat - protože píšu o věcech, které patří mé vlasti. Příliš proradní a nevděční budou ti, kdo v těchto mých projevech nepoznají ozvěnu nebe, dlouhý řetěz lásky Nejvyšší Vůle, společenství dober, které chce náš Nebeský Otec darovat tvorům; a jako by chtěl odložit vše, co se stalo v dějinách světa, chce

začít novou éru, nové Stvoření, jako by nové dějiny Stvoření začínaly právě teď. Proto mi dovol, abych konal, protože cokoli konám, má nejvyšší význam."

Poté jsem Mu řekla: "Má Lásko, zdá se, že ze všeho nejvíc miluješ toto Království věčného Fiat; v něm soustřeďuješ všechnu svou Lásku, všechna svá díla a téměř se chlubíš tím, že tato budou sloužit tomuto Království. Když ho tak miluješ, kdy přijde? Proč Jeho příchod neurychlíš?"

A Ježíš dodal: "Má dcero, až poznání o mé Božské Vůli proběhne, vzhledem k velkému dobru, které obsahuje - dobru, na které dosud žádný tvor nepomyslel, že Království mé Vůle bude vylitím Nebe, ozvěnou Nebeského štěstí, plností pozemských dober - ...tak vzhledem k tomuto velkému dobru budou jednomyslně toužit, budou prosit, aby toto Království přišlo brzy. Totéž v celém Stvoření, s jeho němou řečí - jen zdánlivě němou, protože v něm je má Vůle, která hlasitě a výmluvně žádá o svá práva, aby byla známa, aby vládla a panovala nade vším. Proto bude jedna ozvěnou od jednoho konce země k druhému, jedním vzdechem, jednou modlitbou, která bude vyluzována ze všech bytostí: Kéž přijde království Nejvyššího Fiat. Pak triumfálně vstoupí do středu tvorů. Odtud nutnost poznání: ta budou podnětem a povzbudí chuť tvorů ochutnat pokrm tak lahodný; a oni pocítí veškerou vůli, touhu žít v Království tak šťastném, aby se osvobodili od tyranie a otroctví, v němž byli drženi svou vlastní vůlí. A jak budou postupovat v poznávání všech projevů, dober obsažených v Nejvyšším Fiat, najdou tvé způsoby - jak jsi obrátila nebe a zemi vzhůru nohama, všude obcházejí a žádají, aby se toto Království brzy stalo známým. Najdou, co jsi vytrpěla, abys pro ně získala tak velké dobro, jak se musí chovat a co musí dělat, aby měli volný přístup k životu v Ném. Proto je třeba, aby se vše dalo poznat, aby mé Království bylo celé úplné a nic mu nechybělo, ani to největší, ani to nejmenší. A tak některé věci, které se ti zdají být malé, mohou být božským kamenem proměněným v nejčistší zlato, které bude tvořit součást základů Království mé Nejvyšší vůle."

Poté jsem si říkala: "Můj sladký Ježíš tolik pěje chválu na štěstí Království Nejvyššího Fiat, a přece On sám, který je samotnou Božskou Vůli, a moje Nebeská Maminka, která ji celou vlastnila, nebyli na zemi šťastní; spíše to byli oni, kdo na zemi nejvíce trpěli. A dokonce i já - On říká, že jsem prvorozená dcera Jeho Vůle, a přesto mě drží čtyřicet tři let a více upoutanou na lůžko, a jen Ježíš ví, co jsem vytrpěla. Je pravda, že jsem byla také šťastným vězněm, a svůj šťastný osud bych nevyměnila, ani kdyby mi nabízeli žezla a koruny, protože to, co mi Ježíš dal, mě učinilo víc než šťastnou; přesto se zřejmě lidským očím toto štěstí ztrácí. Proto se zdá, že toto štěstí, o kterém Ježíš mluvil, se střetává, pokud člověk myslí na jeho bolesti, na bolesti svrchované Královny a na můj vlastní stav - posledního z jeho tvorů. Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš mi k mému překvapení řekl: "Má dcero, je nesmírný rozdíl mezi tím, kdo musí tvořit dobro, království, a tím, kdo ho musí přijmout, aby se z něj mohl těšit. Přišel jsem na zem, abych odčinil, vykoupil, spasil člověka, a abych to mohl udělat, musel jsem přijmout bolesti tvorů a vzít je na sebe, jako by byly moje. Moje božská Maminka, která měla být spoluvykupitelkou, se ode Mne neměla lišit; naopak, pět kapek krve, které mi dala ze svého nejčistšího Srdce, aby vytvořila mé malé Lidství, pocházelo z jejího ukřižovaného Srdce. Pro Nás byly bolesti posláním, které jsme přišli splnit; proto byly všechny dobrovolnými bolestmi, nikoli vnučováním křehké povahy.

Musíš však vědět, že navzdory tolika bolestem, které jsme vytrpěli, abychom mohli vykonat své poslání, bylo nejvyšší štěstí, nekonečné a stále nové radosti, nepřetržitý ráj, neoddelitelné ode Mne a od mé Královny Maminky. Bylo pro Nás snazší oddělit se od našich bolestí - protože

to nebyly věci Nám vlastní, věci přirozenosti, ale věci našeho poslání - než se oddělit od moře nesmírných štěstí a radostí, které v Nás vyvolávala přirozenost Naší Božské Vůle, kterou jsme vlastnili, jako věci Nám náležející a vlastní. Stejně jako je přirozeností slunce dávat světlo a přirozeností vody hasit žízeň, přirozeností ohně zahřívát a proměňovat vše v oheň - a kdyby tak nečinily, ztratily by svou přirozenost -, tak je přirozeností Mé Vůle dávat vzniknout štěstí, radosti a ráji, kdekoli vládne. Vůle Boží a neštěstí neexistuje, ani existovat nemůže; možná neexistuje Její úplná plnost, a proto říčky lidské vůle tvoří hořkosti pro ubohé stvoření. Pro Nás, protože lidská vůle neměla do Nás přístup, bylo štěstí vždy na vrcholu, moře radostí bylo od Nás neoddělitelné. I když jsem byl na kříži a Maminka byla ukřižována u Mých božských nohou, dokonalé štěstí se od Nás nikdy neodloučilo; a kdyby se to mohlo stát, musel bych vystoupit z Božské vůle, odloučit se od Božské přirozenosti a jednat pouze s lidskou vůlí a přirozeností. Proto byly všechny Naše bolesti dobrovolné, zvolené samotnými Námi jako poslání, které jsme přišli plnit - nebyly plodem lidské přirozenosti, křehkosti nebo vnučování ponížené přirozenosti. A pak, nezapomínej, že i tvé bolesti jsou bolestmi poslání - dobrovolnými bolestmi. Ve skutečnosti, když jsem tě povolal do stavu oběti, zeptal jsem se tě, zda to přijmeš dobrovolně; a ty jsi s plnou vůlí přijala a vyslovila Fiat. Uplynul nějaký čas a já jsem opakoval svůj refrén - pokud jsi přijala žít v mé Božské Vůli a s ní - a ty jsi opakovala Fiat, který tě obnovil k novému životu, učinil tě svou dcerou, aby ti dal poslání a bolesti, které mu přísluší pro naplnění Království Nejvyššího Fiat.

Má dcero, dobrovolné bolesti mají takovou moc nad Božstvím, že mají sílu roztrhnout lůno Nebeského Otce a z tohoto roztržení, které tvoří v Bohu, způsobit, že se přelévají moře milosti, která tvoří triumf Nejvyššího Majestátu a triumf tvora, který vlastní tuto říši svých dobrovolných bolestí. Proto jak pro velkou předzvěst Vykoupení, tak pro velký zázrak Království mého Fiat bylo zapotřebí dobrovolných bolestí - bolestí poslání, které měly být oživovány Boží Vůlí; a vládnouce nad Bohem a nad tvory, měly poskytovat velké dobro, které jejich poslání obsahovalo. Proto si mé vychvalované štěstí Království Božského Fiat neodporuje, jak říkáš, jen proto, že jsem byl samotnou Božskou Vůlí a trpěl jsem, a jen proto, že jsem tě tak dlouho držel v posteli. Ten, kdo má tvořit dobro, království, musí dělat jednu věc - trpět, připravit si potřebné věci a zvítězit nad Bohem, aby ho získal; ti, kdo ho mají přijmout, musí dělat něco jiného - totiž přijmout ho, ocenit ho a být vděční tomu, kdo bojoval a trpěl a po vítězství jim dává svá vítězství, aby je učinil šťastnými. Proto bude království mé Vůle uprostřed tvorů nést ozvěnu štěstí nebeského, protože jedna bude Vůle, která musí vládnout a dominovat jak v jednom, tak v druhém. A tak jako mé Lidství bylo utvořeno z nejčistší krve svrchované Královny a Vykoupení bylo utvořeno z mého nepřetržitého ukřižování a na Kalvárii jsem vložil pečeť kříže na království vykoupených, stejně tak Království Nejvyššího Fiat vzejde z ukřižovaného srdce a má Vůle, křižující tu vaši, uvolní své království a štěstí pro děti svého království.

Proto jsem k tobě od chvíle, kdy jsem tě povolal do stavu oběti, vždy mluvil o ukřižování. Myslela sis, že je to ukřižování rukou a nohou, a nechal jsem tě v tomto ukřižování běžet - ale nebylo to toto; nestačilo by to k uvolnění mého Království. Bylo zapotřebí úplného a nepřetržitého ukřižování mé Vůle v celé tvé bytosti, a právě o tom jsem k tobě chtěl mluvit - aby tvá vůle prošla nepřetržitým ukřižováním Mým, aby se uvolnilo Království Nejvyššího Fiat."

3. února 1927

Jak v Království Nejvyššího Fiat bude existovat jediná Vůle. Jak jedno rčení o Božské Vůli může být klíčem, dveřmi, cestou. Jak Nejvyšší Vůle tvoří ve všech stvořených věcech mnoho prsou, z nichž nechává své děti sát své vědění.

Můj vždy milý Ježíš, přitahující mě celou k sobě, mi to řekl: "Má dcero, Království Božského Fiat bude mít za svůj střed jedinou Vůli - Božskou; proto bude jedna Vůle všech, která, rozprostírajíc se skrze všechno a objímajíc všechno, dá všem štěstí, řád, harmonii, sílu a krásu. Bude to tedy Království jedné jediné Vůle - jedné Vůle pro všechny a všech pro jednu Vůli. Co činí nebeskou vlast šťastnou, když ne Vůle Boží a Vůle všech? Ach! Kdyby do Nebe mohla vstoupit jiná vůle, odlišná od Boží - což se nemůže stát -, Svatí by ztratili svůj věčný klid a pocítili by nepořádek z vůle, která není Boží, která neobsahuje všechna dobra a která není svatá a nositelka štěstí a pokoje. Proto by ji všichni jednomyslně zavrhlí. Království Fiat tedy bude mít pouze a jediné mou vůli jako zákon, jako režim, jako panství; a na jejím základě budou všichni šťastní, jednoho jediného štěstí; nikdy nebudou spory, ale věčný mír."

Když jsem poté pocítila, jak velké úsilí jsem při psaní vynaložila a jaké jsem prožívala útrapy, cítila jsem se nerozhodná, zda mám v psaní pokračovat, či nikoliv. A můj milovaný Ježíš, podněcuje mě, mi řekl: "Má dcero, každé další slovo o Mé Vůli může být dalším klíčem k otevření Království Nejvyššího Fiat. Každé poznání o Ní může být novými dveřmi, které se utvoří, aby umožnily více lehkosti - více vchodů, aby mohly vstoupit děti Jeho Království. Každé přirovnání o mé Vůli je další cestou, která se formuje, aby usnadnila komunikaci tohoto Království. To nejmenší, co se týká mé Vůle, je tlukot Jeho srdce, které chce tvořit uprostřed dětí Jeho Království; a dusit tento tlukot srdce, má dcero, není vhodné. Tento tlukot srdce přinese nový a Božský život, přenesený z tohoto tlukotu srdce, aby se z něj těšili ti, kteří budou mít to štěstí vlastnit toto Království. Copak nevíš, že abychom mohli říci, že nějaké království existuje, je třeba ho nejprve zformovat a pak teprve říci, že existuje? Proto je třeba zformovat cesty, bezpečnostní dveře, klíče ze zlata, nekované nějakým jiným kovem, aby se usnadnil vstup do Království mé vůle. Jedna cesta méně, jeden chybějící klíč, jedny zamčené dveře mohou vstup do Něho ztížit a učinit méně pohodlným. Proto vše, co vám říkám, slouží nejen k utváření tohoto Království, ale také k usnadnění těm, kteří se Ho budou chtít zmocnit. Prvorozená dcera mé Vůle tedy musí mít na starosti usnadnění toho, co se týká Království věčného Fiat."

Pak jsem pokračovala ve svých úkonech v Nejvyšší Vůli a ocitla jsem se mimo sebe, obešla jsem celé Stvoření, abych sledovala Boží Vůli v každé stvořené věci. Zatímco jsem to však dělala, závoj každé stvořené věci se roztrhl a já jsem mohla vidět Svatou Vůli, která v nich přebývala a konala každý úkon, který každá stvořená věc obsahuje - vždy působila, aniž by se kdy zastavila. A můj sladký Ježíš, vycházející z mého nitra, mi řekl: "Má dcero, podívej se na bujnou lásku mé Vůle - vždy stabilní, vždy působící, vždy v aktu dávání, aniž by kdy ustoupila od toho, k čemu se ustanovila, když se ve stvoření ozývalo Nejvyšší Fiat. Má Vůle na sebe vzala závazek vykonávat všechna umění, vykonávat všechny služby, vzít na sebe jakoukoli podobu, aby učinila člověka šťastným. Ba co víc, chovala se více než jako nejněžnější matka, disponující všemi stvořenými věcmi téměř jako mnoha prsy, v nichž se skrývala, aby se nechala odkojit člověkem. Tak se stala sluncem, aby člověk mohl sát jeho světlo; stala se nebem, aby mohl sát životní lásku neměnnosti; stala se hvězdami, aby mohl sát rozmanitost dober, která obsahují jeho díla; stala se vodou, rostlinami a květinami, aby mohl sát vodu milosti, která hasí

žízeň, a aby mohl sát její sladkost a její cudné vůně. Má Vůle na sebe vzala všechny podoby - ptáka, beránka, holubice - zkrátka všeho, aby dosáhla úst člověka a nechala se jím sát, aby mu dala dobro, které každá stvořená věc obsahuje.

Pouze Božská vůle, která vše stvořila ve výlevu své lásky, mohla na sebe brát tolik podob, vykonávat tolik úradů, být tak vytrvalá, aniž by kdy přestala konat své skutky. Kdo se však snaží proniknout do každé stvořené věci, aby zjistil, kdo je Ten, který mu nabízí Svůj prs, aby mu dal Své mléko, aby kojil tvory, aby je bavil a činil šťastnými? Téměř nikdo. Má Vůle se neustále vylévá, dává Svůj život do každé stvořené věci, aby jí dala život, a oni se na ni neostýchají ani pohlédnout, aby viděli, kdo je Ten, který je tolik miluje a je životem jejich života! Proto je zármutek Mé Vůle veliký kvůli tolika odmítnutím ze strany stvoření. A tak s Božskou a nepřemožitelnou trpělivostí čeká na Své děti, které poznáním Jejího poznání mohou strhnout závoj ze stvořených věcí, které Ji zakrývají, mohou poznat prsy své Maminky a vděčně sát z těchto Božských prsou jako Její pravé děti. A tak bude sláva celého stvoření, celého vykoupení, tvého Ježíše a věčného Fiat tehdy dovršena, až se děti Jejího království přiloží k Jejímu prsu, aby sály z Jejích prsou. Poznajíc Ji, neodtrhnou se od Jejího prsu a Ona jim dá všechna dobra a bude mít slávu, spokojenost, že vidí všechny Své děti šťastné, zatímco tyto děti budou mít tu čest, slávu, že v sobě kopírují Matku, která je s takovou láskou drží na svém klíně, aby je živila svým božským mlékem.

Nyní se má Vůle nachází v podmínkách slunce, když mraky brání plnosti jeho světla, aby prozářilo zemi v celé své živosti. Kvůli mrakům tak slunce nemůže ukázat všechno světlo, které obsahuje, jako by mraky bránily slávě slunce, aby dala průchod jeho světlu - vždy stejnému, vždy stálému, jak ho skutečně dává. Stejně tak mraky lidské vůle brání celému směru, který by k nim chtělo nabrat Slunce mé Vůle; a protože nemůže sdělit všechna dobra, která obsahuje, ať už prostřednictvím stvoření, nebo přímo, je jeho sláva zadržována mraky lidské vůle. Až však poznají Nejvyšší Fiat a dají se za Jeho děti, budou tyto mraky odstraněny a má Vůle bude moci předávat dobra, která obsahuje. Pak bude Naše sláva uprostřed tvorů úplná."

6. února 1927

Tam, kde je přítomna Boží Vůle, je přítomno vše; nic jí nemůže uniknout. Jak ta, která Ji vlastní, žije ve společenství dober svého Stvořitele. Přijímá lásku a štěstí, dává lásku a štěstí.

Byla jsem celá ponořená do Nejvyšší Vůle, sledovala jsem Její úkony, abych se stala úkonem každého stvoření; a můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra, rozpráhl ke mně ruce, pevně mě objal a celou mě přitiskl k Sobě. Zatímco mě Ježíš objímal, všechny stvořené věci - nebe, slunce, moře - všechny, dokonce i ten maličký ptáček, se položily kolem Ježíše, objaly mě a chtěly zopakovat Jeho čin. Téměř mezi sebou soupeřily - žádná z nich nechtěla zůstat pozadu. Zůstala jsem zmatená, když jsem viděla, jak ke mně všechna stvoření běží, aby mě objala, a Ježíš mi řekl: "Má dcero, když duše žije v mé Vůli a já vůči ní vykonám nějaký čin - třeba jen polibek, jedno malé slovo -, všichni se dají do pohybu, aby můj čin zopakovali. Ve skutečnosti, protože jedna je Vůle pro duši, pro mne i pro ně, všichni mají právo se ke mně přidružit, udělat totéž, co dělám já. Proto jsem to nebyl Já sám, ale všechny bytosti, v nichž moje Vůle existuje jako celek, byly spolu se Mnou, když tě objímaly. Když tedy s tím, kdo žije v mé Vůli, vykonám ještě jeden čin, dávám celému stvoření novou hostinu; a kdykoli se koná nová hostina, všechny

se pohnou a postaví se do pozoru, když se ti chystám dát polibek nebo ti říci slovo, aby spolu se Mnou souhlasily, opakovaly můj čin, přijaly novou hostinu a vykonaly pro tebe hostinu svých činů. Nebylo pro tebe svátkem cítit objetí Mé nebeské Maminky, objetí slunečního světla, mořských vln, a dokonce i toho malého ptáčka, který roztáhl svá křídla, aby tě objal? Má dcero, všude, kde je přítomna Má Vůle, je přítomno všechno - žádná věc Jí nemůže uniknout."

Pak jsem pokračovala ve sledování Jeho činů v Nejvyšší Vůli a můj sladký Ježíš dodal: "Má dcero, pro tu, která vlastní Mou Vůli, je to, jako by měla v sobě soustředěné Slunce - ale ne to, které je vidět na obloze, nýbrž Božské Slunce, právě to Slunce, které je soustředěné v Bohu. Rozšiřuje své paprsky a soustřeďuje se v duši, takže ona je majitelkou světla, protože v sobě vlastní život světla a všechna dobra a účinky, které obsahuje. Proto se těší ze společenství dober svého Stvořitele. S tou, která vlastní mou Vůli, je vše umístěno do společného: společná je láska, společná je svatost, společné je světlo - vše je s ní společné. Ba co víc, protože Stvořitel na ni pohlíží jako na zrozenou z jeho božské Vůle, je již jeho dcerou, takže se těší, miluje a chce, aby s ní byla společná jeho dobra. A kdyby to nešlo, trpěl by, jako trpí otec, který, jsa nesmírně bohatý, se ocitá v nemožnosti dát své statky svým pravým a věrným dětem; a tak, neschopen dát to, co má, je nucen vidět je chudé. Tento otec by uprostřed svého bohatství zemřel zármutkem, otráven uprostřed svých vlastních hořkostí, protože radostí otce je dávat a činit své děti šťastnými z vlastního štěstí. Jestliže pozemský otec, který nemohl dát své statky do společného vlastnictví se svými dětmi, může tolik trpět, až umírá žalem, mnohem více by trpěl Věčný Stvořitel, více než nejněžnější Otec, kdyby nemohl dát své statky do společného vlastnictví s tou, která vlastní božské Fiat, která jako jeho dcera má právo vlastnit společenství statků svého Otce. A kdyby tomu tak nebylo, dostalo by se to do rozporu s onou láskou, která nezná hranic, a s onou dobrotou, více než otcovskou, která je neustálým triumfem všech Našich děl.

Proto když duše přichází k vlastnictví Nejvyššího Fiat, prvním Božím činem je dát jí do společného vlastnictví svá dobra; a soustřeďuje v ní své Slunce, skrze proud svého světla nechává svá dobra sestoupit do hlubin duše. A ona si vezme, cokoli chce, a skrze tentýž proud světla, který vlastní, ta dobra nechá znovu vystoupit ke svému Stvořiteli jako největší poctu lásky a vděčnosti; pak je tentýž proud nechá znovu sestoupit do ní. Tak tato dobra neustále stoupají a klesají jako jistota a pečeť společenství mezi Stvořitelem a stvořením.

Takový byl stav Adama, když byl stvořen, dokud nezhřešil - to, co bylo Naše, bylo jeho; plnost světla soustředěná v něm, vzhledem k tomu, že jeho vůle byla jednotná s Naší, mu přinesla společenství Našich dober. Jak jsme pocítili, že Naše štěstí se zdvojnásobilo - ze strany stvoření, ne kvůli něčemu jinému -, když jsme viděli Adama, Našeho syna, šťastného z Našeho vlastního štěstí. Ve skutečnosti, protože jeho vůle byla zajedno s Naší, mohla na něj Naše Vůle vylévat Naše dobra a Naše štěstí v proudech; natolik, že neschopen to všechno pojmout, protože neměl kapacitu svého Stvořitele, zatímco byl naplněn až po okraj, až přetékal, nechával všechn zbytek stoupat k Tomu, od něhož to přijal. A co nechal vystoupit? Svou dokonalou lásku, kterou obdržel od Boha; svou svatost, svou slávu, kterou měl společnou s Námi, takže se nám štěstím, láskou a slávou téměř vyrovnal. My jsme mu dali štěstí - štěstí dal Nám; My jsme mu dali lásku, svatost a slávu - lásku, svatost a slávu dal Nám. Má dcero, vlastnit Božskou Vůli je něco úžasného, lidská přirozenost nedokáže vše pochopit - cítí, vlastní a neumí to vyjádřit."

9. února 1927

Neschopnost psát. Tak jako slunce vždy dává světlo, tak chce Nejvyšší Vůle vždy dávat světlo svých projevů. Co říká Ježíš, když člověk zanedbává psaní.

Měla jsem pocit, že nechci psát, protože jsem se cítila neschopná. Nejen to, ale i prostoupení mých sil bylo takové, že jsem cítila, že to nedokážu; a říkala jsem si: "Možná už to není Boží Vůle, abych psala, jinak by mi dal více pomoci a více sil. A pak, bude-li Ježíš chtít, může psát sám - beze mě. A můj vždy milý Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, slunce vždycky dává světlo a nikdy se neunaví jít po své dráze a investovat do povrchu země. A když najde semínko, které nechá vyklíčit, jeho triumfem je rozvíjet ho, aby se rozmnožilo - rozkvetlo, aby mu dalo barvu a vůni; plod, aby mu dalo sladkost a chuť. Sdělováním svých účinků Slunce ukazuje, že je skutečným králem země, proto triumfuje, když najde toho, komu může dát své účinky, a vykonává tak svůj královský úřad nad celou přírodou. Na druhou stranu v některých zemích, kde nenajde ani semena, ani květy, ani rostliny, ani plody, nemůže své účinky rozdávat; všechny je uchovává v sobě, a proto se cítí bez triumfu. Je jako král bez poddaných, který nemůže vykonávat svůj úřad; a tak, jako by se rozhořčoval, že nemůže udělit své účinky, vypaluje onu zemi natolik, že ji činí neplodnou a neschopnou dát jediné stéblo trávy.

Nuže, má dcero, slunce je symbolem mé Vůle a má Vůle chce ze své vlastní podstaty sledovat svůj světelný směr v duši, v níž vládne. A protože její světlo má nesčetné účinky, nikdy se neunaví a nevyčerpá se; proto chce předávat své účinky a jejím triumfem je, když v tobě najde připravenost. Pak může více než semínku, květině či plodu darovat Svě účinky - vůni, barvu, sladkost, které se proměňují v poznání, jež Mu náleží, a tvoří kouzlo Jeho zahrady. A mé božské Fiat se více než slunci podobá králi, který může vykonávat svůj královský úřad; cítí, že má nejen své poddané, ale i svou dceru, které při sdělování svých účinků, svých projevů, ukazuje podobu královny. A v tom spočívá celý triumf mého Fiat- proměnit duši v královnu a odít ji královským rouchem. A protože všechny mé projevy o Nejvyšším Fiat budou tvořit novou zahradu dětí mého Království, chce do vás vždy vkládat své účinky se svým světlem, aby duši učinil bohatou a bujnou všemi druhy nebeských květin, plodů a rostlin, a to takovým způsobem, že všichni, přitahováni rozmanitostí tolika krás, se budou cítit jako uhranutí a budou usilovat o život v mém Království.

Nyní, kdyby ti chyběly schopnosti přijímat sdělení účinků Slunce mé Vůle a uvolňovat je, abys je mohla zapsat, abys poznala dobro, které obsahují, a jeho neslýchané zázraky, moje Vůle by působila jako slunce - spálila by tě takovým způsobem, že by ses stala podobná neplodné a neúrodné půdě. A jak bych pak mohl psát sám, bez tebe? Mé projevy musí být hmatatelné, ne neviditelné, musí padnout před smysly tvorů. Lidské oko nemá tu ctnost, aby vidělo neviditelné věci; bylo by to, jako kdybich ti řekl: "Piš bez inkoustu, bez pera a bez papíru". Nebylo by to absurdní a nerozumné? Protože tedy Mé projevy musí sloužit k užítku tvorům, kteří jsou stvořeni z duše a těla, potřebuji i Já hmotu, abych mohl psát - a jsi to ty, kdo Mi ji musíš půjčit. Posloužíš Mi tedy jako inkoust, pero a papír, jimiž v tobě utvářím své znaky, a jak je v sobě cítíš, uvolňuješ je a zhmotňuješ tím, že je píšeš na papír. Proto nemůžeš psát beze Mne, neboť by ti chybělo téma, předmět, diktát, z něhož bys opisovala, takže bys nebyla schopna nic říci; a Já nemohu psát bez tebe, neboť by mi chybělo to hlavní, abych mohl psát: papír tvé duše, inkoust tvé lásky, pero tvé vůle. Proto je to dílo, které musíme vykonat společně a ve vzájemné shodě."

Pak jsem si při psaní říkala: "Než napíšu určité maličkosti, které mi Ježíš říká, zdá se mi, že jsou velmi nedůležité, a proto se mi zdá, že není nutné je dávat na papír. Ale když je píšu, způsob, jakým je Ježíš v mém nitru nařizuje, mění scénu, a i když jsou na pohled malé, ve své podstatě se zdají být velmi důležité. Vzhledem k tomu všemu, jakou odpověď budou muset dát Bohu ti, kdo měli a mají nade mnou moc, když se nevnutili poslušností, aby mě přiměli psát? Kolik věcí jsem zanedbala, když jsem nedostala žádný příkaz? A Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Dcero, určitě mi budou muset skládat účty. Pokud uvěří, že jsem to Já, bude ten účet velmi přísný, protože věřit, že jsem to Já, a nebrat v úvahu ani jediné slovo, je, jako by chtěli udusit moře dobra ve prospěch tvorů, protože Mé slovo vždy pochází ze síly Tvůrčí síly. Ve skutečnosti jsem při Stvoření vyslovil jedno Fiat a rozšířil jsem nebe poseté nesčítelnými miliony hvězd; jiné Fiat a stvořil jsem Slunce. Neřekl jsem dvacet slov, abych vytvořil tolik věcí ve Stvoření, ale stačilo Mi jedno Fiat. Nyní mé slovo stále obsahuje Jeho Tvůrčí sílu a ty nemůžeš vědět, zda mé slovo směřuje k vytvoření nebe, hvězdy, moře, slunce, pro duše. Proto tím, že to neberou v úvahu a neprojeví to pro tvory, odmítají toto nebe, toto slunce, hvězdy a moře zpět do Mne, zatímco by mohli udělat tolik dobrého pro tvory. A následné škody by byly vyčítány tomu, kdo je - neberouce je v úvahu, udusil ve Mně. Jestliže pak nevěří, že jsem to Já, je to ještě horší, protože jsou tak slepí, že nemají oči, aby viděli Slunce mého slova, a nedůvěřivost vede k zatvrzelosti a tvrdosti srdce, zatímco víra srdce obměkčuje a disponuje k tomu, aby se nechalo podmanit milostí a přijalo zrak, aby pochopilo mé pravdy."

11. února 1927

Všude, kde vládne Boží vůle, Ježíš dává do pořádku řetězce svých vlastností. Jak musí být schopen říci: "Zde je mé nebe." Jak děti Fiat budou králi a královnami a jen ten, kdo vlastní Božské Fiat, má právo žádat o Jeho království.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj obdivuhodný Ježíš mi dal vidět mnoho strun v mém nitru - jednu blízko druhé, vycházející z koule, která byla uprostřed těchto strun. Pod touto koulí byl prázdný prostor a v tomto prázdném prostoru byl můj sladký Ježíš, který se velmi často dotýkal těchto strun a hrál, ale tak harmonickým a krásným způsobem, že to nelze popsat. Když pak zahrál svou malou sonátu, řekl: "Má dcero, tyto struny jsou symbolem duše, v níž vládne má Vůle. Sám se těším z toho, že je utvářím a všechny uspořádávám do správného tvaru. Podívej se, jak jsou krásné - každá struna má svou odlišnou barvu, vloženou do světla, a to takovým způsobem, že dohromady tvoří nejkrásnější duhu, celou oslňující světlem. Ale chceš vědět, proč má každá struna svou odlišnou barvu? Protože každá z nich symbolizuje jednu z mých božských vlastností - tedy mé atributy. A tak jsem všechno seřadil - strunu Lásky, strunu Dobra, strunu Moci, Milosrdenství, Síly, Moudrosti, Čistoty - celkem všechno; nevyloučil jsem ani strunu Spravedlnosti. Když tedy chci milovat a být milován, dotýkám se struny Lásky. Ó, jak sladký je její zvuk - jemný, pronikavý, rozkošný, takový, že otřásá Nebem i zemí, investuje do nejintimnějších vláken všech bytostí, v nichž vládne má Vůle. A já miluji a jsem milován, protože jeho zvuk přitahuje a uchvacuje všechny, aby mě milovali; a já sám, uchvácen svou vlastní Láskou, miluji a uvolňuji oceány lásky.

Tento zvuk je tak melodický, že Mi umožňuje snášet všechno a snášet velké zlo ubohého světa. Tento zvuk Mi umožňuje přejít, abych se dotkl struny Dobra; a tento zvuk přitahuje pozornost všech, aby přijali dobro, které chce Moje Dobro uvolnit a dát tvorům. V tomto zvuku lze slyšet mluvící hlasy; díky němu stojí všechny zvuky v pozoru - zvuky překvapení, obdivu, když v

tomto zvuku hlasů slyší dobro, které chci dát. Tento zvuk, zatímco Mne nutí uvolňovat Mé statky, disponuje tvory k tomu, aby je přijímali. Proto pokaždé, když chci, aby některá z mých vlastností vykonávala svůj úřad, dotýkám se struny, která jí náleží, a stavím ji do postoje. Víš však, proč jsem v tobě všechny tyto struny uspořádal? Protože všude, kde vládne má Vůle, chci nalézt vše ze sebe a všechny věci, které mi patří; a to takovým způsobem, že cokoli činím v nebi, musím být schopen činit v duši, v níž vládne a kraluje mé Nejvyšší Fiat. Musím mít svůj trůn, své melodie, abych mohl vibrovat zvukem milosrdenství, abych obrátil duše, zvukem moudrosti, abych se dal poznat, zvukem své Moci a Spravedlnosti, abych se dal obávat. Musím být schopen říci: 'Zde je mé nebe'."

Poté jsem obcházela Stvoření, a zatímco jsem na každou stvořenou věc vtiskla své "Miluji tě", prosila jsem, aby na základě oné Boží Vůle, která Stvoření zachovává krásné a celistvé, přišlo na zem Království Nejvyššího Fiat. Zatímco jsem to však dělala, pomyslela jsem si: "Stvořené věci jsou neživé, proto nemají ctnost prosit o Království tak svaté." Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, je pravda, že stvořené věci jsou bez duše, avšak v každé z nich proudí život mé Vůle a jen díky ní se udržují krásné, tak jak byly stvořeny. Nyní jsou všechny stvořené věci vznešené a královny - všechny patří do mé královské rodiny; a na základě mé Vůle, která je oživuje, a činů, které v nich má Vůle vykonává, mají právo žádat o příchod mého Království, protože je to také jejich Království. Aby bylo možné právem žádat o příchod Království Božského Fiat, je třeba být jedním z naší rodiny, v níž má naše Vůle své hlavní místo, svůj trůn, svůj život. Proto jsem tě nejprve nechal v Ní zrodit, aby Ona nad tebou měla Svá otcovská práva a ty práva dcery, abys měla právo prosit o Její Království - prosit nejen sebe, ale také na základě všech stvořených věcí - tedy všech těch nesčetných úkonů, které Naše Vůle vykonává v celém stvoření -, aby přišlo Naše i tvé Království."

Má dcero, kdo může usilovat o právo být králem, když ne syn krále? Ba co víc, každý v něm vidí právo, že království bude jeho. Vidí-li však, že o něj usiluje sluha, rolník, který nepatří do královské rodiny a který říká, že má právo být králem a že království bude jeho, považují ho za blázna a hodného všech posměšků. Stejně tak ten, kdo by chtěl žádat o mé království, ale má svatá vůle by v něm nevládla, protože by byl ve stavu služebníka, by neměl právo žádat o mé království. A pokud o něj žádá, je to bez práva. Nyní si představte, že by král měl stovky - tisíce dětí, které by všechny právoplatně patřily do jeho královské rodiny. Neměly by všechny z nich právo zaujímat vznešená místa - ne nepřístupná jejich postavení; a říkat: "Království našeho otce je naše, protože v našich žilách koluje jeho královská krev"? Nyní bude v celém stvoření, v dětech, které budou patřit do Království božského Fiat, proudit život z Něho, více než krev, která jim dá právo patřit do královské a nebeské rodiny, a to tak, že všichni budou králi a královnami - všichni budou zaujímat vznešená postavení, hodná rodiny, do níž patří."

Proto mají stvořené věci větší právo na to, aby přišlo Království mé Vůle - protože všechny jsou dcerami Nebe a jsou úkony mé vlastní Vůle, která o to v nich žádá - než samotní tvorové, kteří se plněním své vůle snížili do stavu služebníků. Když tedy žádáte o příchod Království mého věčného Fiatu ve jménu nebes, slunce, moře a všech ostatních stvořených věcí, nutíte tím samotnou mou Vůli, aby žádala o příchod svého Království. A myslíš si, že to nic není, že se Božská Vůle modlí v každé stvořené věci, když vnucuješ Její Království? Proto pokračuj a nikdy necouvej. Ba co víc, musíš vědět, že je to má Vůle Sama, která tě staví na cestu celým Stvořením, aby spolu s Ní měla ve všech Jejích činech Její dceru - aby tě přiměla dělat to, co Ona dělá a co od tebe chce."

13. února 1927

Dokud nebude Boží Vůle poznána a nebude mít Své Království, bude Boží sláva ve Stvoření neúplná. Příklad krále.

Sledovala jsem Božskou Vůli v Jejích činech ve Stvoření a v mé mysli se objevila pochybnost: 'Jak je možné, že Ježíš říká, že dokud na zemi nepřijde Království Jeho Vůle, bude sláva Stvoření a Vykoupení neúplná? Jak je to možné? Nemá snad tato Nejvyšší Vůle tu ctnost, že oslavuje sama sebe? Vskutku tuto ctnost má, a to je pro její slávu více než dostačující. Přesto říká, že pokud Jeho Vůle nerozšíří Své Království uprostřed tvorů, bude Její sláva ze strany Stvoření neúplná. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj obdivuhodný Ježíš mě překvapil nejzářivějším světlem, které z Něho vycházelo, a řekl mi: "Má dcero, věc sama o sobě je zcela jasná: dokud nebude Má Vůle poznána a nebude mít své hlavní místo cti a vlády v každé bytosti, která vzešla z Našich stvořitelských rukou, Její sláva bude vždy neúplná. Důvod je zcela jasný. Ve skutečnosti bylo Naším prvořadým záměrem ve stvoření, aby se tato Nejvyšší Vůle, uvolněná z Nás, rozšířila v celém stvoření, všude - na nebesích, ve slunci, v moři, v květinách, v rostlinách, dokonce i do země a do každé bytosti, která vzešla z Našich tvůrčích rukou – aby tvořila sama život všeho, aby mohla tvořit svůj život v každé bytosti; a vtisknuta do každé bytosti mohla mít tolik Svých životů a vládnout tolika bytostem, kolik jich přijde na světlo.

Nyní se Má Vůle nestáhla - není jediného bodu, kam by se Její Božský život nerozšířil; není jediného tvora, který by nebyl touto Nejvyšší Vůlí podporován. Ale dokud se všude rozprostírá a investuje do všeho a do všech, nemůže tvořit Svůj život. Kolik Božských Životů se udusilo ve tvorech; kolik lidí Mu upírá první místo ve svých činech a upírá Mu Jeho vládu. A myslíš si, že zničení tolika Božských Životů této Mé Vůle ve tvorech je něco bezvýznamného? ...tolika Jejích činů, ušlechtilých a vznešených, které Ona pocítuje jako zničené, zatímco oni z ní tvoří lidské životy, žalostné životy, zrůdy, které poslouží pecku? Myslíš si, že je to banální, má dcero? Škoda, které se Naší slávě dostává kvůli stvoření, je veliká a nevyčísitelná, taková, že ani všechno dobro Vykoupení by Nám ji nemohlo splatit, protože ani s Vykoupením se člověk nevrátil do jednoty Naší Vůle, ani Ona plně nevládne ve stvořeních. Kolik životů, o nichž se říká, že jsou dobré a svaté, je rozpůleno mezi Boží Vůli a lidskou vůlí. Proto Naše sláva ve stvoření není úplná; a teprve tehdy bude úplná, až věci, které jsme stvořili, budou užitečné Naší vlastní Vůli a těm, kteří Jí dají hlavní čestné místo, uznají Jí ve všech věcech a nechají Jí vládnout ve všech svých činech, ustanoví Jí absolutní Královnou a panujícím Králem.

Nemyslíš si, že je spravedlivé a správné, že když všechno patří Mé Vůli a protože Má Vůle je všude a pro všechny je prvotním životem všeho, všichni Jí uznají a všichni se stanou Božskou Vůlí, protože Jí všichni patří? Představte si krále, který má své království; všechny pozemky, vily a města jsou jeho výlučným majetkem. Neexistuje nic, co by mu nepatřilo - nejen jako právo nad jeho královstvím, ale také jako právo nad majetkem, který mu patří. Nyní chce tento král pro dobrotu svého srdce vidět svůj lid šťastný, a tak rozdává své statky, své vily, své pozemky svému lidu zdarma, dává jim i bydlení ve svých městech, a to tak, aby všichni mohli být bohatí, v hojnosti, každý ve svém stavu. A všechno toto velké dobro svému lidu činí s jediným cílem, aby ho uznali za svého krále, dali mu absolutní vládu a uznali, že pozemky, které obývají, jim král dal zdarma, aby byl oslaven, uznán a milován za dobro, které jim prokázal. Nyní ho tento lid, nevděčný, neuznává za svého krále a domáhá se vlastnického práva k pozemkům, které vlastní, a popírá, že by to byly dary, které mu král dal. Nebyl by tento král

ošizen o svou slávu za dobro, které svému lidu prokázal? A když k tomu přidáte, že jeho pozemky užívají bez užítku pro sebe - někteří je neobdělávají, někteří odstraňují nejkrásnější plantáže, někteří nechaly zchátrat nejbujnější zahrady, a to takovým způsobem, že si obstarávají neštěstí a bídu - to vše by ke králově slávě přidalo potupu a smutek, který by nikdo nemohl utišit.

To není nic jiného než pouhý stín toho, co učinila a stále činí má Nejvyšší vůle. Nikdo Nám nedal ani cent za to, že obdržel dobro slunce, moře a země; naopak, dali jsme lidu vše zadarmo, a to jen proto, aby byl šťastný a aby uznal mou Nejvyšší Vůli, která ho tolik miluje a nechce nic jiného než lásku a vládu. Nuže, kdo by mohl tomu králi nahradit újmu na slávě, kterou mu jeho lid nedopřál, a utišit jeho silný smutek? Představ si, že někdo z tohoto lidu, který do sebe investuje spravedlivý zármutek svého krále a chce mu splatit jeho slávu, začne jako první obnovovat zemi, kterou obývá, tak, aby z ní udělal nejkrásnější a nejbujnější zahradu království. Potom všem říká, že jeho zahrada je darem, který dostal od krále, protože ho miluje, a pak si krále zavolá do své zahrady a řekne mu: "To jsou tvá panství - je správné, aby ti byla všechna k dispozici." Král je potěšen touto věrností a říká: "Chci, abys byl králem spolu se mnou - budeme vládnout společně." A tak se král vydává na cestu. Ó, jak cítí, že mu tato jediná příslušnice jeho lidu navrácí slávu a utišuje jeho smutek. Ale tento člověk se nezastaví, obsáhne všechny cesty království a všechny svými slovy otřese, povolá dobrou hrstku lidí, aby ho napodobili, a vytvoří věrný lid, který svému králi přizná právo vládnout. A král se cítí obnoven ve své slávě a za odměnu jim dává titul svých dětí a říká jim: "Mé království je vaše - kralujte, děti mé.

To je můj záměr - aby v mém království nebyli služebníci, ale děti a králové jako já. To se stane s mou Božskou vůlí. Ó, jak touží po tom, aby jí byla navracena její úplná sláva ve stvoření; a aby poznali, že jí vše patří, aby mohli říci: "Všechno je tvé - panujme společně." To je to, po čem toužíme. Jak touží po tom, aby Její vědění pokrylo všechny cesty, aby otřásl, aby vyzvalo - aby naléhalo na tvory, aby přišli do Mého Království, aby tak vytvořili Mé pravé děti, kterým mohu dát titul králů. Proto mám takový zájem na tom, aby se tyto projevy o mé Božské vůli staly známými - protože jde o můj největší čin: naplnění mé slávy a úplné dobro tvorů."

16. února 1927

Jak Fiat vše uvádí do komunikace, at' už vládne kdekoli. Příklad manželů. Působení Boží Vůle je plností činů a triumfem Božího činu v člověku.

Obcházel jsem celé Stvoření, abych spolu se sebou přivedla všechny stvořené věci před Nejvyšší Velebnost jako poctu, chválu, adoraci, protože jsou dílem Jeho tvůrčích rukou, hodné jen Toho, kdo je stvořil, neboť jsou ožívovány Jeho Božskou Vůlí. Zatímco jsem to však dělala, pomyslela jsem si: "Stvořené věci se nepohybují, zůstávají na svém místě - nepřicházejí se mnou; je tedy zbytečné říkat, že je přivádím spolu se mnou, protože nepřicházejí." Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a zároveň mi ukázal mou malou duši, která měla v sobě soustředěno mnoho paprsků, jež udržovaly komunikaci s každou stvořenou věcí tak, že ony komunikovaly se mnou a já s nimi. Hlavním výchozím bodem, z něhož tyto paprsky vycházely, byl však Bůh, který udržoval komunikaci se všemi a se vším. A můj milovaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, všude, kde vládne má Vůle se svým světlem, kterému

nikdo nemůže odolat, protože je nesmírné a pronikavé, uvádí vše do komunikace. Každý paprsek vychází z Božského středu, v němž má moje Vůle svůj hlavní příbytek. Paprsky nejsou nic jiného než úkony, které Božská Vůle uvolňuje ze Sebe, a které, investující do každé stvořené věci, vytvářejí jejich život a tolik sekundárních příbytků v každé z nich. Nyní je přirozené, že pro duši, v níž vládne má Vůle, jak tvoří své úkony v mé Vůli, všechny stvořené věci přijímají sdělení tohoto úkonu na základě světla, které je spojuje, a podél letu téhož světla se spojují, aby vykonaly úkon, který činí duše, v níž vládne má Vůle. Ve skutečnosti je jedna Vůle, kterou mají - jedna je síla, a proto jeden je čin, který chtějí vykonat. Je to má Vůle sama, která vším hýbe a činí čin jednoho činem všech. Proto si buď jistá, že i když stvořené věci zůstávají na svém místě, všechny tě následují. Má Vůle Sama je staví na cestu k tobě, abys nebyla sama, ale aby tě všechny doprovázely.

Děje se to jako na svatbě: nevěsta a ženich jdou vpředu sami, ale za nimi jde velké množství pozvaných. Ty jsi nevěsta, s níž má Vůle chtěla utvořit svou královskou svatbu; chtěla zničit rozdělení, překážky, které mezi tebou a Vůlí existovaly, aby vytvořila nejšťastnější pár, jaký kdy existoval. Proto jsou tyto dny oslavou pro tebe i pro mou Vůli; tvé činy oživené Božským Fiat jsou neustálým pozváním, které činíš všem věcem, jež vyšly z Našich tvůrčích rukou. Proto je tvé pozvání nesmírně rozsáhlé a není nikoho, kdo by se obešel bez jeho přijetí, protože je to Božská Vůle, která ke své hostině zve všechna svá díla, nevyjímaje ani Mou Nebeskou Maminku; a všichni se cítí poctěni a triumfují, když se účastní svatby a podílejí se na svatební hostině této Mé Nejvyšší Vůle. Proto netrpělivě očekávají tvé činy, tvé pozvání, tvé výzvy, aby přišli a usedli k hostině a oslavovali oba manžele. Proto, ty, jdi vpředu spolu s Mou Vůlí před Nejvyšší Veličenstvo - Mé skutky tě následují za sebou. A to se děje spravedlivě, protože při stvoření všech věcí jsme právě stvoření dali nadvládu nad všemi Našimi díly - tedy stvoření, v němž mělo plně vládnout Naše Božské Fiat, nikoliv stvoření ponížené svou vůlí. Ta je mezi všemi poslední a nemá žádné právo, ani komunikaci, zatímco tvor, v němž vládne Má Vůle, má právo být prvním, který všechny volá a kterého všichni následují.

Proto je působení v mé Vůli největším zázrakem a plností všech úkonů spojených dohromady a triumfem Božího úkonu v lidském úkonu, protože má Vůle byla jakoby neplodná uprostřed tvorů a nyní je obšťastněna svou první dcerou, v níž vidí své mnohé novorozence, kteří přijdou na světlo. Nebude tedy již má Vůle žít jako neplodná matka uprostřed lidí, ale jako matka plodná s mnoha dětmi. Dříve byla vdovou, protože při stvoření prvního člověka zasnoubila lidskou přirozenost a obdařila ji nesmírným bohatstvím své vůle jako pečetí manželství, které s člověkem uzavřela. Protože se od ní vzdálil, zůstala po mnoho staletí vdovou; nyní však sejmula smutek svého vdovství a znovu se provdala, vzala si svůj oděv nevěsty a znovu vypustila na pole své věno - a pečetí věna jsou vědomosti o ní, jejichž prostřednictvím nabízí dar bohatství, které vlastní. Proto, má dcero, buď pozorná při uchovávání svých šatů nevěsty a při užívání panství, která ti má Vůle dala jako věno."

19. února 1927

Ježíš vyzývá Luisu k boji. Stejně jako Ježíš bojuje prostřednictvím svých znalostí, příkladů a učení, duše bojuje tím, že je přijímá a následuje činy Jeho Vůle ve Stvoření a Vykoupení.

Sledovala jsem svůj útěk v Božském Fiat a můj sladký Ježíš se dal vidět, jak vychází z mého nitra a splétá své ruce s mými - a zve mě, abych s Ním bojovala. Byla jsem tak malá a necítila

jsem se schopná a silná s Ním bojovat; tím spíše, že ze světla vyšel hlas, který říkal: "Je příliš malá - jak může vyhrát tento boj?"

A Ježíš odpověděl: "Právě proto, že je malá, může vyhrát, protože všechna síla je v malosti."

Odradilo mě to, ani jsem se neodvážila s Ježíšem bojovat, a On, podněcuje mě k boji, mi řekl: "Má dcero, odvahu, snaž se - pokud zvítězíš, získáš Království mé vůle; ani bys neměla přestat, protože jsi malá. Ve skutečnosti jsem ti dal k dispozici veškerou sílu stvořených věcí; tak spolu s tebou bojuje veškerá síla obsažená v nebi, ve slunci, ve vodě, ve větru, v moři. Všechny vedou boj proti Mně. Vedou ho se Mnou, aby Mě přiměly vzdát se Království božského Fiat; a vedou ho se stvořeními, se zbraněmi, které má každá stvořená věc ve své moci, aby je přiměly vzdát se uznání Mé Vůle, aby ji stvoření nechali vládnout tak, jak ji sami nechávají vládnout. Chtějící zvítězit, postavili se všichni jakoby do bojového pořadí; a když vidí, že se tvorové brání a chtějí zvítězit silou - protože mají u sebe sílu oné Vůle, která je oživuje a ovládá -, zbraněmi, které mají, boří lidi a města s takovou autoritou, že jim nikdo nemůže vzdorovat. Nemůžete pochopit všechnu sílu a moc, kterou všechny živly obsahují; je taková, že kdyby je Má Vůle neustále neudržovala na uzdě, byl by boj tak zuřivý, že by ze země udělaly hromadu.

Nyní je jejich síla také tvá; proto ty - obejdi je uprostřed nich, abys je uvedla do bojového pořádku. Nechť tvé činy, tvé neustálé prosby o Království Nejvyššího Fiat, přivolají pozornost celého stvoření; a má Vůle, pohybující se v něm, všechny své činy uvádí do královského úřadu, aby dala a získala své Království uprostřed tvorů. Je to má Vůle sama, která bojuje - která vede bitvu s mou samotnou Vůlí za vítězství svého Království. Váš boj je tedy ožívován Jí, jejíž síla je dostatečná a neodolatelná, aby zvítězila. Proto prosím bojujte a zvítězíte; a pak, bojovat za účelem vítězství Království Nejvyššího Fiat je ten nejsvětější boj, jaký může existovat; je to ten nejspravedlivější a nejsprávnější boj, jaký může být veden. To je tak pravdivé, že sama Má Vůle, když tvořila Stvoření, začala tento boj a tuto bitvu; a teprve tehdy se vzdá, až zcela zvítězí.

Chceš však vědět, kdy ty bojuješ se Mnou a Já s tebou? Já bojuji, když ti zjevuji poznání o svém věčném Fiat. A tak každé rčení, každé poznání, každé přirovnání o Něm je jedním bojem a jednou bitvou, kterou s tebou vedu, abych získal tvou vůli, postavil ji na její místo, námi stvořené, a povolal ji, téměř bojem, do řádu Království své Božské Vůle; a jak to s tebou dělám, abych si tvou vůli podmanil, tak ji začínám uprostřed tvorů. Bojuju s tebou, když tě učím cestě, kterou musíš jít, učím tě co musíš dělat, abys žila v mém Království, a štěstí, radosti, které budeš mít. Shrnuto, bojuji za pomoci světla, které mé vědění obsahuje; bojuji za pomoci lásky a nejdokladnějších příkladů, a to tak, že se mému boji nemůžeš bránit. Bojuju příslibem nekonečného štěstí a radosti. Můj boj je vytrvalý, ani se nikdy neunavím - ale abych vyhrál co? Tvou vůli a v ní tu, která uzná mou, aby žila v mém království. A ty bojuješ se Mnou, když přijímáš Mé poznání a dáváš je do pořádku ve své duši, tvoříš v sobě Království Mého Nejvyššího Fiat; a bojuješ proti Mně, snažíš se získat Mé Království. Každý tvůj čin vykonaný v Mé Vůli je bojem, který se Mnou svádíš. V každém kole, které konáš skrze všechny stvořené věci, aby ses spojila se všemi činy, které má Vůle koná v celém stvoření, vyzýváš celé stvoření k boji, abys získala mé Království, a pohybuješ mou samotnou Vůli, dominující ve všech stvořených věcech, aby vedla boj proti mé Vůli samotné, aby nastolila své Království.

Proto jsou v těchto časech vítr, voda, moře, země, nebesa, vše je v pohybu více než kdy jindy a vede bitvu proti stvoření, jak se objevují nové jevy - a kolik jich ještě bude - ničící lidi a města: protože v bitvách je třeba disponovat k tomu, aby člověk utrpěl ztráty, a to mnohokrát i na straně vítěze. Nikdy nedošlo k dobytí království bez boje, a pokud k němu došlo, netrvalo

dlouho. Bojuješ se Mnou, když do všeho, co jsem ve svém lidství vykonal a vytrpěl - tedy do mých slz, do mých nejintimnějších bolestí, do mých modliteb, do mých kroků, do mých slov, a dokonce i do kapek mé Krve -, vkládáš své "miluji tě" a za každý můj čin žádáš příchod Království mého Nejvyššího Fiat. Kdo ti může říci o boji, který se Mnou svádíš? Poháníš samotné Mé skutky, abys proti Mně vedla boj, abych se vzdal a udělil ti Své Království.

Proto s tebou bojuji a ty bojuješ se Mnou. Tento boj je nezbytný - pro tebe, abys získala Mé Království, a pro Mne, abych získal tvou vůli a zahájil boj uprostřed tvorů, abych nastolil Království Mé Nejvyšší Vůle. Já mám k dispozici svou vlastní Vůli a veškerou její moc, sílu a nesmírnost, abych zvítězil; ty máš k dispozici mou Vůli samotnou a celé stvoření a všechno dobro, které jsem vykonal při Vykoupení, abys mohla vytvořit mohutnou armádu, která povede bitvu a získá Království Nejvyššího Fiat. Vidíš, každé slovo, které píšeš, je také bojem, který svádíš proti Mně - je to další voják, který se připojuje k armádě, jež musí zvítězit v Království Mé Vůle. Buď proto pozorná, má dcero, neboť toto je doba boje a je třeba použít všech prostředků, abychom zvítězili."

21. února 1927

Důvod velkého zájmu Ježíše o to, aby byla známa Boží Vůle.

Má ubohá mysl bloudila mezi mnoha poznatky o Nejvyšší Vůli a já jsem si říkala: "Proč má Ježíš tak velký zájem na tom, aby se tato Boží Vůle stala známou a aby vládla uprostřed tvorů?" Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj vždy milý Ježíš vystoupil z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, chceš vědět, proč mám takový zájem na tom, aby se má Vůle stala známou a aby vládla uprostřed tvorů? Protože Stvořitel sám je prostředkem k tomu, aby mohl stvoření přetvořit, a staví Mě do stavu, kdy mohu dávat, a stvoření do stavu, kdy může přijímat. Dokud se má Vůle nevrátí vítězná a panující do středu tvorů, nebudu schopen dávat to, co chci, a oni nebudou mít kapacitu a prostor, aby byli schopni přijímat to, co mohu a chci dávat. Ve skutečnosti má jediné moje Vůle tuto ctnost, tuto Moc - nastoluje řád a rovnováhu mezi Stvořitelem a stvořením, otevírá všechny cesty komunikace mezi nimi. Bůh má svou královskou cestu, kterou může bez nebezpečí posílat své dary, sestoupit, kdykoli chce, a přinést jí osobně svá největší dobra; a stvoření, které vlastní stejnou cestu, ho může přijmout nebo vystoupit, aby si samo šlo vzít to, co jí chce její Pán dát.

Jakkoli může být král bohatý a mocný, nenajde-li nikoho, komu by mohl dát, nikdy nebude mít uspokojení, satisfakci z toho, že může dávat; jeho bohatství zůstane nečinné, izolované, opuštěné. Možná bude žít utopený ve svém vlastním bohatství, ale nebude mít spokojenost, štěstí, že může dávat a nechat ostatní užívat svých statků, protože nenajde nikoho, komu by je mohl dát. Tento král bude králem izolovaným, opuštěným, bez pohybu; nebude mít nikoho, kdo by se na něj usmál, kdo by mu řekl "děkuji"; nikdy to pro něj nebude hostina, protože hostina vzniká dáváním a přijímáním. A tak při všem svém bohatství bude mít tento král v srdci trn, opuštěnost, jednotvárnost; bude bohatý, ale bez slávy, bez hrdinství, bez jména. Jaký smutek pro tohoto krále se vším jeho bohatstvím?

Nuže, má dcero, důvodem, pro který jsme vysvobodili stvoření a stvořili člověka, bylo dát Naše bohatství, aby vnější sláva Našich děl přidala k vnitřní slávě a nesmírnému štěstí, které

vlastníme. Protože tedy stvoření není v Naší vůli, cítíme, že je od Nás vzdáleno; není nikdo, kdo by Nás obklopoval svým "děkuji", ani nikdo, kdo by se na Nás s radostí usmíval za Naše díla. Všechno je izolace - jsme obklopeni nesmírným bohatstvím, ale protože Naše stvoření jsou od Nás vzdálena, nemáme nikoho, komu bychom je mohli dát; nemáme nikoho, kdo by Naše díla obdivoval, aby se z nich těšil. Jsme šťastní - ale kvůli Sobě, ani není nikoho, kdo by Naše štěstí mohl trochu narušit; jsme však nuceni vidět neštěstí tvorů, protože jsou od Nás odloučeni, nemohou brát a My nemůžeme dávat. Lidská vůle vytvořila ploty a zamkla dveře komunikace. Dávat je velkorysost, hrdinství, láska - přijímat je milost; a stvoření tím, že koná svou vlastní vůli, brání Naší velkorysosti, Našemu hrdinství, Naší lásce. A pokud se něco dává, je to vždy omezováno a dáváno za pomoci napětí, intrik, protože jelikož mezi nimi a Námi neexistuje řád, věci neplynou volně. Nejsme schopni smutku - Naše bytí je neuchopitelné pro všechno zlo; kdybychom však byli schopni smutku, tvor by otrávil Naši existenci. To je tedy důvod veškerého Našeho zájmu: Chceme dávat; chceme je vidět šťastné z Našeho vlastního štěstí, a to dokáže jen Naše vůle - uskutečňuje účel stvoření a dovoluje Nám umístit Naše statky do společného."

Ó Vůle Boží, jak jsi obdivuhodná, mocná a žádoucí. Ó, prosím! Svou říší si vše podmaň, dej se poznat a přiměj nás všechny, abychom se Ti odevzdali.

Deo Gratias.